

திருவள்ளூர் மாவட்டம்

இயற்றிய

திரு. க. க. ந. வை. சுவாமிநாதன்

திருவள்ளூர்

சே. க. (ந. வை. சுவாமிநாதன்)

வை. (ம. ம. க. பாலக. ந. வை. சுவாமிநாதன்)

இயற்றிய

உரை ய. வை.

திருவள்ளூர்

வை. க. க. ந. வை. சுவாமிநாதன்

திருவள்ளூர்

திரு. க. க. ந. வை. சுவாமிநாதன்

நுக்கருவைக்கலித்துன்றியநீதாது.

திரு' என்னும் பலபொருளொருசொல், வடமொழியிலே 'பூரலு, தமிழிலே தேவர்கள், அடியார்கள், ஞானதூதர்கள், மந்திரியத்தலங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய எப்பொருள் உண்பதமாகி, அவற்றிற்குமுன்னர் மகிமைப்பொருளை ஸ்ரீ அநந்தேசுவரர், ஸ்ரீமாணிக்கவாசகர், ஸ்ரீவாதுனாகமம், ஸ்ரீசாலிவாடிபுரம், ஸ்ரீபாதம் எனவும்; திருமுருகர், திருக்கோவையார், திருவைந்தெழுத்து, திருநெல்வேலி, வழங்குமாற்றால் அறிக: இதனை ஸ்ரீ என்பதன் சிதை இங்கே 'திரு' என்பது, கருவைக்கு அடைமொழி; கருவைக்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

ருவை - சிவஸ்தலங்களில் ஒன்று; இது, பாண்டியநாட்டில் சிவஸ்தலத்தலூர் எனப்படும்: குலசேகரபாண்டியன் வேட்டை எதிர்ப்பட்ட ஒருயானையைத் தூத்த, அது வேகமாகப்போருந்த புதரை வலமாகச் சென்று பிறகு சிவகணமாகப்பெற்றதாம் இப்பெயர் பெற்றது. இவ்வூரில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபிரமபால்வண்ணநாதர், முகலிங்கர், திருக்களாவிசர். அம்மை தலவிருட்சம் - திருக்களா.

விததுறையந்தாதி - கட்டளைக்கலித்துறையினால் நூறுபாடல் ந்தாதி நூற்றந்தாதி என்ற வகைகளில் இந்நூல் நூற்றந்தாது - நூறுவெண்பாவினாலேனும், நூறுகட்டளைக்கலித்துறை, நூறுபாடல்தொடையாற் கூறுவது. இந்நூல், அந்தாதித்தொடர் நூறுகட்டளைக்கலித்துறைகளை யுடையது. அந்தாதி - அஷ்டுடையது: அன்மொழித்தொகை; வடமொழித்தொடர், அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதியாவது - முன்னின்ற சென்னை எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது; இவ்வனம் பாடுற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமைண்டலிதத லெனப்படும். இது, தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிள்ளை நூற்றாம். சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுள் பொருட்டொடர்நிலை என்ற வகையில், இது - சொற்றொடர்நிலை; "செய்யுளந்தாதிநிலையே" என்றார் தண்டியலங்காரத்தும்.

நவே, திருக்கருவையென்னுந் திருப்பதியைப்பற்றிப் பாடியபது, பொருள்; அத்திருப்பதியில் திருக்கோயில்கொண்டுருக்கின்ற சிவபிரானைப் பாடிய தென்பது.

மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றாற் பல செய்யுளுந் தொடர்ந்து வரத் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைமேலது' என்ற கூறினமையின், இவ்வந்தாதி அங்கனங்கூறிய விநூந்தா மென்று உணர்க; இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம், தோத்திரரூபமானது. இதனை, துட்டித்திருவாக்க மென்று வழங்குவதும் உண்டு.

கட்டளைக்கலித்துறையின் இலக்கணம்:—பெரும்பாலும் முதல்நான்கு சீர்கள் ஈரகைச்சீர்களும் ஐந்தாஞ்சீர் விளங்காய்ச்சீருமான நெடிலடி நான்கு கொண்டு, அடிதோறும் வெண்டளை பிறழாமல், நேரகை முதலாயின் ஓரடிக்கு ஒற்றுஒழிந்த எழுத்துப் பதினாறும், நிரையகை முதலாயின் அவ்வெழுத்துப் பதினேழாமாய் ஏகாரவீற்றதாய் வருவது. இது, வெண்பா ஆசிரியப்பா கலிப்பா வஞ்சிப்பா என்ற நால்வகைப்பாவில் கலிப்பாவின் இனமான கலித் தாழிசை கலித்துறை கலிவிருத்தம் என்ற மூன்றில் ஒன்றாகிய கலித்துறையினும் வேறுபட்டுவருவது.

அதிவிராமபாண்டியர்.

இந்நூலாசிரியராகிய அதிவிராமபாண்டிய ரென்பவர், தென்னாட்டில் மதுரைமாநகரத்திற் செங்கோல்செலுத்திய சந்திரவமிசத்து அரசர்களில் ஒருவர். இவர்காலம் ஏறக்குறைய ஆயிரம்வருஷங்களுக்கு முன்பென்றும், இவருடைய ஜ்யேஷ்டசகோதரரது பெயர் வரதுங்கராமபாண்டிய ரென்றங் கூறுவர். இவர்செய்தனவாகச் சொல்லப்படும் வேறுநூல்கள் - நைடநம், கூர்மபுராணம், இலிங்கபுராணம், காசிகாண்டம், திருக்கருவைப்பதீற்றுப் பத்தந்தாதி, திருக்கருவைவெண்பாவந்தாதி, நறுந்தோகை [வேற்றிவேற்கை] முதலியன. இவர்செய்துள்ள நூல்களால், இவர் இலக்கிய இலக்கணங்களிலும் பலவகைக் கலைஞானநூல்களிலும் மிகத்தேர்ச்சிபெற்ற மகாகவியென நன்றாகத் தெரிகின்றது. இவர் செய்துள்ள நூல்களில் முதல் நான்கு நூல்களால், இவர்க்கு வடமொழிப்பயிற்சி மிகுதியாக இருத்தல் வேண்டுமென நன்கு துணியப்படுகின்றது. திருக்கருவைவிஷயமாக இவர்பாடிய மூன்று அந்தாதிகளாலும், இவர்க்குப் பரமசிவனிடத்திலுள்ள மெய்யன்பு தெளிவாக வெளியாகின்றது. கொக்கோக மெனப்படும் மதனநூலும் இவர் செய்த தென்பது சிலர்கொள்கை.

இவர் இந்த அந்தாதிகள் இயற்றியதற்குக் காரணம்:—இவர்க்குக் காமவொழுக்கமிகுதியால் தொழுநோய் நேர்ந்துபற்றிக் கழிவிரக்கங்கொண்டு திருக்கருவைத்தலத்திலவந்து சிவபிரான்மீது அந்தாதிகள்மூன்றையும் பாடித் துதித்தமாத்நிரத்தில் அந்நோய் நீங்கப்பெற்று நற்கதிபெற்றனர் என்று கூறுவர்.

இவர்க்குக் கல்விதற்பித்த ஆசிரியர் - சுவாமியாததேவர். தீக்ஷாகுரு - அகோரசிவாசாரியர். இந்தஇரண்டு ஆசிரியரையும்பற்றித் தாம்பாடிய சில நூல்களில் வணக்கங் கூறியுள்ளார்.

காப்பு.

காப்பு - காத்தல். அது, இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும். ஆகவே, கவி தமக்கு நேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை முடிக்கவல்லதோர் கடவுளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்து. கடவுள்வணக்கம், இரண்டுவகைப்படும்; வழிபடுகடவுள்வணக்க மென்றும், ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்க மென்றும். வழிபடுகடவுள்வணக்கமாவது - தாம் தாம் குலதெய்வமாகக் கொண்டு ஆராதிக்கின்ற கடவுளை வணங்குதல். இதற்கு உதாரணம் - வைஷ்ணவசமயத்தார் விஷ்ணுவையும், சைவமதத்தவர் சிவனையும் வணங்குதல் போல்வன. ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்கமாவது - தாம் தாம் செய்ய எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்குத் தகுதியையுடைய கடவுளை வணங்குதல்; இதற்கு உதாரணம் - இராமாயணங்கூறுபவர் இராமனையும், கந்தபுராணமுரைப்பவர் சுப்பிரமணியமூர்த்தியையும் வணங்குதல் போல்வன. இக்காப்புச்செய்யுள், சிவபிரானது மூத்ததிருக்குமாரரான விநாயகரைப் பற்றியது. சைவசமயத்தவரான இந்துலாசிரியரார் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள், தம்மைச் சாணமடைந்தவர்கள் தொடங்குத் தொழில்கட்கு வருகிற விக்கினங்களைப் போக்குதலாலும் தம்மை அடையாமல் அகங்கரித்தவர்கள் ஆரம்பிக்கின்ற செய்கைகட்குப் பலஇடையூறுகளை உண்டாக்குதலாலும் 'விக்கேசுவரர்' என்று திருநாமம்பெற்றுள்ள ஸ்ரீவிநாயகமூர்த்தியைக் குறித்த தாதலால், வழிபடுகடவுள்வணக்கமாம்.

சீட்டும் பனுவற் கருவையந் தாதித் தெரியலெந்தை
சூட்டும் படிக்குத் துணைசெய்த வாசுடர் சூழ்பிறங்க
லேட்டின் புறத்து முனிமொழி பாரத மென்றுநிற்கக்
கோட்டுந் தவளப் பிறைக்கோட்டு மும்மத குஞ்சரமே.

(இ - ன்.) முனி மொழி பாரதம் - வியாசமுனிவன் கூறியருளிய மகாபாரதமானது, என்றும் - எப்பொழுதும், நிற்க - (உலகத்தில்) நிலைபெற்று விளங்கும்படி, (அப்பாரதத்தை), சுடர் சூழ் - (சூரிய சந்திரர் ஆகிய இரு) சுடர்களும் வலம் வருகின்ற, பிறங்கல் - மேருமலையாகிய, ஏட்டின் புறத்து - ஏட்டினிடத்தில், கோட்டும் - எழுதிய, தவளம் பிறை கோடு - வெண்மையான பிறைச்சந்திரன் போன்ற ஒற்றைத்தந்தத்தையும், மும்மதம் - மூன்றுமதங்களையுமுடைய, குஞ்சரம் - யானைமுகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுள், - சீட்டும் (என்னால்) எழுதப்பெற்ற, பனுவல் - நூலாகிய, கருவை அந்தாதி - திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி யென்னும் பெயரையுடைய, தெரியல் - பாமாலை, எந்தை சூட்டும் படிக்கு - எனது பரமபிதாவாகிய சிவபிரான் அணிந்துகொள்ளும்படி, துணை செய்த ஆ - உதவிசெய்த விதம் என்ன ஆச்சரியம்! [மிகவும் வியக்கத்தக்கது என்றபடி]; (எ - று.)

இங்ஙனம் விநாயகமூர்த்தியை வணங்கியதனால், எடுத்த கருமம் இடையூறின்றி இனிதமுடியு மென்பது, கருத்து. இது, வாழ்த்து வணக்கம் வரு

நூல்.

1. சீரணிகொன்றைச்சடைக்காடு முக்கண்ணுஞ்செம்முகமுங்
காரணிகண்டமுநான்குதிண்டோளுங்கருவைப்பிரான்
வாரணிமென்முலையொப்பனைபாகமும்வண்கமலத்
தேரணிசெம்பொற்றுணைத்தாளுமென்னெஞ்சிடங்கொண்டவே.

(இ - ன்.) கருவை பிரான் - திருக்கருவையிலெழுந்தருளியுள்ள சிவபிரான், சீர் அணி கொன்றை சடை காடும் - அழகுபொருந்திய கொன்றைமலரை யணிந்த (கபர்த்தமென்னுஞ்) சடைத்தொகுதியும், முக் கண்ணும் - மூன்று கண்களும், செம் முகமும் - சிவந்த திருமுகமும், கார் அணி கண்டமும் - (விடமுண்டதனும்) கருநிறம்பொருந்திய திருக்கழுத்தம், நான்கு திண் தோளும் - வலிய நான்குதிருத்தோள்களும், வார் அணி மென் முலை ஒப்பனை பாகமும் - கச்சையணிந்த மெல்லிய தனங்களை யுடைய ஒப்பனையென்னுந் திருமாமம்பூண்ட உமாதேவியைக் கொண்டுள்ள இடப்பாகமும், வண்கமலத்து வர் அணி செம்பொன் துணை தாளும் - வளப்பமுள்ள தாமரைமலரின் அழகைக்கொண்ட சிவந்த செம்பொன்னினாலாகிய வீரக்கழலை யணிந்த இரண்டு திருவடிகளும், என் நெஞ்சு - எனது மனத்தை, இடம் கொண்ட - (தமக்கு) வாழுமிடமாகக் கொண்டன; (எ - று)

யான் எப்பொழுதும் திருக்கருவைச் சிவபெருமானது சடை முதலிய வற்றையே தியானிப்பே நென்பதாம்; “இறைப்பொழுதும் நீங்கா திரு கண்ணும் நெஞ்சும், கறைக்களமுஞ் செஞ்சடிலக்காடும் - பிறைக்கொழுந்தும், புண்டரிக வான்முகமும் பூங்களவீனீழலோன், ஒண்டாளப்புன்மூரலும்” என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும். இறைவனுக்குக் கண்மூன்றும் முச்சுடராம். திருப்பாற்கடல் கடைத்தகரலத்து அதனினின்று உண்டான ஆலாகலவிஷத் தைக் கண்டு அஞ்சியோடின தேவர்களின் வேண்டுகோளால் சிவபிரான் அதனை உண்டு கண்டத்தில் நிறுத்தியதனால், ‘காரணிகண்டம்’ எனப்பட்டது. ஒப்பனை - அலங்காரம்; உடையவளுக்குப் பண்பாகுபெயர். ஒப்பனை யென்பது - கருக்கருவைச்சிவபிரானது தேவியாரின் திருநாம மென்பர். ‘சடைக்காடும்’ என்று தொடங்கி ‘துணைத்தான்’ என்று முடித்தமையால், இஃது - கச்சாதிபாதபரியந்தமாக நூலாசிரியர் சிவபிரானைத் தாம் அதுபவிக் கருவையென வற்பாப்பும்.

ஊலாநூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வகுத்துக் கூறவேண்டுவது மா பாண்டல. ‘சீர்’ என்று தொடங்கினார்; “வழிபடுதெய்வ வணக்கஞ்செய்து, மங்களமாமுழுதல்வகுத், தெடுத்துக்கொண்ட விலக்கண விலக்கியம், இடுக்க ணினிற் றியினிதமுடியும்,” “சீர் மணி பரிதியானை திரு நில முலகு திங்கள், நார மலை சொல் லெழுத்துக் கங்கை நீர் கடல் பூத் தேர் பொன், ஏருறு மிவைமூவாறும் இதன்பரியாயப்பேரும், ஆருமங்கலச்சொல் செய்யுளாய்ந்து முன்வைக்க நன்றும்” என்பன போக்குக.

கொன்றை - அதன்மலர்க்கு முதலாகுபெயர். செம்பொன் - அதனொலிகிய கழலுக்குக் கருவியாகுபெயர். கொண்ட - 'அன்' சாரியை பெருத பலவிற்பால்முற்று: ('அன்' சாரியை பெறின் 'கொண்டன்' என நிற்கும்.)

'ஒப்பனை பாசும்' என்பதில் அடங்கிய கதை:—முன்னொருகாலத்திற் கைலாசகிரியிலே சிவபிரானும் உமாதேவியும் ஏகாஸுதத்தில் நெருக்கமாக வீற்றிருந்தபொழுது, பிருங்கியென்னும் மகாமுனிவர் பரமசிவனைமாத் திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்ய விரும்பி ஒருவண்டுவடிவமெடுத்து அவ்வாசனத்தை இடையிலே துளைத்துக்கொண்டு அதன்வழியாய் நுழைந்துசென்று அம்பிகையை விட்டுச் சிவபிரானைமாத் திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்ய, அதுகண்ட பார்வதீதேவி தன்பதியை லோக்கி 'முனிவன் என்னைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யாமையுக்கு ஏது என்ன?' என்று வினவ, உருத்திரமூர்த்தி 'இம்மைமறுமைகளில் இவ்வுட்கித்தி பெற விரும்புபவர் உன்னையும் முத்திபெறவிரும்புபவர் என்னையும் வழிபடுவர்; இது தூல்தணிபு' என்று சொல்ல, அது கேட்ட தேவி 'இறைவனது வடிவத்தைப் பிரித்து தனியேயிருந்ததனுள்ளே எனக்கு இவ்வழிவு நேர்த்தது' என்று இரங்கி, தான் சிவபிரானை விட்டுப் பிரியாதிருக்குமாறு கருதி, புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய கேதாரத்திற் சென்று தவம்புரிந்து வரம்பெற்று அப்பிரானது வடிவத்திலே இடப்பக்கத்தைத் தனக்கு இடமாக அடைந்து அவ்வடிவிலேயே தான் ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றன நென்பதாம். இங்ஙனம் வலப்பாகம் சிவரூபமும் இடப்பாகம் பார்வதீரூபமும் மாகுமாறு தனதுவடிவத்தில் ஒருபங்கை அம்பிகைக்குக் கொடுத்துத் தான் ஒருபங்காயுள்ள சிவபிரான் அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தியாவன். (சு)

2. இடங்கொண்டசென்னிநிலனுறத்தேவரிறைஞ்சமன்றி
னடங்கொண்டிடப்பண்டுநான்செய்ததெத்தவநான்மலர்சேர்
தடங்கொண்டவாவிபுடைசூழ்கருவைத்தனிமுதலே
வடங்கொண்டபூண்முலையொப்பனைகேள்வவ்வவையகத்தே.

(இ - ன்.) நான் மலர் சேர் - அன்றுபூத்த [புதிய] மலர்கள் பொருந்திய, தடம் கொண்ட - விசாலமான, வாவி - நீர்நிலைகளால், புடை சூழ் - (எல்லாப்) பக்கங்களிலும் சூழப்பெற்ற, கருவை-திருக்கருவையென்னுந் திவ்வியதலத்திலெழுந்தருளிய, தனி முதலே - ஒப்பற்ற முதற்கடவுளே! வடம் கொண்ட பூண் முலை - முத்தாஹாரம் முதலாகிய ஆபரணங்களை பணிந்த தனங்களை யுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனைதேவியார்க்கு, கேள்வ - கணவனே!—இவையகத்து - இந்த நிலவுலகத்திலே, தேவர் - தேவர்கள், இடம் கொண்ட சென்னி- (தமது) பெருமைபொருந்திய தலைகள், நிலன் உற - தரையிற் படுமாறு, இறைஞ்ச - வணங்கும்படி, மனறில் - திருச்சபைகளில், கடம் கொண்ட - (நீ) திருடோஞ்செய்ய, (அதனைச்சேவித்தற்கு), நான் பண்டு செய்தது - நான் முற்பிறப்பிற் செய்தது, எ தவம் - எவ்வகையான அருந்தவமோ? (ஏ - று.)

நான் முற்பிறப்பில அரும்பெருந்தவஞ்செய்ததனுல்தான், தேவர்களுள் பயபகதிவியங்களுடன் வந்து தண்டனிடும் நினது திருடனதரிசனம்

இப்பிறப்பில் எனக்கு நேர்ந்தது என்பதாம். இப்பிறப்பில் தமக்குத் திரு நடனதரிசனங் கிடைத்ததுபற்றி இந்நூலாசிரியர் தமது முற்பிறப்பின் தவத்தை ஊகிப்பதனால், இச்செய்யுள் - அநுமாதா லங்காரத்தின்பாற்படும். சிதம்பரத்தில் கனகசபையில் வியாக்கிரபாத பதஞ்சலி முனிவர்கட்காகவும், மதுரையில் வெள்ளியம்பலத்தில் தடாதகைப்பிராட்டியாரின் திருக்கலியாண மகோற்சவத்துக்கு வந்த தேவர் முனிவர்கட்காகவும், திருகெல்வேலியில் தாமிரசபையில் வேதபுருஷன் முதலியோர்க்காகவும், திருவாலங்காட்டில் இரத்தினசபையில் காளிதேவிக்காகவும், திருக்குற்றாலத்தில் சித்திரசபையில் அகத்தியமுனிவர் முதலியோர்க்காகவும் சிவபிரான் திருநடனஞ் செய்தருளு கின்றனனென்க; இந்நடனங்களைத் தரிசித்தற்பொருட்டு வானுலகத்தவரான தேவர்களும் இந்நிலவுலகத்திற்கு வந்து தமது தலைகள் மண்ணிற்படும்படி கீழ்விழுந்து லாஷ்டாங்கமாகச் சேவிப்ப ரென்பது, முதலடியின் கருத்து. சாதாரணமாகப் பிறரைவணங்கவேண்டாத சென்னி யென்பார் 'இடங் கொண்ட சென்னி' என்றார். தனிமுதல் - முதற்கடவுளான மும்மூர்த்திக ளுள்ளும் முதல்வன் என்றபடி.

தேவர் - மற்றெல்லாரினும் மிக்குவிளங்குபவ ரென்பது, அவயவப் பொருள் தவம், வாவி - தபஸ், வாயீ என்ற வடசொற்கள் சிதைத்து வந்தன. பூண் - காரணப்பொதுப்பெயர். (உ)

3. வையந்தொறுங்கலிக்கோடையில்வாடிவருந்து முரி
ருய்யும்படிக்கோருறுதிகண்டேனுமைபாகம்வைத்த
மெய்பன்கருவைப்பிரான்செழுமாணிக்கநிவற்பனைய
செய்யன்கணிகழற்றாமரைப்போ தின்றிருநிழலே.

(இ - ன்.) வையம் தொறும் - (நான் செய்தவினைகட்டு ஏற்பப் பிறப் பெடுத்த) இடங்களிலெல்லாம், கலி கோடையில் - தீவினையின் கொடுமையி னால், வாடி - வாட்டமடைந்து, வருந்தும் - வருந்துகின்ற, உயிர் - (எனது) உயிரானது, உய்யும் படிக்கு - ஈடேறும்வண்ணம், ஓர் உறுதி - அழிவில்லாத தோர் புகலிடத்தை, கண்டேன்-அறிந்துகொண்டேன்; (அது யாதெனில், --- உமை பாகம் வைத்த மெய்யன் - உமாதேவியை வாமபாகத்திற் கொண்ட திருமேனியையுடையவனும், செழு மாணிக்கம் வெற்பு அனைய செய்யன் - செழுமையான மாணிக்கமலைபோன்ற செந்நிறமுடையவனுமாகிய, கருவை பிரான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, களை கழல் - ஒலிக்கின்ற வீரக் கழலை யணிந்த, தாமரை போதின் - (திருவடித்) தாமரைமலரின், திரு நிழ லே - அழகிய நிழலேயாம்; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபிரானது திருவடிமீதில், தீவினைப்பயனாக நேர்ந்த பலபிறவிகளிலும் தாபமுற்று வாடிய எனது உயிர்க்கு அவ்வெப்பத்தைத் தீர்த்துக் குளிர்ச்சியைத்தரு மென்பதாம்; “காதம்பலவுத் திரிந்துமன்றேற்கு அங்கோர்நிழலில்லை நீருமில்லை உன், பாதநிழலல்லால் மற்றோருயிர்ப்பிடம் காணெங்குங்காண்கின்றிலேன்,” “நிறைப்பான்கழலன்றிச் சன்மவிடாய்க்கு

நிழலில்லையே” என்றார் பிறரும். வெயிலில் அடிபட்டுவருந்தியவர்க்கே நிழலின் இன்பம் தெரிதல் இயல்பா மென்பது, இச்செய்யுளில் விளங்குதல் காண்க. நிழலின் இனிமையை உணர்த்தவேண்டித் திருவடிகளை ‘தாமரைப் போது’ என்று உருவகமுகத்தாலேயே கூறினர். கலிக்கோடை யென்றது - தீவினைப்பயனால் றேந்த பிறவித்துயரத்தை யுணர்த்தும். அவை, தன்னைப் பற்றி வருவதாகிய ஆத்யாத்மிகமும், தெய்வச்செயலால் நிகழ்வதாகிய ஆதிதேவிகமும், பிறவுயர்களைப்பற்றி றேவதாகிய ஆதிபௌதிகமுமான தாபத்ரயங்களாம். சிவபெருமான் செந்நிறமுடையனாதல்பற்றி, அப்பிரானுக்கு மாணிக்கவெற்பு உவமை கூறப்பட்டது.

வையந்தோறும், தொறு - இடப்பன்மைகுறிக்கும் இடைச்சொல். கண் டேன் என்றவிடத்து, காணுதல்-அறிதலென்னும் பொருளது. உமை=உமா: இச்சொல்லுக்கு, உ - அம்ம, மா - வேண்டா என்று பொருளாம்: இமவாணுக்கும் மேனகைக்கும் புதல்வியாய்ப்பிறந்த பார்வதிதேவி தான் மிக்க இளமையில் சிவபெருமானை மணஞ்செய்துகொள்ளலிரும்பித் தவஞ்செய்யச் செல்லுகையில், பெற்றோரால் ‘அம்ம! வேண்டா’ என்று தடுக்கப்பட்டதுபற்றி, இவட்கு இப்பெயர் அமைந்தது. செய்யன் - செம்மையென்ற பண்பினடியாப் பிறந்த ஆண்பாற்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர் போது - மலரும்பருவத்துஅரும்பு. (ங.)

4. திருவுங்குலனுமனையுஞ்சிறுநஞ்சிறந்தசெவ்வி

யுருவுந்தவமுங்கடிதெய்தலாழுமைமாதுகொங்கை

மருவும்புயத்தர்களாநிழலார்செக்கர்வானநிறம்

பொருவுஞ்சடி லர் திருத்தொண்டி ன்மேலன்புபூண்டவர்க்கே.

(இ - ள்.) உமை மாது கொங்கை மருவும் புயத்தர் - பார்வதிதேவியினது தனங்களைத் தழுவுகின்ற தோள்களையுடையவரும், செக்கர் வானம் நிறம் பொருவும் சடி லர் - செவ்வானத்தின் நிறத்தை யொத்த [சிவந்த] சடையை யுடையவருமாகிய, களா நிழலார் - திருக்களாமரத்தின்நிழலி லெழுந்தருளியிருக்குந் திருக்கருவைச்சிவபிரானது, திருத்தொண்டின்மேல் - அடிமைத்திறத்தில், அன்பு பூண்டவர்க்கு - ஆவலுடையவர்கட்கு, - திருவும் - செல்வத்தையும், குலனும் - உயர்குலத்தையும், மனையும் - நல்லமனைவியையும், சிறுநம் - புதல்வர்களையும், சிறந்த செவ்வி உருவும் - சிறப்புப்பெற்ற அழகிய ரூபத்தையும், தவமும் - (மற்றமுன்ன) புண்ணியப்பயன்களையும், கடிது எய்தல் ஆம் - விரைவில் அடைதல்கூடும்; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபிரானுக்கு மெய்யன்போடு திருத்தொண்டிபூண்டு ஒழுகுபவர், அதன்பயனாக இம்மைமறுமைப்பயனைத்தையும் பெற்று மேம்படுவரென்றவாறு. மனை - மனைவிக்கு இடவாகுபெயர். ‘சிறார்’ என்று பன்மையாகக் கூறியதனால், “மக்களைப் பெற்று மகிழ்வ ரிவ்வையத்தே” என்றவாறு பலபுதல்வரைப் பெறுவ ரென்பது, பெறப்படும். திருக்கருவையில் சிவபெருமான் திருக்களாமரத்தின் நீழலி லெழுந்தருளியிருத்தலால், அவரை

‘கனாரிழலார்’ என்றார். இதுபற்றியே, இவ்வகைப்பிரபந்தங்களில் செய்யுள் தோறும் பிரபந்தத்தலைவன் பெயரையேனும் தலப்பெயரையேனும் கூறும் மரபிற்கு ஏற்க, வேறாக இத்தலத்துச் சிவபிரான் திருநாமம் இச்செய்யுளின் குறிக்கப்படவில்லை யென்க. செவ்வி - பண்படியாப்பிறந்த பெயர். செக்கர் - பண்புப்பெயர். சடிலர் = ஜடிலர்: ஜடையையுடையவர்: வடமொழித்தத்தி தாந்தநாமம். (ச)

5. பூண்டவராவும்புலித்தோலுடையும்புவனமுட்ட
நீண்டவரா லுமறியாச்சரணமுநீண்முடியுந்
தாண்டவராயர்முகலிங்கநாதர் தமியனுக்கோ
ராண்டவராகிவந்தேதிருக்காட்சியளித்தனரே.

(இ - ள்.) தாண்டவராயர் - நடராஜப்பெருமானாகிய, முகலிங்கநாதர் - திருமுகம் விளங்கிய லிங்கவடிவமாகவுள்ள திருக்கருவைச் சிவபெருமான், — தமியனுக்கு - வேறாகதியற்ற எனக்கு, ஓர் ஆண்டவர் ஆகி வந்து - ஒப்பற்ற தலைவராக எழுந்தருளி, — பூண்ட - தாம் அணிந்துள்ள, அராவும் - பாம்பையும், புலி தோல் உடையும் - புலித்தோலாடையையும், புவனம் முட்ட நீண்டவராலும் அறியா சரணமும் - (தமதுதிருமுடி) அண்டத்தின் மேன்முகட்டில் முட்டும்படி (திரிவிக்கிரமாவதாரமாக) நீண்ட திருமாலினாலும் (தேடியுங்) காணமுடியாத திருவடிவையும், நீள் முடியும் - (அவ்வாறே பிரமனாலும் காணவொண்ணாத) நீண்ட திருமுடியையும், திரு காட்சி அளித்தனர் - தரிசனந்தந்தருளினார்; (எ - று.)

சிவபெருமான் பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உழன்று வருத்திய என்னைத் தமது நிர்ஹேதுக்கிருபையால் வலியத்தடுத்து ஆட்கொண்டு காட்சிகொடுத்தருளின ரென்பதாம். பூண்ட என்ற அடைமொழி ‘புலித்தோலுடை’ என்பதனோடும் இயையும். சாண்டவராயர் - தாண்டவராஜர். தாளலயங்களுடன் இயலுங் கூத்து, ந்ருத்யம் எனப்படும்: இது - லாஸ்யம் தாண்டவம் என்னும் இருவகுப்பினது: அவற்றுள் லாஸ்யமென்பது - மென்மையினால் இனிமையாக ஆடுவது: தாண்டவமென்பது - மென்மையின்றி உத்தமமாக ஆடுவது. இவற்றின் விரிவை, பரதசாஸ்திரத்திற் காணலாம். முகலிங்கநாதர் - லிங்கவடிவத்தில் திருமுகத்தின் தோற்றம் அமையப்பெற்ற கடவுள்: இது, இவ்வூர்ச் சிவபெருமானது திருநாமங்களு ளொன்றும். தமி - தனி.

பூண்டஅராவும் புலித்தோலுடையும்’ என்பதில் அடங்கிய கதை:— பரமசிவன் தன்னேமதியாத தாருகவன முனிவர்களது மனநிலையைப் பரிசோதிக்கறினைத்து ஒருவிலவடிவங்கொண்டு அவர்கள்வீடுகள்தோறுஞ் சென்று பிஷாடனஞ்செய்து தன்னையோக்கிக் காதல்கொண்ட அவர்கள்பத்தினிமார்களது கற்பநிலையைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு பொறாமற் கோபம்மூண்ட அம்முனிவர்கள் அபிசாரமாகமொன்றுசெய்து அவ்வோமத்தியினின்ற மெழுந்த நாகங்கள் பூதங்கள் மான் புலி யானை முயல்கள் வெண்டலை முதலிய

வற்றைச் சிவனைக் கொன்றுவிடும்படி ஏவ, சிவபெருமான் தன்மேற்சிறிவந்த நாகங்களை ஆபரணங்களாகவும் பூதங்களைக் கணங்களாகவும் கொண்டு, மானைக் கையிலேந்தி, புலியைத் தோலையுரித்து உடுத்து, யானையினுட் சென்று உடல்பிளந்து அதன் உரிவையைப் போர்த்துக்கொண்டு, முயல்களை முதுகிற் காலாலூன்றி, வெண்டலையைக் கையிற்பற்றிச் சடைமேலுணிந்து அவற்றையெல்லாம் பயனிலவாகச் செய்துவிட்டன நென்பதாம்.

புவனம்முட்ட நீண்ட கதை:—மகாபலியென்னும் அசுராஜன் தன் வல்லமையால் இந்திரன்முதலிய யாவரையும் வென்று மூன்றுஉலகங்களையும் தன்வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக்கொண்டிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலேச் சரணமடைந்து வேண்ட, அப்பெருமான், குள்ளவடிவான வாமனாவதாரங்கொண்டு அந்தப்பலியினிடஞ் சென்று தன்காலடியால் மூவடி மண் வேண்டி அதுகொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை யளாவி வளர்ந்து ஓடியாற் பூலோகத்தையும் மற்றோடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து மூன்றாமடிக்காக அவன்முடியிற் காலவைத்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கின நென்பதாம்.

‘நீண்டவராலும் அறியாச் சரணம்’ என்பதி லடங்கிய வரலாறு:—தாமதாம் முதற்கடவுளென்னும் கருத்துக்கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் பகைமைபூண்டு போர்தொடங்கிய பிரமவிஷ்ணுக்களின் மாறுபாட்டை யொழித்தற்பொருட்டுப் பரமசிவன் அவ்விருவர்க்கும் கீழில் பெரியதொரு சோதி வடிவமாய்த் தோன்றி நின்று, ‘இதன் அடியையும் முடியையும் தேடுங்கள்’ என்றுசொல்ல, ‘அதனை முன்னங்கண்டவரே முதல்வர்’ என்றுசொல்லிப் பிரமன் அன்னப்பறவைவடிவமாய் முடியைக்காண விற்பறத்தும் விஷ்ணு பன்றியிருவமாகி அடியைக்காண மண்ணிடத்துஞ் சென்று பலகாலத்தேடியும் முடியடிகளைக் காணாமற்போயின நென்பதாம். இவ்வரலாற்றால், அம் முழுமுதற்கடவுளின் திறம் எவராலும் அறிதற்கொண்ணாத தென்பதும் பெறப்படும். (இ)

6. அளியுமளிதருமானந்தமாகியளவிறந்த

களியுமிரண்டற்றகாட்சியுங்காட்டிக்கருணைசெய்தார்

வெளியும்பவனமுந்தீயுந்தண்ணீரும்வியனிலமு

மொளியொன்றியவுருவக்களவீசருளத்திருந்தே.

(இ - ள்.) வெளியும் - ஆகாயமும், பவனமும் - காற்றும், தீயும் - நெருப்பும், தண்ணீரும் - குளிர்ச்சி பொருந்திய ஜலமும், வியன் நிலமும் - பெரிய பூமியும், (ஆகிய பஞ்சபூதங்களையும்), ஒளி ஒன்றிய உருவம் - ஒளிபொருந்திய தமதுஉருவமாகக்கொண்ட, கள ஈசர் - திருக்களாமரத்தின் கீழுமுந்தருளியுள்ள திருக்கருவைச் சிவபிரான்,—உளத்து இருந்து - (எனது) மனத்தின் கண் வீற்றிருந்து,—அளியும் - (தமது நிர்ஹேதுகமாகிய) கருணையையும், அளிதரும் - அத்தண்ணளியாலுண்டாகின்ற, ஆனந்தம் ஆகி - இன்பமயமாய், அளவு இறந்த - வரம்பில்லாமற் சுரக்கின்ற, களியும் - பெருக்களிப்பையும்,

இரண்டு அற்ற காட்சியும் - (நான் வேறு சிவம் வேறு என்று) இரண்டாகக் கொள்ளாத அத்தைவதஞானத்தையும், காட்டி - எனக்கு உண்டாக்கி, கருணை செய்தார் - (என்மீது) அருள் செய்தார்; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபெருமான் தமது நிர்ஹேதுக கிருபையால் சிவாத் வைதஜ்ஞாதத்தை எனக்கு அருள்செய்து யான் வரம்பிலின்பமடையுமாறு கருணைபுரிந்தன ரென்பதாம். அளிதருமானந்தமாகி அளவிற்ற களி - சிவ பிரானது திருக்கருணையால் தோன்றிய சிவாத்துவைதஜ்ஞாததூண்டா குஞ் சுகோதயத்தில் நிகழும் பேரின்பம். இரண்டற்ற காட்சி - நிர்விகற்பஞா னம். “சங்கரனோடொக்கவுறைந்து இவரவனை அவனிவரை விடாதே யுடந் தையாய்ச் சிவன்றோற்றமொன்றுமே காண்பர்” என்றபடி தான் அவன் என் னும் வேறுபாடு இல்லாதவாறு சிவனைத் தரிசித்துத் தம்மயமாதல்; விகல்பம் - வேறுபாடு; அஃது இன்மை - நிர்விகல்பம்; இதுவே சிவாத்வைத மெனப் படும். த்வைதம் - வேற்றுமை - (ஜ்வாத்மாவும் பரமாத்மாவும் வேறெனல்;) அசற்கு எதிரானது - அத்வைதம். பஞ்சபூதங்களினாலேயே இயன்ற இவ்வு லகங்களிலுள்ள பொருள்களிலெல்லாம் இறைவன் வியாபித்து அவற்றிற்கு நியாமகளுக நிற்கின்றனென்பது, ‘வெளியும்.....களவீசர்’ என்ற தோடரி னால் விளங்கும்; பாஞ்சபூதிகமான பொருள்களையெல்லாம் சிவபிரான் தனக் குத் திருமேனியாகக்கொண்டு அவற்றின்குணங்கட்கெல்லாம் நியாமகனாய் நிற்கின்றனென்பது, கருத்து. இவ்வாறு இருக்கும் கடவுளின் சொரூப முணர்தல், இரண்டற்றகாட்சியென்று நூல்களிற் கூறப்படுகின்றதென்க. கம்பெரும்பூதங்களுள் முதலில் ஆகாயமும், ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து அக்கினியும், அக்கினியிலிருந்து அப்பும், அப்பிலிருந்து பிரு திவியும் தோன்றின முறைமை மூன்றாமடியில் விவரிக்கப்பட்டது. பரஞ் சோதிவென்று சொல்லும்படி இறைவன் திருமேனி பேரொளியடிவமான மையால், அது, ‘ஒளியொன்றியவுருவம்’ எனப்பட்டது. களவீசரென்பது - களவு ஈசர் என்றும், கள ஈசர் என்றும் பிரியத்தக்கது. இவற்றுள், முதலது - குறியதன் சீழ் ஆகாரம் குறுகி உகரமேற்றதும், பின்னது - குறியதன்சீழ் ஆகாரம் குறுகியதனோடு மாத்திரம் நின்றதாமாம். (ஈ)

7. உள்ளக்கமலத்தினிற்களவீசரென்னொப்பனையோ

டெள்ளத்தனையுமகலாக்குடிகொண்டிருளறுத்துக்

கள்ளக்கலவொடுங்கூடாதெளியனைக்காத்நளித்த

வள்ளற்குணத்தின்றகுதியையேதென்றுவாழ்த்துவனே.

(இ - ன்.) கள ஈசர்—, ஒப்பனையோடு - தமதுதேவியாரோடு, —என் - எனது, உள்ளம் கமலத்தினில் - மனமாகிய தாமரையில், என் அத்தனையும் அகலா - என்னளவும் [மிகச்சிறுபொழுதும்] நீங்காமல், குடி கொண்டு - எழும் தருளியிருந்து, இருள் அறுத்து - அஜ்ஞாநவிருளை அறக்கெடுத்து, கள்ளம் கலருடன் கூடாது - வஞ்சனைக்குணமுள்ள கீழ்மக்களோடு (யான்) சேராத வாறு, வளியனை - ஏழையாகிய அடியேனை, காத்து அளித்த - பாதுகாத்தரு

ளிய, வள்ளல் குணத்தின் தருதியை - உதாரகுணத்தின் பெருமையை, ஏது என்று வாழ்த்துவன். என்னவென்று சொல்லித் துதிப்பேன், (யான்)? (எ-று.)

அறிவென்பது சிறிதுமில்லாத என்மீது கருணைகொண்டு எனது ஹ்ருதயாவலித்தத்திலெழுந்தருளியிருந்து பலபடியாக உதவிய சிவபிரானது உதாரகுணத்தை வரையறுத்துச்சொல்லவொண்ணா தென்பதாம். ஒருவரை நற்கதியிற்சேரவொட்டாது நாகத்திற் செலுத்துவனவான அஜ்ஞாநமும், அதனால் தோன்றும் தீயணக்கமுமாகிய இவ்விரண்டினின்றும் தம்மைக்காத்த பேருதவியை இச்செய்யுளாற் பாராட்டிக் கூறின ரென்க : இதுனால், தமதுவிரோதிஸ்வரூபம் நீங்கியமை பெறப்படும். எள் - சிறுமைக்குக் காட்டுவதோ ரளவை. பொருள்களின் உண்மைத்தன்மை புலனாகாதபடி மறைத்தல்பற்றி, அஜ்ஞாநம் 'இருள்' எனப்பட்டது. வள்ளல்குணமாவது - அருளாமைக்குஉரிய தீக்குணங்கள் பல தம்மிடத்து நிறைந்திருக்கவும் தாம் வேண்டியிரவாதிருக்கையில் தானே இறைவன் இறைவியோடும் வலியத் தம்மிடத்தில் வந்து தமது தீக்குணத்தை யொழித்து ஆட்கொண்டருளிய உதாரகுணம். அகலா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம். கலர் - துஷ்டர் : வடமொழி. (எ)

8. வாழ்த்திடநாவுண்டுபாவிக்கநீயுண்டுமண்ணிலுறத்
தாழ்த்திடச்சென்னியுமுண்டுகண்டாப்தண்களவின்மல
ருழ்த்திடநீழலுறைவாரடியுண்டுநிரயர்
வீழ்த்திடுவாருமுண்டோநெஞ்சமேயென்மெலிவதுவே.

(இ-ள்.) நெஞ்சமே - (எனது) மனமே!—வாழ்த்திட-(சிவபெருமானது திருக்குணங்களைக் கூறி) வாழ்த்துதற்கு, நா உண்டு - (நம்மிடத்தில்) நாக்கு உள்ளது; பாலிக்க - (இடைவிடாமல் அப்பிரானைத்) தியானிப்பதற்கு, நீ உண்டு - நீ இருக்கிறாய்; மண்ணில் உற தாழ்த்திட - பூமியிற் பொருந்தும் படி வணங்குவதற்கு, சென்னியும் உண்டு - தலையும் உள்ளது; தண்களவின் மலர் - குளிர்த்த திருக்களாமரத்தின் புஷ்பங்கள், ஊழ்த்திட - சொரிய, நீழல் - (அதன்) நிழலில், உறைவார் - வாழ்கின்ற சிவபிரானது, அடி - திருவடிகள், உண்டு - (நமக்கு நற்கதியளிப்பதற்குச்) சித்தமாகவுள்ளன; (அங்நனமாக), உனை - உன்னை, நிரயம் வீழ்த்திடுவாரும் - நாகத்தில் தள்ளுபவர்களும், உண்டோ - உளரோ? [ஒருவருமில்லர்]; (ஆதலால்), மெலிவது என் - (நீ) வருந்துவதற்குக் காரணம் யாதோ? (எ-று.)—கண்டாய் - முன்னிலையகை; தேற்றமுமாம்.

கடவுள் தன்னைவழிபட்டு ஈடேறுமாறு நமக்குத் திரிகரணங்களையும் தந்து, நமக்குத் தீக்கதி நேரவொட்டாது பாதுகாத்தற்கும் தான் சித்தனாக இருக்கையில் மெலிவதற்குக் காரண மொன்றுமில்லை யென்று தமது நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தியவாறு. சிவபிரான் தன்னைச்சாரணமடைந்த மாரீக்கண்டேயனென்னும் பரமபத்திபைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டுக் கூற்றுவனை யுதத்த திருப்பாதங்களை யுடையவனாதலால், அவனை வழிபடுகின்ற நமக்கும் தீக்கதிநேரவொட்டாது அப்பிரான் காத்திடுவெனென்பது, 'களவின்...நீழலுறை

வா ரடியுண்டு உனை நிரயம் வீழ்த்திடுவாரு முண்டோ' என்பதன் குறிப்பு. திரிகரணங்களுள் மெய்யைக் கூறவேண்டியவிடத்துச் சென்னியைக் கூறியது, உத்தமாங்கமாதலி னென்க.

அருமையான மனிதப்பிறப்பெடுத்ததற்குப் பயன் - பசுபதியாகிய சிவ பிரானை வாக்கினால் துதித்தலும், மனத்தினால் வினைத்தலும், தலையினால் வணங்குதலுமே யென முன்னிரண்டடிகளில் விளங்கும்; “கண்ணுதலாலய நோக்குங் கண்களே கண்கள் கறைககண்டன டோயிலபுகுங் கால்களே கால்கள், பெண்ணொருபாகனைப் பணியுந் தலைகளே தலைகள் பிஞ்சுகளைப் பூசிக் குங் கைகளே கைகள், பண்ணவன் சோபாடு கண்ணுவே நன்றோ பரணசரிதையே கேட்கப்படுஞ் செவிகளே செவிகள், அண்ணல்பொலங்கழல்வினைக்கு நெஞ்சமே நெஞ்சம் அவனடிகளே முடிமைபுகும அடிமையே அடிமை” என்ற பிரமோததரகாண்டமும் இவ்வு நோக்கத்தக்கது “நாவாயிலுண்டே மோ நாரணுவென்று, ஒவாதுரைக்குமுரையுண்டே - மூவாத, மாககதிககட்செல்லும்கையுண்டே யென் னொருவா, தீக்ககிககட் செல்லுந் திறம்” என்ற பாசுரத்தின் வாய்பாடு கொண்டது, இச்செய்யுள்.

உண்டு - இருதினை யைமபால மூவிடங்கட்கும் பொதுவான குறிப்பு வினைமுற்றம். சென்னியும், உம்மை - இறந்தததமுலியது நீழல் - நீட்டல் விகாரம் நிரயம் - தற்சமவட்சொல். மெல்வதுவே - உயிர்வாக குற்றியலுகாரம் கெடாது நின்றது. (அ)

9 மெலிவிக்குநீராப்க்குமடவா ரிழைத்தவினைக்குமுயிர்
நலிவிக்குங்காலபடா க்குமஞ்சீசன்றமிழ்நாவலரான்
மலிவிக்குங்கீர்த்ததிக்களவீசா டு, னபினைவாணிலவாறு
பொலிவிக்குஞ்செஞ்சடையா நடுததாளப்புகுநதபின்னே.

(இ - ள்.) கூன பிறை - (தமதுமுடிமீது அணிந்த) வளைந்த பிறைச்சுத் திரைது, வாள் நிலவால் - ஒளிபொருந்திய நிலாவினால், பொலிவிகும - விளங்குகின்ற, செஞ்சடையா - செந்நிறமான சட்டையை யுடையவராகிய, தமிழ்நாவலரால் மலிவிகும கீர்த்தி கள ஈசர் - தமிழ்ப்புலவர்களாற் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்ற புகழையுடைய திருக்கருவைச் சிவபெருமான், தடுத்த - (பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உழலாதபடி எனனை) விலக்கி, ஆர் - ஆட்கொள்ள, புகுநத பின் - தொடங்கிய பிறகு, - மெலிவிகும டோய்க்கும - (உடம்பை வலியழியச் செய்கின்ற)வியாதிகட்கும், மடவார் இழைத்த வினைக்கும் - இளமகளிர் செய்கிற காமமயகச்சத்திற்கும், உயிர் மலிவிகும காலபடர்க்கும - (அந் திம்காலத்தில) உயிரைவருத்த வருகின்ற யமதூதர்க்கும், அஞ்சீசன் - (இனி) அஞ்சமாட்டேன், (யான); (எ - று.)

பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உழலாதவாறு கடவுளால் தாம் தடுத்தாளப் பெற்று அவனது கருணைக்கு இலக்காகிவிட்டமையால், இனித தம்மைக் கருமத்தினால் வருவனவான டோய்களாலும் யமபடராலும் ஒன்றும் நலிவுசெய்ய

முடியாது என்ற துணிபுகொண்டும், சிவபிரானே வலியத்தடுத்தாட்கொண்டு காக்குமாறு புரிந்த திருவருள் கோக்கம் தம்மிடத்துப்பதித்திருக்கையில் இனி மகளிர்மோகவலையில் மனஞ்சிக்காது என்ற பேருறுதிகொண்டும், கோய் முதலியவற்றிற்கு அஞ்சே நென்கிற ரென்க. எவ்வகைகோய்க்கும் இறைவன் மருந்தாவ நென்பது, இங்குப் போதரும்.

மடம் - இனமை; அதனையுடையவர் மடவார்; இனி, மகளிர்க்கு உரிய நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்ற குணங்கள் நான்கனுள் மடமைக்குண முடையவர்: மடமாவது - எல்லாமறிந்தும் ஒன்றும் அறியாதுபோலிருத்தல்: கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை யெனவும்கூடும். காலன் என்ற வடமொழிப்பெயர்-(பிராணிகளின்) ஆயுட்காலத்தைக் கணக்கிடுபவனென்று காரணப்பொருள்படும். படர் - தூதர்: வடசொல். நாவலர் - நாக்கினுற் பாடல்பாட வல்லவர். கிர்த்தி - உரையெண்ணுந் தென்மொழியின் பொருள் கொண்ட வடமொழி. பொலிவிக்கும் = பொலியும்: தன்வினைப்பொருளில் வந்த பிறவினை: இதனை, வடநூலார் 'ஸ்வார்த்தேணிச்' என்பர்.

'பிறையிலவாழ் பொலிவிக்குத் செஞ்சடையார்' என்பதில் அடங்கிய கதை:—சந்திரன் தக்ஷமுனிவனது புத்திரிகளாகிய அசுவினிமுதலிய இரு பத்தேழுநட்சத்திரங்களையும் மணஞ்செய்துகொண்டு அவர்களுள் உரோகிணி யென்பவளிடத்து மிகவுங்காதல்கூர்ந்து அவளுடனே எப்பொழுதுங்கூடி வாழ்ந்திருக்க, மற்றைமகளிரது வருத்தத்தை நோக்கி, முனிவன் அவனை 'கூய மடைவாயாக' என்று சபிக்க, அச்சாபத்தாம் சந்திரன் பதிலின்று கலைகளுங் குறைந்து மற்றைக்கலையொன்றையும் இழப்பதற்குமுன்னம் சிவபிரானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்புரிந்து அவ்வொற்றைக்கலையைத் தன் தலையிலணிந்து மீண்டுங் கலைகள்வளர்ந்துவரும்படி அருக்கிரகித்தன நென்பதாம். இவ்வரலாற்றால், சிவபிரான் தன்னையடைந்தார்க்குக் குறைதீர்த்தருளுந் தன்மைய நென்பது விளங்கும். (க)

10. புகுவதுமூப்புவனப்போடிளமையும்போயதினி

மிகுவதுநோயுந்துயருமென்றாலுடன்மேவலநூர்

நகுவதன்முன்னெரித்தோர்களவீசரைநாம்பணியத்

தகுவதுகாணெஞ்சமேயிதுபோலுஞ்சுதிரில்லையே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - (எனது) மனமே!—வனப்போடி - உடம்பினழகுடனே, இளமையும்—, போயது - கழிந்திட்டது; புகுவது - இனி விரைவில் உண்டாவதற்குஉரியது, மூப்பு - முதுமைப்பருவம்; இனி - இனிமேல், கோயும் - வியாதியும், துயரும் - (அதனுண்டாகுந், தன்பமும், மிகுவது - மிகவும்வளர்ந்து வருத்தத்தற்குஉரியன; என்றால்—, அடல் - வலிமையை யுடைய, மேவலர் - பகைவர்களாகிய அசுரர்களது, ஊர் - திரிபுங்களை, நகுவதன்முன் எரித்தோர் - சிரித்தற்குமுன்னே எரித்துஅழித்தவராகிய, களவீசரை—, நாம் பணிய தகுவதுகாண - நாம்வணங்குதல் தக்கதாம்; இது போலும்- இச்செயலைப்போன்ற, சுதிர - சாமர்த்தியம், இல்லை - வேறொன்றுமில்லை,

உடல் நிலைகுலைந்து அழியுந்தருணத்தி லிருத்தலால், அது அடியோடு கெடுதற்குமுன்னே அவ்வுடலினுள்ளிருக்கும் உயிர் நற்கதிபெறுமாறு சிவ பெருமானை வணங்குவதே இப்போது செய்வதற்குரிய தக்கஉபாய மென்பதாம். 'மேவலநூர்குவதன்முன்னெரித்தோர்' என்ற தொடர் - சிவபிரான் தமக்குப்பகைவராய் எதிர்த்த திரிபுரத்து அசுரர்களை அழித்ததுபோல, அப் பிராணைச்சார்ந்த நமது தீவினைகளையும் அக்கடவுள் மிக எளிதில் எரித்து விடுவ ரென்ற கருத்தைக் குறிப்பித்தலால், கருத்துடையடைமொழியணியின்பாற்படும். மேவலநூர்குவதன்முன்னெரித்தோர் என்றது - காரியத்தின் விளைவைக் குறிக்கும்: இவ்வாறு காரியம் முன்னும் காரணம் பின்னும் நிகழ்ந்தனவாகக் கூறுவது - மிகையுயர்வுநவீர்ச்சியணி; இதனை, வடநூலார் அத்தயந்தாதியோக்த்தி யென்பர். இளமைப்பருவம் கழியுங்காலத்தில் தன்னுடனிருந்த அழகும் அழிதல் இயல்பாதலால் 'வனப்போடு இளமையும் போயது' என்றும், முதுமைப்பருவம் பிணிக்கும் துன்பத்துக்கும் ஆதாரமாயிருத்தலால் 'புகுவது மூப்பு; இனி மிகுவது நோயுந் துயரும்' என்றும், வெகு விரைவில் ஈட்டெறதல் கர்மம் ஜ்ஞாகம் முதலிய உபாயங்களால் இயலாதாகையால் அவற்றையொழித்துச் சிவபெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகக் கொள்ளுதலே எளிதில் ஈட்டெறதற்குரிய உபாய மென்பார் 'களவீசரை நாம் பணியத்தருவது; இதுபோலுஞ் சதிரில்லை' என்றங் கூறினர்.

மிகுவது நோயுந் துயரும் - ஒருமைப்பன்மைவழுவமைதி: தனித்தனி மிகுவது என்க. மேவலர் - பொருந்தாதவர் எனப் பகைவர்க்குக் காரணக் குறி. ஈசர் - எல்லாப்பொருளையும் நியமிப்பவர்: வடசொல், பணிய என்னும் செயவெனெச்சம், தொழிற்பெயர்த்தன்மைப்பட்டு 'தருவது' என்ற பயனிலைக்கு எழுவாயாக நின்றது. சதிர் - சதுரனிடத்திலுள்ள குணம்.

மேவலநூர் எரித்த கதை:—தாரகாசுரனது புத்திரர்களாகிய வீத்யுந்மாலி தாரகாகுண் கமலாகுண் என்னும் மூவரும் மிக்கதவஞ்செய்து பிரமனிடம் பெருவரம்பெற்று மயனென்பவனால் சுவர்க்கம் பூமி பாதாளம் என்னும் மூன்று இடங்களிலும் முறையே பொன் வெள்ளி இரும்பினால் அரண்வகுத்து இயற்றப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரிக்குந் தன்மையையுடைய மூன்று பட்டணங்களைப் பெற்றுச் சிவபூஜைசெய்துகொண்டு அச்சிவபக்தியின் மகிமையால் எவர்க்கும் அழிக்கவொண்ணாதவராய் அத்தகைய மற்றும் பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம்நினைத்த இடங்களிற் பறந்துசென்று பல விடங்களின்மேலும் இருந்து அவ்வவ்விடங்களைப் பாழாக்கிவருகையில், அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மாயையினால் ஜிவாதாரமும் புத்தாவதாரமுஞ் செய்து பற்பலஜீயவழிகளைக் கற்பித்து உபதேசித்து மயக்கி அவ்வுசுரர்களைச் சிவத்வேஷிகளாகச் செய்துவிட்டபின்பு, தேவர்கள் பிரார்த்தனைப்படி சிவபெருமான் பூமியைத் தோராகவும், சந்திரகுரியர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்கு வேதங்களையும் நான்கு குறிகளாகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், மகாமேருவை வில்லாகவும், ஆதிசேஷனை வில்காணியாகவும், விஷ்ணுவை

வாயுவாகிய சிறகு அமைந்த அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும், மற்றைத்தேவர்களைப் பிறபோர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்த சன்னத்தனாகிச் சென்று போர்செய்ய யத்தனித்துப் புன்சிரிப்புச்செய்து அச்சிரிப்பினின்று தோன்றிய நெருப்பினால் அவ்வசர்கள் பலரையும் பட்டணங்களோடு எரித்தருளின னென்பதாம். (க0)

11. சதுரானன னுந்திருநெடுமா லுஞ்சதமகனுங்
கதிராயிரம்நீரிக்குஞ்சுடரோ னுங்கலாதா னு
மதிரார்கலிக்கிறையுந்தொழு தேத்தவருள் புரிந்தோன்
முதிராமுகிழ்முலையொப்பனை கேள்வன் முகலிங்கனே.

(இ - ள்.) முதிரா - இனமைமாறாத, முகிழ் முலை - தாமரையரும்பு போன்ற தனவகையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பினையம்மைக்கு, கேள்வன் - கணவனாகிய, முகலிங்கன் - முகலிங்கப்பெருமான், —சதுர - ஆனனனும் - (நான்கு திக்கையும் நோக்கிய) நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனும், திரு நெடுமாலும் - ஸ்ரீமகாலிஷ்ணுவும், சதமகனும் - நூறுஅசுவமேதயாகங்கள் செய்து தேவ ராஜ்யத்தைப்பெற்ற இரத்திரனும், ஆயிரம் கதிர் விரிக்கும் சுடரோனும் - (தனது) ஆயிரங்கிரணங்களை வெளிவீசுகின்ற சூரியனும், கலாதானும் - (பதினாறு) கலைகளைத் தரித்தவனான சந்திரனும், அதிர் ஆகலிக்கு இறையும் - ஒலிக்கின்ற கடலுக்கு அரசனாகிய வருணனும், தொழுது வதத - வணங்கித் துதிக்க, அருள் புரிந்தோன் - கருணை செய்தான்; (எ - று.)

பிரமன் முதலிய எல்லாதேவர்களும் சிவபிரானது திருவருளிணலேயே ஸத்தை பெறுகின்றன ரென்று அச்சிவபிரானது தேவாதிதேவருதன்மையை வெளியிட்டவாறு கதிர் ஆயிரம் விரிகுஞ் சுடரோன் - ஸஹஸ்ரகிரண னான சூரியன். சதுரரான், சதமகன், கலாதான், முகலிங்கன் - வடசொற்கள். ஆர்கலி - நிறைந்தஒசையையுடையது எனப் பொருள்படுங் காரணக்குறி; வினைதொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை இச்சொல், 'அதிர்' என்ற அடைமொழி பெற்றுவந்ததனால் உறுப்புப்பொருள் கருதாது கடலென்ற மாதிரிமாக நின்றதென்க. "பெற்றாள் சகதண்டவகளைத்தும் மவைபெற்றும், முற்றமுகிழ்முலையான்" என்ப வாதலால், 'முதிராமுகிழ் முலை யொப்பனை' என்றார் (கக)

12. முகலிங்கன்மென்கருவைக்களவீசன்முதல்வனன்பர்
புகலிங்குலிகச்சடி லப்பிரான்புழைக்கையுரிநல்
லகலிங்கமாகவுடுத்தோனடியர்க்கடிமைசெய்யா
துகலிங்கெவனெஞ்சமேமுத்திசார்தலெளிதல்லவே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே!—முதல்வன் - முழுமுத்தகடவுளும், அன்பர் புகல் - தொண்டர்கட்கு அடைக்கலமாயிருப்பவனும், இங்குலிகம் சடி லம் பிரான் - சாதிலிங்கம் போன்ற [செந்நிறமாகிய] சடைமுடியையுடைய தலைவனும், புழைக் கை உரி நல்ல கலிங்கம் ஆக உடுத்தோன் - யானைத்

தோலைச் சிறந்த ஆடையாகத் தரித்தவனும், முகலிங்கன் - முகலிங்கனென்னுந் திருநாமமுடையவனுமாகிய, தென் கருவை கள ஈசன் - தெற்கின்கணுன்ன திருக்கருவையிற் றனாமரத்தின்கீழ் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானது, அடியார்க்கு - அடியார்களுக்கு, அடிமை செய்யாது - தொண்டுசெய்யாமல், இங்கு-இப்போது, இகல் - மாறுபடுவது, எவன் - யாதுகாரணமோ? (நீ இவ்வாறே இருப்பாயாயின்), முத்தி சார்தல் - நற்கதியடைதல், எளிது அல்ல - எளிமையான காரியமாகாது [மிகவும் அருமையானதேயாம்]; (எ - று.)

சிவபிரானடியார்கட்கு அடிமைசெய்தால்தான் முத்திசித்திக்கு மென்று தமது நெஞ்சத்தை நோக்கி உபதேசித்தவாறு. அன்பர் புகல் இங்குலிகச் சடிவப் பிரான் என்று ஒருதொடராக எடுத்து - தொண்டர்களால் துதிசெய்யப்படுகின்ற செக்நிறமான சடைமுடியையுடைய கடவுள் என்றும் உரைக்கலாம். இப்பொருளில், புகல் என்பது - வீணத்தொகையாம்; முன்னைய பொருளில், புகுதற்கு உரிய இடம் எனக் காரணக்குறியால் வந்த பெயர்ச் சொல். புழைக்கை-துவாரத்தையுடைய துதிக்கையையுடையது என வேற்றுமைத்தொகையன்மொழி. உரி - உரித்தெடுக்கப்படுவது; தோல்: செய்யப்படுபொருள் விசுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர். (கெடாதாயின், உரிவையென நிற்கும்.) முத்தி=முத்தி; பற்றுக்களை விட்டு அடையுமிடமென வடமொழிக்காரணச்சிறப்புப்பெயர்: 'வீடு' என்ற தமிழ்மொழியும் இப்பொருளதே.

புழைக்கையுரியைக் கலிங்கமாக உடுத்த கதை:—அருந்தவமியற்றிப் பெருவரம்பெற்ற கஜாசுரனென்பவன் தேவர் முனிவர் முதலியோரை இடைவிடாது வருத்தித் தூர்த்த, அஞ்சியோடிவந்து சரணமடைந்த அவர்களது வேண்டுகோளிஞற் பரமசிவன் சென்று தன்னை யெதிர்த்துப் போர்செய்ய வந்த அவ்வசுரனைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளிக் கொன்று தோலையுரித்துப் போர்த்தன நென்பதாம். இனி, தாருகவனத்துமுனிவ ரேவிய யானையினுட் சென்று உருத்திரமூர்த்தி உடல்பிளந்து அதனுரையைப் போர்த்துக்கொண்டன நென்றுங் கூறுவர்.

இச்செய்யுளில் திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க. திரிபாவது - ஒவ்வோரடியிலும் முதலெழுத்துமாத்திரம் வேறுபட்டிருக்க, இரண்டு முதலிய பலஎழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள் வேறுபடுவது; இதனையும் யமக வகையி லடக்குவர் ஒருசாரார். (கஉ)

13. அல்லும்பகலுமொழியா துதம்புகழாதரித்துச்
சொல்லும்படிக்குக்களினாவளித்தெனைத்தொண்டுகொண்டார்
வல்லுங்குழைமுலையொப்பனைபாகர்வரிசிலையாக்
கல்லுங்குழைத்தபுயத்தர்களாநிழற்கண் ணுதலே.

(இ - ன்.) வல்லும் குழை முலை ஒப்பனை பாகர் - (ஒப்பாகமாட்டாமை யாற்) குதாடுகருவியும் தளர்ந்து பின்னிடுகின்ற தனங்கலையுடைய உமா தேவியை வாமபாகத்தி லுடையவரும், வரி சிலை ஆ கல்லும் குழைத்த புயத்தர் - கட்டமைந்த வில்லாக மகாமேருமலையையும் வளைத்த திருக்கையை

யுடையவரும், களா நிழல் கண் நுதல் - திருக்களாநிழலி லமர்ந்த நெற்றிக் கண்ணையுடையவருமாகிய சிவபெருமான்,— தம் புகழ் - தமது திருக்கீர்த் தியை, ஆதரித்து - விரும்பி, அல்லும் பகலும் ஒழியாது சொல்லும் படிக்கு - இரவும் பகலும் இடைவிடாது சொல்லுமாறு, கவி னா அளித்து - கவி பாட வல்ல நாவைத் தந்து, எனை தொண்டு கொண்டார் - என்னை அடிமையாக்கிக் கொண்டார் ; (எ - று.)

இரும்பை ரஸமிட்டுப் பொன்னாக்குவதுபோல, கீம்பொறிகட்கு இலக் காசிக் கல்நெஞ்சனாய்த் திரிந்த என்னைத் திருவருள்கோக்கஞ்செய்து திருத் திப் பணிகொண்டு எப்பொழுதும் தனது திருப்புகழ்க்களையே கவிபாடித் துதி க்குங் கவரச்சத்தியையுங் கொடுத்தருளினன் இறைவனென்பதாம்; “என்கவிஞ னாக வியனாவளித்து நாடோறுந், தன்கழலே பாடுந் தரமளித்தான்” என்றார் வெண்பாவந்தராதியிலும். மகளிர்தனத்துக்குப் பிரசித்தஉபமானமாகக் கூறப் படுகின்ற சூதாடுகருவியையும் தனது அழகின்மிகுதியால் குழையச்செய்கின்ற தனங்கள் என்று உபமானத்திற்கு உபமேயத்தினுங் குறைபாடுதோன்றக் கூறியது - எதிர்நிலையணியின்பாற்படும். வரிசிலையாக் கல்லைக்குழைத்த புயத் தர் என்ற தொடர் - எனதுகன்னெஞ்சையும் தம்மிறத்துக் குழையச்செய்து கவிபாடுவித்தற்கு ஏற்ற திறமுடையவர் என்ற பொருளைக் குறிப்பிக்கும். இவ்வாறு ஒருபொருளை உட்கொள்ளுமாறு அடைமொழியமையவைத்தது - கருத்துடையடைமொழியணியாம் வல்லும், கல்லும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. கல் என்ற பொதுப்பெயர் இங்குச் சிறப்பாய், மேருமலையைக் குறித்தது. ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். கண் நுதல் - கண்ணை நுதலிலுடையவரென வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. (கட.)

14. கண்கொண்டுபார்த்தவிடந்தொறுந்தோன்றுங்கருவைப்பிரான்
விண்கொண்டதிங்கள் குடி கொண்ட வேணியும் வெண்ணகையும்
பண்கொண்டவேதப்பவளச்செவ்வாயும் பணைப்புயமூர்
தண்கொண்டகொன்றைத்திருமார்புந்தாமரைத்தாள்களுமீர்.

(இ - ள்.) கருவை பிரான் - திருக்கருவையிலெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவ பிரானது, விண் கொண்ட திங்கள் குடி கொண்ட வேணியும் - வானத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற பிறைச்சந்திரன் தங்கப்பெற்ற சடைமுடியும், வெண் நகையும் - வெண்மையான சிரிப்பும், பண் கொண்ட வேதம் பவளம் செம் வாயும் - ஸ்வ ரங்களைக்கொண்டுள்ள வேதங்களை முதலில்வெளியிட்ட பவழம்போலச சிவந்த வாயும், பணை புயமும் - பருத்த திருக்கைகளும், தண் கொண்ட கொன்றை திருமார்பும் - குளிர்ச்சிபொருந்திய கொன்றைமலர்மாலையை யணிந்த அழகிய திருமார்பும், தாமரை தாள்களும் - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளும், கண் கொண்டு பார்த்த இடம் தொறும் தோன்றும் - (எனது) கண்பார்வை செல்லுமிடமுழுதும் காணப்படும் ; (எ - று.)

எப்போதும் திருக்கருவைச் சிவபிரானையே இடைவிடாமல் தியானிக் கின்ற எனது அந்தத்தியானத்தின் முதிர்ச்சியால் சிவபெருமானது திருவுரு

வம் எப்போதும் என் கண்ணெல்லமிடங்களிலெல்லாம் வெளிப்பட்டுத்தோன்று
மென்பதாம்: “என்கண்ணிடத்தில்கலாதசெல்வ நெழிலார்களாவின்முதல்
வன்” என்றார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும். கடவுளின் கேசாதிபாதபரியந்த
மான அவயவங்களில் ஈடுபட்டுக் கூறியவாறு. சிரிக்கும்போது பற்களினொளி
வெளித்தோன்றுதல்பற்றி, வெள்ளொளி யெனப்பட்டது; பற்களின் வெள்
ளொளியை நகைமேலேற்றிக்கூறிய உபசாரவழக்கு. வேதம் - உதாதம் அறு
கூத்தம் ஸ்வரிதம் ப்ரசயம் என்னும் நான்குஸ்வரங்களையுடைய தாதலால்,
பண்கொண்டவேதம்’ என்று கூறப்பட்டது. சிவபிரான் ஆகியில் தமது
திருவாக்கால் வேதங்களை வெளியிட்டமைபற்றி, ‘வேதப்பவளச்செவ்வாய்’
என்றார்: “மறைமுதற்கிளந்தவாயான் மதிமுகிழ்முடித்தவேணி, யிறைவர்”
என்றதுங் காண்க. (கசு)

15. தாளாலுதைத்தது கூற்று வன்மார்பந்தடக்கையுகிர்
வாளாலறுத்தது நான்முகன்சென்னிமணிவலபத்
தோளால்வளைத்தது மாமேருநெற்றிச்சுடர்விழியால்
வேளாடல்செற்றகருவாபுரியுறைவிண்ணவனே.

(இ - ன்.) கருவா புரி உறை விண்ணவன் - திருக்கருவையென்னுந்
தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமான், (தனது), தாளால் - பாதத்
தால், உதைத்தது - உதைத்துத்தள்ளியது, கூற்று வன் மார்பம் - யமனது மாற்
பாகும்: தட கை உகிர் வாளால் - பெரியகையிலுள்ள நகங்களாகிய வாளி
னாலு, அறுத்தது - கிள்ளியறுத்தது, நான்முகன் சென்னி - பிரமனது (நீந்
தாந்) தலையாகும்; மணி வலயம் தோளால் - இரத்தின மிழைத்துச்செய்த (கேசூர
மெனப்படும்) வளையலை யணிந்த தோளினால், வளைத்தது - (வில்லாக்) வளைத்
தது, மா மேரு - மகாமேருபர்வதமாகும்; நெற்றி சுடர் விழியால் - நெற்றியி
லுள்ள அக்கினிஸ்வரூபமான திருக்கண்ணினால், செற்ற(து) - எரித்தழித்
தது, வேள் ஆடல் - மண்மதனது வலிய உடம்பாகும்; (சு - று.)

சிவபெருமான் செயற்கரியதொழிலைச் செய்து தனது உறுப்புக்களாற்
பகைவரை வலியொடுக்கும் பேராற்றல்படைத்தவனென்பதாம்: “மூரலாற்
றாளான் முனரித்திருக்கண்ணை, காருலாஞ்சோலைக் கருவேசர் - நேரலநர்,
சுட்டார் வெங்குற்றை யுதைத்தார் தொல்வேளையெய்ய, வொட்டாதெரித்தா
ருடல்” என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும்.

வேள் - விருப்பம்; ஆண்பெண்களுக்கு விருப்பத்தை யுண்டாக்கும் கட
வுளுக்கு ஆகுபெயர்; இனி, கண்டாரால் விருப்பப்படுங் கட்டியகையுடையவ
னென்னுமாம்: இச்சொல் முருகக்கடவுளுக்கும் பெயராக வழங்குத லுண்டு;
இங்கு முன்னும் பின்னும் வந்த சொற்களால், காமவேளை யுணர்த்திற்று.
ஆடல் - ஆடல் என்பதன் நீட்டல்: வலிமைபென்பது பொருள்: ஆகுபெய
ரால், வலிமையையுடைய உடலை யுணர்த்திற்று: இனி, ஆடல் - தன்மீது
மலரம்புகளை யெய்த குறும்புத்தொழில் எனினுமாம்; இப்பொருளில், இசு

சொல் - 'ஆடு' என்னும் முதனிலையாயாகப் பிறந்த தொழிற்பெயர். செற்ற-
செற்றது என்பதன் விகாரம்; இனி, இச்சொல்லை இவ்வாறுகொள்ளாமல்
பெயரெச்சமாகக்கொண்டு, 'நெற்றிச்சுடர்வியியால் வேனாடல்செற்ற' என்ற
தொடரை 'கருவாபுரியுறைவிண்ணவன்' என்ற தொடர்க்கு அடைமொழி
யாக்கி, சிவபெருமானது திறமையை விளக்கவேண்டி. முதல்மூன்றடிகளிலும்
அப்பிரானது ஒவ்வொருறுப்புச் செய்த தொழிலைக் கூறிய ஆசிரியர் ஈற்றடியி
லும் அவ்வாறே கூறுது அடைமொழியாகக் கூறின ரெனின், கீழ்க்கூறிவந்த
வகையினும் மாறுபடவுரைத்ததாகு மாதலால், எடுப்பழிவு [ப்ரக்ரஃமங்கம்]
என்னுங் குற்றமாம்; அன்றியும், ஒன்றுசெய்ததொழிலப்பற்றிச் சொல்ல
வேண்டியவிடத்து அதனைத் தனியே எடுத்துக்கூறுது அடைமொழியினுட்
புகைவத்தலும் ஒரு குற்றமாம்; இதுனை, வடதூலார் 'அவிம்ருஷ்டவிதேயாம்
ஸம்' என்பர். இச்செய்யுளிலுள்ள ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் செயப்படு
பொருள் செய்ததுபோலக் கூறப்பட்டது; "செயப்படுபொருளைச் செய்
ததுபோலத், தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கினு ஞரித்தே" என்றார்
நன்னூலார்.

தாளாலுதைத்தது கூற்றுவன் மாடீபம்' என்பதிலடங்கிய கதை:—
மிருகண்டு என்னும் முனிவன் பிள்ளையில்லாக்குறையால் பிரமனைக்குறித்
துப் பெருந்தவஞ்செய்தபோது பிரமன் பிரகியக்ஷமாகி, 'அறிவின்மையும்
உறுப்புக்குறையும் பெரும்பினியும் தீர்க்குணமு முடையனாய் தூதுபிராயம்
உயிர்வாழும் புதல்வன் வேண்டுமோ' கூறிய அறிவும் அழகிய வடிவமும்
நோயின்மையும் நற்குணமுமுடையனாய் பதினாறுபிராயமே வாழும் குமா
ரன் வேண்டுமோ? இவ்விரண்டில் நீ விரும்புவது யாது?' என்று வினாவ,
முனிவன் 'ஆயுள்சிறிதேயெனினும் அறிவும் அழகும் குணமுஞ் சிறந்து பினி
யிலனாகுஞ் சற்புத்திரனையே வேண்டுகின்றேன்' என்று தன்கருத்தை விண்
ணப்பிக்க, நான்முகக்கடவுள் அவ்வாறே அதுக்கிரகித்தனன். அங்ஙனம்
ஊழ்வினையாற் பதினாறுபிராயம் பெற்றுப் பிறந்த புத்திரான மார்க்கண்டே
யன் தனது அற்பாயுசைக் குறித்து வருந்திய தாய்தந்தையரைத் தேற்றித்
தான் விதியைக்கடந்து வருவதாகச் சொல்லி, தீர்க்காயுசுபெறுதற்பொருட்
டுத் தினந்தோறுஞ் சிவபூஜை செய்து வருகையில், பதினாறுபிராயம் பூர்த்தி
யாகவே, யமன் தூதரை யனுப்ப, அவர்கள் மார்க்கண்டேயனது தவக்கன
லால் அவனையணுகமாட்டாது அவன் செய்யுஞ் சிவபூசைச்சிறப்பைக் கண்டு
அஞ்சி வெருண்டோடி யமனிடஞ் செய்திசொல்ல, யமனும் கோபித்துத்
தனது மந்திரியான காலனை யேவ, அவன் வந்து நயபயங்களால் அழைக்கவும்
மார்க்கண்டேயன் 'வரமாட்டேன்' என்றுசொல்லிவிட, பிறகு, யமன் மிகக்
கொதித்துத் தானே நேரில்வந்து மார்க்கண்டேயனைக் காலபாசத்தாற் கட்டி
யிழுக்கத் தொடங்குகையில், அம்முனிகுமாரன் சிவலிங்கத்தைத் தழுவித்
கொள்ள, யமன் சிவலிங்கமுமுட்பட வலித்திழுக்கும்போது அனவிலாற்ற
லுடையவனான சிவபிரான் கோபாறுக்கிரகங்களுடன் அங்குநின்ற வெளிப்
பட்டு யமனைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளி முனிமகனுக்கு என்றும் பதினாறு

பிராயமாகவே அநேககற்பகாலமளவும் இனிதவாமும்படி தீர்க்காயுசுகொடுத்தருளின நென்பதாம்.

நாழிகன் சென்னியறுத்த கதை:—ஒருகாலத்திற் பிரமன் தானே முதற்கடவுளென்று கூறிச் செருக்குற்றிருக்கையில், சிவபெருமான் தானே முதல்வென்று தெரிவிக்குமாறு திவ்வியசொருபத்தோடு அவனெதிரில் தோன்ற, அப்பிரமனது ஐந்தாம்முகம் 'எனதுநெற்றியினின்று தோன்றிய நீயோ முதல்வன்?' என்றுகூறிச் சிவினைப் பழித்தவனவில், அப்பெருமான் தனது அம்சமான வைரவழர்த்தியை நோக்கியருள, அவன் தனது இடக்கை விரலின் நகத்துதுனியால் அவ்வைந்தாத்தலையைக் கொய்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே அவன்கையி லொட்டிக்கொள்ளுதலும், உருத்திரமூர்த்தி தருமத்தை உலகத்தவர் அறிந்து அதுவழிக்குமாறு தான் அதுவழித்துக்காட்டும் படி வயிரவனை நோக்கி, இப்பாவந் தொலைய நீ பிச்சையெடுக்கவேண்டும்' என்று உரைக்க, அவன் அங்ஙனமே பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று கைக்கபாலத்தோடு பிசுாடாஞ்செய்து திரிந்து, பின்பு காசியைச்சேர்கையில் அந்தக்ஷேத்திரமகிமையால் உடனே கபாலம் கையைவிட்டுநீங்கிற் றென்பதாம்.

வேளாடல் சேற்ற கதை:—மூன்றொருகாலத்திலே கைலாசகிரியில் சிவபிரான் சனகர்முதலிய நால்வர்க்கு யோகநிலையை யுணர்த்துதற்பொருட் டெ தான் யோகஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், பிரமனேவவால் மலரம்புகளை யெய்து தனது தவத்தைக் கெடுக்கஹற்ற மன்னதனைச் சினந்து நெற்றிக் கண்ணைவிழித்து அதன்நெருப்புக்கு இரையாய் உடம்புஎரிந்து சாம்பலாய்ப் போம்படி செய்தன நென்பதாம். இவ்வாலாற்றினால், மெல்லிய மலரம்பா கிய கருவியைக்கொண்டே பிரமன் முதல் ஏறும்பீறுகவுள்ள எல்லாவுயிர்களையும் வெல்லும் வில்வன்மையுடைய மன்னதனையும் மிக எளிதில் வென்றன நெனச் சிவபிரானது வெற்றித்திறம் விளங்கும். (கரு)

16. விண்ணிடுவிலும்புனன்மேற்குமிழியின்னுமென்ன
மண்ணிடைத்தோன்றியழியுமிக்காயத்தைமாய்விடதென்
றெண்ணிடுமெண்ணந்தளிர்ந்தழியாமுத்தியேறுதற்குப்
பண்ணிடுமேணிகண்டுகளவிசர்பொற்பாதங்களே.

(இ - ள்.) களவீசர் - திருக்களாமத்தின்கீழேழுந்தருளியிருக்கிற சிவ பெருமானது, பொன் பாதங்கள் - அழகிய திருவடிகள்,— விண் இடு வில் லும் - வானத்தில் தோன்றுகின்ற இத்திரததுகும், புனல் மேல் குமிழியும் - நீரினிடத்துத் தோன்றுகின்ற மொக்குளும், மின்னும் - மின்னலும், என்ன - போல, மண்ணிடை தோன்றி அழியும் - பூமியில் தோன்றி இறக்கின்ற, இ காயத்தை - இந்த மனிதசரீரத்தை, மாய்வு இலது என்று - அழியாமல் நிலைத்து நிற்பது என்று, எண்ணிடும் - (அஞ்ஞாந்தால்) நினைக்கின்ற, எண் ணம் - எண்ணத்தை, தவிர்த்து - நீக்கி, அழியா முத்தியேறுதற்கு - (எப்பொழு தும்) அழியாமல் நிலைத்துநிற்கின்ற முத்தியுலகத்தில் ஏறிச்செல்வதற்கு, பண்

ணிமம் - அமைக்கப்பட்டுள்ள, ஏணி - உபாயமாகும்; (எ - று.)—கண்டிர் - முன்னிலையசை : தேற்ற மெனினுமாம்.

கீழிடத்திலிருந்து மேலிடத்திலேறுதற்கு ஏணி இன்றியமையாக் கருவியாதல்போல, நிலவுலகத்திலிருந்து மேலுலகமாகிய முத்தியுலகத்திலேறுதற்குச் சிவபெருமானது திருவடிகள் இன்றியமையாக உபாயமாகு மென்பதாம்; “ ஏணியாம் மாங்கதிக்குச் கண்ணன் திருவல்லிக், ‘கேணியான் சீர்’ ” என்றார் பிறரும். இத்திரவிலும் கீர்க்குமிழியும் மின்னலும் இப்பொழுது தோண்டுவதென்று முன்புதெரியாதிருந்து சடக்கெனத்தோன்றி உடனே உருவழித்து மாய்வதில், உடம்பிற்று உவமையாம்; “ வானிடுவில்லின்வரவு, ” “ படுமழை மொக்குளறி பல்காலுத்தோன்றிக், கெடுமீதோர்யாக்கை, ” “ மின்னின்னிலையில் மன்னுயிராக்கைகள் ” என்பன காண்க. “ நிலலாதவற்றை நிலையின வென்றுணரும், புல்லறிவாண்மை கடை ” என்றவாறு நிலையில்லாத உடம்பை நிலையுள்ளதென்று மாறாகக்கருதுதல் புல்லறி வாருதலால், நற்கதிபெறவிரும்பி நல்லறிவை நாடுபவர் அப்புல்லறிவைத் தவிர்த்த பின்னரே முத்திபெறுவரென்க. (கசு)

17. பாதாவிந்தமுஞ்செஞ்சடைக்காடும்பஞ்சாயுதனும்
வேதாவுமின்னமுங்காண்பரியானெய்மெய்த்தவத்தா
னாதாவென்றேத்திக்கருவைக்களாவினுநிழற்கீழ்க்
காதார்வரிவிழியொப்பனையாளொடுங்கண்டனனே.

(இ - ள்.) (தனது), பாத அரிந்தமும் - தாமரைபோன்ற திருவடிகளையும், செஞ்சடை காடும் - சிவந்த சடையின்சொகுதியையும், (முறையே), பஞ்ச ஆயுதனும் - இத்து ஆயுதங்கலையுடைய திருமாலும், வேதாவும் - பிரமனும், (பன்றியாகி மண்ணிடத்தும் அன்னமாகி விண்பறத்தும்), இன்னமும் காண்பு அரியானே - இன்னமும் கண்டறியமுடியாத சிவபெருமானே, — என் மெய் தவத்தால் - எனது உண்மையான ஊழ்வினைப்பயஞல், நாதா என்று ஏத்தி - ‘ எனதுதலைவனே ! ’ என்று துதித்து, — கருவை களாவின் நறு நிழல் கீழ் - திருக்கருவையில் திருக்களாமரத்தினது நறுமணமுள்ள நிழலின்கீழ், காது ஆர் வரி விழி ஒப்பனையாளொடும் - காதளவும் நீண்ட செவ்வரிபரந்த திருக்கண்களையுடைய ஒப்பனையம்மையோடும், கண்டனன் - தரிசிக்கப்பெற்றேன், (யான்); (எ - று.)

நிரிழர்த்திகளுள் மற்றையிருமூர்த்திகளாலும் காணப்பெறாத சிவபெருமானே யான் எனது மெய்த்தவத்தாற் காணப்பெற்றே னென்று, தாம் நல்வினையாற்பெற்ற பேற்றை வியந்துகூறியவாறு. சிவபிரான் பக்தியையுடைய தம்மைப்போன்ற அடியார்க்கு மிகவும் எளியவனென்றும், பக்தரல்லாத பிறர்க்கு மிகவும் அரியவனென்றும் கூறியபடியாம்: ‘ பூமருவுவேதன் புயல்வண்ணன் கண்டறியாத், தாமமணிமுடியுந் தாளீனையும் - யாமறிய, வாழுங் கருவைவளநகரில் வந்துநின்றான், தாமுஞ்சடைக்களவீசன் ’ என்னும் வெண்பா

வந்தாதி இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. சிவபெருமானைத் தாம் ஏத்துமாறு நேர்ந்தது தமது முன்னையநல்வினையே யென்பார் 'என்மெய்த்தவத்தால் நாதா வென்றேத்தி' என்றார்: "விண்ணவர்குடகோடி வீழ்த்திறைஞ்சம் விரைமலர்ச்சேவடிமிசையே,.....கண்ணினீர்வாரக் கருவையம்பரானே கடவுளே யென்றெடுத்தேத்தப், புண்ணியம்புரிந்தேன்" என்றார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும். பாதாரவிந்தம் பஞ்சாயுதன் காண்பரியான், செஞ்சடைக்காடு வேதா காண்பரியான் என முறையே சென்று இயைதலால், முன்னிரண்டி-முறைநிரளிற்றைப்பொருள்கோளாம்.

பஞ்சஆயுதன் - ஸுதர்ஸமென்னுஞ் சக்கரமும், பாஞ்சஜ்யமென்னுஞ் சங்கமும், கொளமோதகியென்னுங் கதையும், நந்தகமென்னும் வாளும், சார்ங்கமென்னும் வில்லும் ஆக ஐந்து ஆயுதங்களை யுடையவன்; திருமால். வேதா என்னும் வடசொல்லுக்கு - படைப்புத்தொழிற்கடவுளென்று பொருளாம்.()

18 கண்டேன்கருவைப்பெருமான்திருவடிகண்மிபற்றிக்
கொண்டேன்பாசமயங்குறுகென்புல்லர்கூட்டநண்ணிப்
பண்டேபுரிந்தபழவினையாவையுற்பற்ற மத்துத்
தொண்டேபுரிவதல்லாற்பின்னைவேறுதொழிலில்லையே.

(இ - ள்.) (யான் முன்னை நல்வினையின்பயனால்), கருவை பெருமான் திருஅடி - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது திருவடிகளை, கண்டேன் - தரிசிக்கப்பெற்றேன்; கண்டு பற்றிக்கொண்டேன் - அவற்றைத் தரிசித்தபின்பு (உபாயமென்று) உறுதியாகக் கைக்கொண்டேன்; (இனிமேல்), பாசமயம் குறுகேன் - (சந்தமயமாகிய சைவசமயத்தையிட்டுப்) புறச்சமயங்களிற் சென்று சேரமாட்டேன்; (இனி எனக்கு),—புல்லர் கூட்டம் நண்ணி - அறிவீனர்களுடைய கூட்டுறவைப் பெற்று, பண்டு புரிந்த - முன்னேசெய்து (சஞ்சிதமாகச்) சேர்த்த, பழ வினை யாவையும் - பழவினைகளையெல்லாம், பற்று அறுத்து - (தொடர்புஅறுமாறு) அடியோடு ஒழித்து, தொண்டே புரிவது அல்லால் - (சிவபிரானுக்கு) அடிமைசெய்வதேயல்லாமல், பின்னை வேறு தொழில் இல்லை - மற்றும் வேறுதொழில் ஒன்றுமில்லை; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருவருளால் அப்பெருமானது திருவடிகளையே உபாயமாகப்பற்றிய எனக்கு, பாசமயங்களிற்சேர்தலில்லையாகி, தீயிணக்கத்தால் தோன்றிய பண்டைப்பழவினைகளையெல்லாம் அடியோடுஒழித்து அப்பிரானுக்குத் தொண்டிபுரிதலே தொழிலாகு மென்பதாம். 'கருவைப்பெருமான் திருவடி' என்ற தொடர் - இடையேயின்று, முன்னுள்ள 'கண்டேன்' என்றதையும், பின்வரும் 'கண்டுபற்றிக்கொண்டேன்' என்பதையும் தழுவுதலால், இடையிலேத்தீவகம் எனப்படும்; இதனை, மத்யமதிப மென்பர் வடநூலார். பழவினை - முற்பிறப்புக்களிற் செய்யப்பட்டதனால் தம்மைசெய்த உயிர்க்குத் தம்பயனாகிய துன்பத்தைப் பிற்பிறப்புக்களில் தவறாதுதருவதாய் அநாதியாக வருகின்ற தீவினை; இது - ஊழ் என்று சொல்லப்படும்.

பாசமயம் - சைவமல்லாத மற்றைச்சமயங்கள் : அவையாவன - வைஷ்ணவம் ஸாக்தம் ஸௌரம் காண்பதம் கௌமாரம் என்பன. அறுவகைமதம் - கபிலமதம் கண்தமதம் பதஞ்சலிமதம் அக்ஷபாதமதம் வ்யாஸமதம் ஐஹிரிமதம் என்றும்; பௌத்தம் ஐஹம் பைரவம் காளாமுகம் லோகாயதம் சூர்யவாதம் என்றும் பலவகையாகக் கூறப்படும். தொண்டே, ஏகாரம் - பிரிநிலை. 'புல்லர்கூட்டம் கண்ணிப் பாசமயங்குறுகேன்' என்று இயைத்துப் பொருளுரைப்பினுமாம்.

19. இல்லாமை துன்பமிரவு கல்லாமையிழிவுமடி.

பொல்லாத நோய் முதலான வெல்லாமன்று போர் விசயன்
வில்லா லடியுண்ட பால்வண்ணநாதர் வியன்புகழைச்
சொல்லாதவரையன்றோ பிறப்பேழுந்துயர் செய்யுமே.

(இ - ள்.) இல்லாமை - வறுமையும், துன்பம் - துக்கமும், இரவு - இரத்தலும், கல்லாமை - படியாமையும், இழிவு - தாழ்வும், மடி - சோம்பலும், பொல்லாத நோய் - மிகக்கொடிய வியாதிகளும், முதல் ஆன - முதலாகவுள்ள, எல்லாம் - எல்லாத்தீமைகளும், — அன்று - முற்காலத்தில், போர் விசயன் வில்லால் - போர்செய்த அருச்சுனனது வீற்கழுந்தினால், அடியுண்ட - அடிபட்ட, பால்வண்ண நாதர் - பால்போன்ற வெண்ணிறமுடைய திருக்கருவைச்சிவபிரானது, வியன் புகழை - சிறந்த கீர்த்தியை, சொல்லாதவரை அன்றோ —, பிறப்பு ஏழும் - (வினைப்பயன் தொடரும்) எழுவகைப்பிறப்பிலும், துயர் செய்யும் - துன்பஞ்செய்யும்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருப்புகழைத் துதியாதவர்களை வறுமை துக்கம் முதலிய எல்லாத்துன்பங்களும் வந்து வருத்து மென்பதாம்; எனவே, சிவபெருமானது திருப்புகழைத் துதிப்பவர் வறுமை துக்கம் முதலிய துன்பமொன்று மின்றி இனிதுவாழ்வ ரென்பது, பெறப்படும். இல்லாமை - துகரப்படும் பொருளொன்றுமில்லாமை; எனவே, வறுமையாம்: இனி, அறிவில்லாமை எனக் கொள்வாரு முளர். இரவு - இல்லாமைபற்றி நிகழுஞ் செயல். மடி - நல்ல செயல் யாதுஞ்செய்யாது வீணேகாலங்கழிக்குஞ் சோம்பல்தன்மை. இனி, 'மிடி' என்ற பாடத்துக்கு - தாரித்திரியம் என்று பொருளாம். பால்வண்ணர் என்பது - திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய சிவபெருமானது திருநாமங்களு ளொன்று; இது, வெண்மைநிறமுடைமையால் வந்த பெயர். பிறப்பேழ் - வினைப்பயன் தொடரும் எழுவகைப்பிறப்பு: அவையாவன - தேவர் மனிதர் விலங்கு புன் ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் என்பன.

விசயனதுவில்லா லடியுண்ட கதை:—பாசபதம்பெறத் தவநிலைின்ற அருச்சுனனை அழிக்கத் துரியோதன னேவலாற் பன்றிவடிவாய் வந்த மூகாசுரன்மேல் வேடவடிவமாகி வந்த சிவபெருமான் அம்பெய்ய, அதுபிளக்கு முன்னே அருச்சுனன் அம்பொன்று எய்து வராகத்தை விழுத்த, அதுகாரணமாக அவ்விருவாக்கும் உண்டான போரிற் பரமசிவன் எதிரியினது வில் நாணியை யறுக்க, பார்த்தன் அவ்விற்கழுந்தாற் கடவுளது முடியிலடித்தான்.

பின்பு சிவபிரான் தனது நிறுபத்தோடு காட்சிகொடுத்து அவன் வேண்டு
கோளின்படி பாசபதாஸ்திரத்தையும் வில் அம்பரூத்தூணி முதலியவற்றை
யும் அருளிப்போயின் னென்பதாம். இவ்வாலாற்றினால், அன்பர்கள் செய்யுங்
குற்றத்தைப் பொறுத்து அருள் செய்யுந் தன்மையன் சிவபிரானென்பது
வினங்கும். (கக)

20. செய்யன்கரியமிடற்றன்வெண்ணீற்றன்செம்பாதிப்பச்சை
மெய்யன்செழும்பொற்சடாடவியான்வெவ்வனலெடுத்த
கையன்கருவைப்பெருமானிருவினைகட்டறுக்கு
மையன்சரணஞ்சரணமென்றோதுமருமறையே.

(இ - ன்.) செய்யன் - செந்நிறமுடையவனும், கரிய மிடற்றன் -
(விடமுண்டதன்றி) கறுத்த கண்டத்தை யுடையவனும், வென் நீற்றன் -
வெண்மையான விழுதியையுடையவனும், செம் பாதி பச்சை மெய்யன் -
(தனது திருமேனியிற்) சரிபாதியாகப் பசுமைநிறமுள்ள வடிவமுடையவ
னும், செழும் பொன் சடா அடவியான் - செழித்த பொன்மயமாகிய சடைத்
தொகுதியையுடையவனும், வெம் அனல் எடுத்த கையன் - வெம்மையாகிய
அக்கினியை யேந்திய திருக்கையையுடையவனும், இரு வினை கட்டு அறுக்
கும் மையன் - (அடியார்களது) இரண்டு வினைகளையும் தொடர்பற ஒழிக்கின்ற
தலைவனும், கருவை பெருமான் - திருக்கருவையிலெழுந்தருளியிருப்பவனு
மாகிய சிவபெருமானது, சரணம் - திருவடிகளே, சரணம் - (யாவார்க்கும்)
அடைக்கலமாம், என்று - அரு மறை - (உணர்வதற்கு) அருமையான
வேதங்கள், ஒதும் - பலமுறை கூறும்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருவடிகளே தஞ்ச மென்பது, வேதத்தின் தேர்ந்த
கருத்து என்பதாம். சிவபிரானது அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தியாகிய உருவத்தில்
வலப்பாதிமாகிய சிவருபம் செந்நிறமாகவும், இடப்பாதிமாகிய அம்பிகைவடி
வம் பசுநிறமாகவும் இருத்தலை உட்கொண்டு 'செய்யன் செம்பாதிப்பச்சை
மெய்யன்' என்றார்: "மணியுமானும் மரகததிரளுமானும்" என்ற தேவார
மும், "வலப்பாக்கு செழும்பவளச்சோதியென்ன வாணல்சோதியென்ன
மறைப்பாகக், கலப்பான திருமேனி" என்ற பாரதமும் காண்க. கருமை
நீலம் பசுமை என்ற நிறங்களே அபேதமாகக்கூறுதல், கவிசமயம். சிவபெரு
மான் தனது வலப்பால்மேற்கரசத்தில் அக்கினியை யேந்தியுள்ளா னென
அறிக. நல்வினையும் பிறப்பிற்று ஏதுவாதலால், அதனையுஞ்சேர்த்து 'இரு
வினைகட்டறுக்கு மையன்' என்றார்; "இருஞ்சே ரிருவினையுஞ் சேரா"
என்று திருவள்ளுவர்கூறுவதும் இதுபற்றியே. தேவஜம்மம் நல்வினைப்பய
னாற் பெரிதும் இன்பம துகருமாறு நேர்வதாயினும் அத்தேவர்களும் அந்நல்
வினை முடிந்தவனவிலே அவ்வுடம்பு ஒழிய மீளவும் இவ்வுலகத்திற் கருமவசத்
திற்கு ஏற்ப வேறுபிறவி கொளபவ ராதலும், உயிரைப் பதப்படுத்துவதிற்
பொன்விலங்கும் இருப்புலிலங்கும் போலப் புண்ணியஜம்மமும் பாபஜம்ம
மும் சமமேயாதலும், இவ்விருவகைக் கருமங்களையும் முற்றும் ஒழித்தவர்

களே நிறின்பத்திற்கும் பெருந்துன்பத்துக்குமே இடமான எழுவகைப் பிறப்புக்களிலும் புகுதாமற் பேரின்பத்திற்கே இடமான மீளாவுலகமாகிய முத்தியிற் சேர்ந்து மீளவும் பிறத்தலிலராவ ரென்பதும் உணர்க. சரணமென்னுஞ் சொல் இரண்டனுள், முன்னது - சரணம் என்ற வடமொழியின் திரிபும், பின்னது - ஸரணம் என்ற வடமொழியின் திரிபுமாம்.

‘நெய்யன் கரிய மிடற்றன் வேண்ணீற்றன் செம்பாதிப் பிழை’ என்ற அடியில் ஒன்றற்குஒன்று மாறுபாடான நிறங்களை யுணர்த்துஞ் சொற்கள் ஆமைந்திருப்பது, முரண்தோடையாம்; “சொல்லினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே” என்றது காண்க. இது - பொருளால் வந்த முரண் தோடையாம். (உ.0)

21. அருமறையோதியென்பல்வேள்விமுற்றியென்னாதாவா
நருமதைகங்கைமுதற்புன்னமுழ்கியென்னான்மலர்சேர்
மருமலிசோலைக்கருவைப்பிரான் நிருமந்திரத்தை
யொருமுறையோதித்துறக்கம்புகாதவுணர்விலரே.

(இ - ன்.) நான் மலர் சேர் - புதிய மலர்கள் பொருந்திய, மரு மலி - நறுமணம் நிரம்பிய, சோலை - சோலைகளுக்கும், கருவை - திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய, பிரான் - சிவபிரானது, நிருமந்திரத்தை - சிறத்தமந்திரமாகிய பஞ்சாட்சரத்தை, ஒரு முறை ஒதி - ஒருகால் உச்சரித்து, (அதன்பயனாக), துறக்கம் புகாத - மேலுலகத்தைச் சென்றுசேராத, உணர்வுஇலர் - நல்லறிவு இல்லாதவர்கள், — (தாம் நற்பயன்பெறவேண்டுமென்று கருதி), அரு மறை ஒதி என் - அரிய வேதங்களை ஒதினால் என்ன? பல் வேள்வி முற்றி என் - பலவகை யாகங்களைச் செய்தால்தான் என்ன? ஆதரவால் - மிக்கவிரும்பத் தோடு, நருமதை கங்கை முதல் புன்ன முழ்கி என் - நருமதை கங்கை முத லிய புண்ணியதீர்த்தங்களில் நீராடினால் தான் என்ன? [ஒருபயனுமில்லை என்றபடி]; (எ - று.)

சிவபெருமானுக்கு உரிய பஞ்சாட்சரங்களை உச்சரித்து அப்பெருமா னுக்கு ஆட்படுதலால்மாதிரம் கருமயொழிந்து வீடுபெறலாமே யுன்றி, வேதமோதுதல், வேள்விசெய்தல், புண்யதீர்த்தங்களில்நாங்குசெய்தல் முத லிய வெறுத்தொழில்களால் வினையொழிந்து நற்கதிபெற முடியா தென்ப தாம். உண்மையறிவின்றிச் செய்யப்படுகின்ற ஒழுக்கங்கள் சிறிதும் பயன் தரமாட்டா வென்பது, கருத்து. வேதங்களைப் பலகால் ஒதுவது பலயாகங் களைச்செய்வது பலபுண்யதீர்த்தங்களிற்சென்று ஸ்நானஞ்செய்வது முதலிய கர்யக்கிலேசங்களான தொழில்களைச் செய்தும் பெறுதற்கரிய நற்பதவியை, ஒருகால் சிவபிரானது நிருமந்திரத்தை உச்சரித்தமாதிரத்தாற் பெறலாகு மென்று அம்மந்திரத்தின் மகிமையை உணர்த்தியவாறு. ‘ஆதரவால்’ என் பதை ‘அருமறையோதியென்’, ‘பல்வேள்விமுற்றியென்’ என்றவற்றோடுங் கூட்டலாம். இங்கு ‘ஆதரவால்’ என்று அடைமொழிகொடுத்துக் கூறியத

ஞல, நெருப்பென்று உணராத மதித்தாலும் அது மிதித்தவாபாதங்களைச் சுடுதல்போலத் திருமந்திரத்தை ஆதரவின்றி உச்சரித்தாலும் அது தவறாத நற்பயனைத் தருமென்பது, தொனிகும்.

ஒதி, முற்றி, மூழ்கி என்ற செயதெனெச்சவகள் - ஒதிஞல முற்றினால் மூழ்கினால் எனச் செயினென்னும் வீனையெச்சமாகப் பொருள்படுதலால், எச்சத்திரிபுகளாம் மந்திரம் - (தன்னை) மந்திரசெய்தவரைக் காப்பதென்று காரணப்பொருள்படும் பெயர் துறக்கம் - (ஸ்மாரபாசபங்களைத்) துறந்து அடையும் இடம் எனக் காரணக்குறி (உக)

22 உணங்குநதவததாகருதகிலுமவேதத்தினுச்சியிலு
மணங்கொண்டசோலைக்கயிலாயவொயிலுமாமறையோ
கணங்கொண்டுபோற்றிசெய்பொன்னம்பலத்தனங்கருவையிலு
மிணங்குமபொருளொனனிதயாரவிரத்ததிருக்கின்றதே

(இ - ள்) உணங்கும் தவத்தா கருத்திலும் - (உடம்பு) வாடுதற்குக் காரணமான தவதையுடையவர்கள் து மனத்திலும், வேதத்தின் உச்சியிலும் - வேதங்களின் அக்கங்களான உபநிஷத்துக்களிலும், மணம் கொண்ட சோலை கயிலாயவெறியிலும் - நறுமணம் பொருந்திய சோலைகளையுடைய திருக்கை லாசமலையிலும், மா மறையோ கணம் கொண்டு போற்றி செய் பொன் அம் பலத்தும் - சிறந்த வேதமுணர்ச்சி அத்தனாகக் கூட்டங்கூடி வணங்குகின்ற திருச்சிறுமபலத்திலும், கருவையிலும் - திருக்கருவையென ஒரு திவ்விய தலத்திலும், இணங்கும் - அன்போடு எழுந்தருளிய, பொருள் - பரம்பொருள், - என் இதய அரவீந்தத்து - எனது மனமாகிய தாமரையில், இருக்கின்ற தது -; (எ - று)

சிவபெருமானை அடியேன அன்போடு தியானித்தலபற்றி அப்பெரு மான் நான் நினைத்தபடியெல்லாம் எனது மனத்தில திருவுள்ளமுவந்து வந்து எழுந்தருளியிருக்கின்றன நென்பது உதானது இங்ஙனங் கூறினா இனி, சிவ பிரான வேதாந்தங்களிலும் திருக்கைலாசத்திலும் பொன்னம்பலத்திலும் திருக்கருவையிலும் எழுந்தருளியிருப்பதுபோல என்மனத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கின்றன நென்றுமாம் இருக்கின்றதே என்ற காரததால், முனிவா கருத்து முதலிய உயாவான இடங்களி லிருக்கவேண்டிய பரம்பொருள் எனது இதயமாகிய தாழந்தஇடத்திலிருப்பது என்னவியப்போ! என்ற கருத் துத் தொனிகும் “இருக்கரு திருக்கோயில் எழையேன நெஞ்சோ, மருக்கொள கயிலைவரையோ - திருக்களவோ, சோகிமனிமன்றோ சுடா விசும்போ பாலவண்ண, ஒதுமறையோ வுனக்கு” என்றா, வெண்பாவத் தாதியில் ‘ மாமறையோ கணங்கொண்டு போற்றிசெய் பொன்னம்பலம் ’ என்றது தில்லைவாழ்த்தணா மூவாயிரவா வத்துகின்ற கனகசபையை. (உஉ)

23. இருக்குமபுராணமுமாகமகிகையுமென்றுலகிற

பெருக்குங்கொழுகொம்புமீத்தறிமுத்திப்பிரசமல.

சுருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி.

சுருக்குமெய்ஞ்ஞானமணியீசுத்தேனுண்டுகொள்ளைவண்டு
செருக்குங்களவினிழற்கீழ்முனைத்தசுவக்கொழுந்தே.

(இ. ள்.) கொள்ளை வண்டு - தொகுதியாகிய வண்டுகள், தேன் உண்டு
தேனைப் பருகி, செருகும் - களிப்புக்கொள்ளுதற்குடமான, களவின் -
திருக்களமாதனைது, நிழல்கீழ் - நிழலின்கீழே, முளைத்த - தோன்றிய, சிவம்
கொழுந்த - பாமசிவமாகிய இளங்கொடியானது, - இருக்கும் - வேதங்களும்,
புராணமும் - புராணங்களும், ஆகம கோடியும் - தொகுதியான ஆகமங்களும்,
என்ற - எனவசொல்லப்பட்டி, உலகில் பெருக்கும் - உலகத்தில் நிறைந்
துள்ள, கொழுகொம்புமீது - கொள்கொம்பின்மேல், ஏறி - ஏறிப்படர்த்து, -
முதலி பிரசம் மலர் - முத்தியாகிய தேன்றிறைந்த புஷ்பத்தை (உடைய
தாகி), குருக்கும் - மேன்மையாக விளங்குகின்ற, மெய் ஞானம் - தத்துவ
ஞானமாகிய, மணம் - இனிய வாசனையை, வீசும் - வீசாநிற்கும்; (ஏ. டு.)

சிவபெருமான் வேதம்முதலியவற்றால் ஓதப்படுதலால் உலகத்தவரால்
அறியப்பெற்று, அஜ்ஞாந்தத்தின்தொடர்பென்பது ஈறிதுயில்லாமல் தத்துவ
ஞானமே நிரம்பியுள்ள முத்தியுலகத்தைத் தன்னையடைந்த அடியார்க்குத்
தந்தருள்வ னென்பதாம். சிவபெருமானே இளங்கொடியாகவும், அப்பிரா
னது ஸ்வரூபரூபகுணவிபவங்கள் முதலியவற்றை விளக்கிகாட்டக்கூடிய
வேதஆகமபுராணங்களை இளங்கொடி ஏறிப்படர்த்து பரவுதற்கு ஏற்ற கொழு
கொம்பாகவும், அப்பிரானால் அளிக்கப்படுகின்ற பேரின்பத்தையுடைய முத்தி
யைப் படர்த்த அக்கொடியீனற தேன்றிறைந்த மலராகவும், அம்முதலியினி
டத்துத் தோன்றும் மெய்ஞ்ஞானத்தை அம்மலர்வீசும் நறுமணமாகவும் உருவ
கஞ்செய்தன ரென்க.

வேதத்தின் ஒருவகையான பகுப்பைக் குறிக்கின்ற இருக்கு என்னுஞ்
சொல், இங்கு இலக்கணையால் வேதங்களுையே யுணர்த்திற்று; இனி, நான்கு
வேதங்களுள் ருக்வேதம்முதலதாகையால், தலைமைபற்றி அது எடுத்துக்கூறப்
பட்ட தெனினுமாம்; வேதங்கள் - ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வணம் என்பன.
புராணம் - பிராமம் முதலாகப் பதினெட்டுவகைப்படும். ஆகமம் - காமிகம்
முதல் வாதனம் ஈராகவுள்ள இருபத்தெட்டாம்; இவை - சரியை கிரியை
யோகம் ஞானம் இவற்றை விளக்குகின்ற பதினாலாம். கொழுகொம்பு -
கொள்கொம்பு. குருக்கும் - நிதமென்னும் பொருளை யுணர்த்தும் சூரு என்
னும் பெயர்ச்சொல்லினடியாப் பிறந்த பெயரெச்சம். (உஉ.)

24. கொழுந்தும்பைவேணிமுடிக்களவீசுதுறித்துநெஞ்சிற்
றொழுந்தொண்டருக்கருளுங்கருவேசதொணீவினைக்குஞ்
செழுந்தொண்டைவாய்ச்சியர்காமா தூராகத்திற்சிந்தையழிந்
தழுந்தும்பொழுதினுமயான்மறவேனுன்னடியினையே.

(இ. ள்.) கொழுந்தும்பை வேணி முடி களவீச - செழுமையாகிய
தும்பைமலரை யணிந்த சடைமுடியையுடையவனுன திருக்களமாதத்தின்கீழ்

எழுந்தருளியிருக்குந் தலைவனே ! நெஞ்சில் குறித்து தொழும் தொண்டருக்கு அருளும் கருவேச - மனத்தினால் தியானித்துவணங்குகின்ற அடியார்கட்குக் கருணைபுரிகின்ற திருக்கருவைச் சிவபெருமானே !—தொனி விளைக்கும் - இனிய ஓசையை யுண்டாக்குகின்ற [இன்ருலையுடைய], செழுந்தொண்டை வாய்ச்சியர் - செழுமையாகிய கொவ்வைக்கனியையொத்த [சிவந்த] வாயையுடைய மகளிரது, காம அதாராகத்தில் - காமலின்பத்தில், சிந்தை அழிந்து - மனவுறுதி குலைந்து பரவசப்பட்டு, அழுத்தம் பொழுதிலும் - மூழ்கிக்கிடக்கும்போதிலும், உன் இணை அடி - உனது திருவடிகளிரண்டையும், யான் மறவேன் - நான் மறக்கமாட்டேன் ; (எ - று.)

நான் சிற்றின்பத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கையிலும் என்மனம் உன்திருவடிகளை மறவாது நிற்கு மென்பதாம் : “ இருக்கிலும் நிற்கும்போதும் இரவு கண்டியிலும்போதும், பொருக்கென நடக்கும்போதும் பொருந்நிழலுண்டாய்க்கும்போதும், முருக்கிதழ்க்கனிவாயாரை முயங்கிநெஞ்சழியும்போதும், திருக்களாவுடையநம்பா சிந்தை யுன்பாலதாமே ” என்றார் பதிற்றுப்பத்தச்சாநிலிலும். அழுத்தம்பொழுதிலும் மறவேன் என்ற சிறப்பும்மையால், சிவபிரான் திருவடிகளை மறத்தற்குஉரிய காலம் அது வென்பது, தோன்றும்.

தும்பை, தொண்டை என்பன - முறையே அவற்றின் மலர்க்கும் கனிக்கும் முதலாகுபெயர்கள். வேணீ என்ற வடசொல்லில், சாய்ந்துஇகரமாயிற்று. கருவை என்ற சொல்லே ஆகாரவீராக்கி, குணசக்தியாக ‘ கருவேச ’ என்றார். தொனி - தீவதி ; வடசொல். வாய்ச்சியர் - பெண்பன்மை. காம + அ.தாராகம் : காமாதாராகம் ; தீர்க்கசக்திபெற்ற வடசொற்றொடர். ஆசையென்றபொருளுணர்த்தும் அதாராகம் என்பது, இங்கு, அவ்வாசையினால்விளையுஞ் சிற்றின்பத்தைக் குறித்தது : இலக்கணை. இனி, இச்சொடரை ஒருபொருட்பன்மொழியெனக்கொண்டு, மிக்ககாமத்தில் என்று பொருள்கூறினுமாம். (உச)

25. அடியேனின்னவுக்கடங்காவறிவையளித்துநெஞ்சிற்

குடியேபுகுந்தென்னையாளின்றன்கொண்டன்மேனியனும்

படியேமுந்தேடியுங்காணுமுழுமுதற்பானிறவெண்

பொடியேறுமேனியன்பென்கருவாபுரிப்புண்ணியனே.

(இ - ள்.) கொண்டல் மேனியனும் - நீர்கொண்ட காளமேகம்போன்ற திருமேனியையுடைய திருமாலாலும், படி ஏழும் தேடியும் - (வராகருபியாய்க்) கீழேமூலகங்களிற் சென்று தேடப்பெற்றும், காடா - காணமுடியாத, முழு முதல் - (மும்மூர்த்திகளுள்ளும்) முதல்வனான கடவுளும், பால் நிறம் வெள் பொடி ஏறு மேனியன் - பால்போன்ற வெண்ணிறத்தையும் வெண்மையாகிய திருநீற்றையுமுடைய திருமேனியையுடையவனும், தென் கருவாபுரி புண்ணியன் தென்திசையிலுள்ள திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய புண்ணியன்வருபியுமாகிய சிவபெருமான்,—அடியேன் நினைவுக்கு அடங்கா அறிவை அளித்து-அடியேனது எண்ணத்திற்குள் அடங்காத [அதனிலும் மிகவிசாலமாகிய] உண்மையறிவைக் கொடுத்து, நெஞ்சில் குடிபுகுந்து - (எனது மனத்தின்)

சிலையாக எழுந்தருளியிருந்து, என்னை ஆள நின்றான் - அடியேனைக் காப்பாற்றுமாறு சித்தனாக இருக்கிறான் ; (எ - று.)

தேவரெல்லாரினுஞ் சிறந்தவனுன திருமாலாலும் அறியப்படாத சிவபெருமான், காரணமின்றி என்மீது எழுந்த பெருங்கருணையினால் தானே வலியவந்து அடியேனுக்கு ஆவனசெய்து, என்னைக்காக்குமாறு எனதுநெஞ்சையே வாழுமீட்டமாகக் கைக்கொண்டருளினான் ; அப்பிரானது பெருங்கருணை என் திறத்து இருந்தவாறு என்னே ! என வியந்தவாறு. “அதிசயமுளத்திற்காட்டி அகம்புறந்தானாக் காட்டித், துதிசெயக்கவிநாகாட்டித் தொடக்கரு தேயங்காட்டி, மதியினிற்களிப்பங்காட்டி வந்தெனை யாண்டு கொண்டான், சதியெனவுலகம்போற்றக் களாநிழலமர்த்தாதன்” என்றது, பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

அறிவுக்கு ஆதாரமாகிய மனத்தினும் அம்மனத்தின்கண் அடங்கி நிற்க வேண்டிய அறிவாகிய ஆதேயம் பெரிதென்பது படக் கூறியதனால், ‘நினைவுக்கடங்காவறிவையளித்து’ என்பதில் நிதூதியண்தோன்று மென்னலாம். கொண்டல் - நீரைக்கொண்டிருப்பது எனக் காளமேகத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர். மேனியனும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு படி எழு - அதலம் விதலம் ஸுதலம் தலாதலம் ரஸாதலம் மகாதலம் பாதாளம் என்ற கீழுலகங்களேழு : உம்மை - இளைத்தென்றறிபொருளில் வந்த முற்றும்மை. பானிறம் என்பதை மேனிக்கு அடைமொழியாக்காது வெண்பொடிக்கு அடைமொழியாக்கின், வெண்மையென்ற அடைமொழி நின்றுவற்று மென்க : இனி, பால் வெண்நிறம் பொடி ஏறுமேனியன் என்று கூட்டிப் பொருளுரைப்பினும் பொருந்தும். (உரு)

26. புண்ணியஞொப்பனைபாகன்புராதனன்பூங்கடுக்கைக்
கண்ணியனெங்கள் கருவைப்பிரான்களவீசனன்பர்க்
கண்ணியன்றன்னடியாருடன் கூடவறிவொன்றிலாத்
தண்ணியவென்னைத்தடுத்தாட்கொளநின்றதற்பரணே.

(இ - ள்.) புண்ணியன்-புண்ணியசொருபியானவனும், ஒப்பனை பாகன்-ஒப்பனையம்மையை இடப்பாகத்திற் கொண்டவனும், புராதனன் - அநாதியானவனும், கடுக்கை பூ கண்ணியன் - கொன்றைமலர்மாலையைச் சூடியவனும், அன்பர்க்கு அண்ணியன் - (தன்னிடத்து) மெய்யன்புடையார்க்கு நெருங்கியருள்செய்பவனும், எங்கள் கருவை பிரான் - எமது நாட்டிலுள்ள திருக்கருவையி லெழுந்தருளியுள்ள சுவாமியுமாகிய, களவு ஈசன்—, தன் அடியாருடன் கூட - தனதுமெய்த்தொண்டர்களுடன் சேர்வதற்கு, அறிவு ஒன்று இலா - உண்மையறிவு சிறிதும்இல்லாத, தண்ணிய என்னை - மிகத்தாழ்ந்த என்னை, தடுத்து - (பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உழலாமல்) விலக்கி, ஆள கொள நின்ற - அடிமைகொள்ளுமாறு நின்ற, தற்பரன் - சிறந்தகடவுளாவான் ; (எ - று.)

காமவசத்தனும் மகளிர்பக்கல் மோகங்கொண்டு பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் அலைந்துதிரிந்து சிவபெருமானது திருவருளுக்குப் பாத்திரமாதற்கேற்ற னல்

வினை சிறிதுமின்றித் தன்னடியாருடன்சேர்த்து இயைபில்லாது மிகவுந் தாழ்ந்த என்னை, திருக்கருவைச்சிவபெருமான் தனது நிர்வேறுககிருபையினால் தடுத்து ஆட்கொண்டருளினு னென்பதாம். அறிவொன்றிலாத் தண்ணியஎன்னைத் தடுத்துத் தன்னடியாருடன்கூட ஆட்கொள்கின்ற தற்பரன் கருவைப்பிரான் என்றகூட்டிப் பொருளுரைப்பினுமாம். “வேளிற்சிலை வேள்தொடுகணைக்கும் விளங்குமகளிருளவகவற்றும், பானற்கொடியவிழிவலைக்கும் பற்றாய் வருந்தி யதுதினமும், ஈனத்துயரக்கடல்முத்தும் என்னையும் பொருளா அடிமைகொண்டாய், ஞானத்துருவே தவிழ்க்கருவைநம்பா பெரது வினடித்தோனே,” “சுடரே வலியத்தடுததாண்ட னுணையே” என்பர் பதிறுப்பத்தந்தாதியிலும்.

புராதனன் - தனக்குமுன்னே தோன்றினார் ஒருவரு மின்றித் தானே முதலில் தோன்றியவன். கண்ணி - நெற்றியின்மால். அன்பர்க்கு அண்ணியன் - “பததுடையடியவர்க கெளியவன் :” அன்பில்லாதார்க்குச் சேய்மையன் என்பது, இத்தொடரில் தொனிக்கும். அண்ணியன் - அண்மை என்னும் பகுதியடியாப் பிறத்த பெயர். தற்பரன் - தன்னினுஞ்சிறத்த கடவுள் ஒருவருமின்றித் தானே சிறத்த கடவுளாயிருப்பவன். (உங)

27. பாகதிக்கேவைப்பையோவறியென்பரும்பாதகர்போ
நாகதிக்கேவைப்பையோவறியெனெங்குநா னுறினுஞ்
சாகதிக்கேசெல்லிடையாய்களாவுறைசங்கரனே
வாகதிக்கேற்றநின்பாதாரவிந்தம்வழுத்துவனே.

(இ - ள்.) சர கதிக்கே செல் விடையாய் - அம்பின் வேகம்போல (வினாந்து) செல்கின்ற விருஷபத்தை வாகனமாகவுடையவனே! களா உறை சங்கரனே - திருக்களாமரத்தின்ரிழுவில் நித்தியவாசஞ்செய்கின்ற சிவபிரானே! - பர கதிக்கே வைப்பையோ - (அடியேனே) உயர்ந்த கதியாகிய முத்தியுலகத்திற் சேருமாறு கருணைபுரிவாயோ / அறியேன் - அறிந்திலேன்; (அன்றி), பெரும் பாதகர் போம் நாகம் திக்கே வைப்பையோ - பெரும்பாலிகள் செல்கின்ற நாகத்தினிடத்தில்தானே சேருமாறு செய்வாயோ / அறியேன் - ; நான் எங்கு உறினும் - நான் எவ்விடத்திற் சேர்ந்தாலும், வர கதிக்கு வற்ற - சிறந்த முத்திப்பதவியைக் கொடுத்தற்குஉரிய, நின் பாத அரவிந்தம் - உனது திருவடித்தாமரைகளை, வழுத்துவன் - துதிப்பேன்; (எ - மு.)

திருக்கருவைச்சிவபெருமானே ! தலைவன் திருவுள்ளத்தின்படியே செல்வது அடியவனுக்குச் சடமையாதலால், அடியேன் நினக்கு அடிமைப்பட்ட பின்பு, எனக்கு நீ முத்தியுலகம் அளித்தாலும் நாகலோகமே அளித்தாலும் ஒருநிகராகவே பாவித்து, எவ்கிருந்தாலும் உனதுதிருவடிகளையே இடைவிடாதுதியானிப்பே னென்பதாம். இதனால், அடியவர் தாம்பெறுகின்றபேற்றைப்பற்றிச் சிறிதுங் கவலைகொள்ளாது இறைவனிடத்துப் பக்திப்பெருங் காதலையே பெரும்பெறாகக் கொள்வரென்பது பெறப்படும்; “மேலாம்பதத்

தில் விடுவையோ வன்றி யெனை, யேலாநாகத் திடுவையோ, ” “ உத்திவாளரா முடித்த பால்வண்ணனே யுனது, பத்தி வேண்டுவதன்றியே நாகிடைப்படி னும், முத்திவேண்டிலேன் ” என்பர் மற்றையந்தாதிட்களிலும்.

சாகதி - சரத்தின்கதிபோன்ற கதி. மிக்கலிரைவுடன் செல்வதில் விடைக்கு அம்பு - உவமை. பாகதிக்கே, நாகதிக்கே, ஏகாரங்கள் - பிரிநிலை. விடை - வ்ருஷம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. முதலடியில் கதிக்கு என்பது - கதியில் என ஏழனுருபின்பொருளில் வந்ததும், மூன்றாமடியில் சாகதிக்கு என்பது சாகதியால் என மூன்றனுருபின்பொருளில் வந்ததும் - வேற்றுமைமயக்கமாம். ஸங்கரன் - (அடியார்க்குச்) சுகத்தைச் செய்பவன் : வடமொழிக் காரணச்சிறப்புப்பெயர். (உஎ)

28. வழுத்துதல்போற்றல்வணங்கல்குழைதன்மகிழ்தனஞ்சிற

பாழ்த்தவன்புற்றுப்பலகா லுருகுதல்பாவனைபோய்

முழுத்தளின்பக்கடன் முழுகிக்களித்தன் முகலிங்கன்று

ளழுத்தடுவன்சென்னிகாடுத்திரின்பெற்றத்திசயமே.

(இ - ள்.) முகலிங்கன் - திருக்கருவைச் சிவபெருமான், தாள் - (தனது) திருவடிகளை, அழுத்த - அழுத்தவைக்கும்படி, என் சென்னி - எனது தலையை, கொடுத்த பின் - சமர்ப்பித்த பிறகு [தலையை வணக்கியபிறகு],—வழுத்துதல் - துதித்தலையும், போற்றல் - வாழ்த்துக்கூறுதலையும், வணங்கல் - வணங்குதலையும், குழைதல் - செகிழ்தலையும், மகிழ்தல் - சந்தோஷித்தலையும், நெஞ்சில் பழுத்த அன்பு உற்று பல கால் உருகுதல் - மனத்தில் முதிர்ந்த அன்பு கொண்டு பலமுறை உருகுதலையும், பாவனை போய் முழுத்த இன்பம் கடல் முழுகி களித்தல் (பக்திப்பெருக்கினால்) எண்ணமொழிந்து [பரவசப்பட்டு] நிறைந்தபேராந்தச்சுடலில் முழுகிப் பெருங்களிப்புக்கொள்ளுதலையும், பெற்றது - (யான்) அடைந்தது, அதிசயமே - வியப்பாகுமோ (எ - று.)

எனவே, சிவபிரான் தனது திருவடிகளை வணங்கிய என் சென்னிமீது பொறித்தபின்பு, பக்திப்பெருக்கின்செயல்களான வழுத்துதல் முதலியன என்னிடத்துத தோன்றியதில் ஒருசிறிதும் வியப்பில்லை யென்பதாம்: ஒன்றுக்கும்பற்றாத தம்மையும் ஒருபொருளாகக்கொண்டு அருள்புரிந்து தமது முடியின்மேல் சிவபெருமான் திருவடிவைத்த பெருந்தகைமையை வியந்த வாறு. சிவபிரானது திருவடிகளைத் தலைமீது கொண்டு வணங்கும் பக்தர் கட்டு வழுத்துதல் முதலியன தோன்றுதல் இயல்பேயென்க. “கண்ட கண்கள் புனல்பாயக் களிப்பா யுள்ளங்கரையழிய, விண்ட விழியும் நாக்குழை விம்மிமேனிமயிர்பொடிப்ப, பண்டைவசம்போய்ப் பரவசமாய்ப் பரமாரந்தத் தளிகறவ, முண்டுதெவிட்டா வருள்புரிந்தான் கருவைவாழு முரவோனே ” என்ற பதிறுப்பத்தந்தாதி இங்கு கோக்கத்தக்கது. முகலிங்கம் என்பது, சிவபிரானது அறுபத்துநான்குமூர்த்தங்களு ளொன்று. பாவனைபோய் என்பதற்கு-(யான் அடியவன்போல) நடித்த தன்மைமாரி [உண்மையானபக்தனாகி]

என்றும், (கடவுளைத்) தியானிக்கின்ற தன்மை மிகுந்து என்றும் பொருள் கூறலாம். அதிசயமே, ஏகாரம் - வினாவகையால், எதிர்மறைகுறித்தது. (உஅ)

29. பெற்றேறொருவர்பெறும்பேறுபிறவித்துன்ப
மற்றேனினிமற்றடைவதுண்டோவாண்மூன்றெரியச்
சற்றேமுறுவல்செய்தோர்களவீசர்பொற்றுளிரைக்குக்
குற்றேவல்செய்யததமியேனியங்கொடுத்தவன்மே.

(இ - ள்.) அரண் மூன்று எரிய - (இரும்பு வெள்ளி பொன் என்னும் இவைகளாலியன்ற) மதினாயுடைய திரிபுரங்களும் சாம்பலாய் எரிந்தொழியுமாறு, சற்று முறுவல் செய்தோர் - சிறிது புன்சிரிப்புக்கொண்டவராகிய, களாசர் - திருக்கருவைச்சிவபிரானது, பொன் தாள் இணைக்கு - பொன் போன்ற இரண்டு திருவடிகட்கும், குறு வல் செய்ய - திருத்தொண்டுகுரியும்படி, தமியேன் - அடியேன், இதயம் - (எனது) மனத்தை, கொடுத்த அன்றே - சமர்ப்பித்த நாள் தொடங்கியே, —(நான்), —ஒருவர் பெறு - (பக்தரல்லாதவர்) எவரும் அடைந்திராத, பெரும் பேறு - பெரிய புருஷார்த்தத்தை, பெற்றேன் - அடைந்தேன்; பிறவி துன்பம் - அற்றேன் - பிறப்புக்களினாலாகிய துன்பங்கள் நீங்கப்பெற்றேன்; இனி மற்று அடைவது உண்டோ - இனிமேல் வேறு அடையவேண்டிய பயனும் (எனக்கு) உளதோ? [எல்லாப்பயனையும் அடைந்தே நென்றபடி]; (எ - று.)

சம்சாரத்தில் அலைந்து பிறகு நன்ஞானமுண்டாகி அதனிடத்து வெறுப்புக்கொண்டவர்கள் வேண்டிபவை இரண்டு; அவையாவன - வேண்டிவன பெறுதலும் [இஷ்டப்பார்ப்பியும்], வேண்டாதன ஒழிதலும் [அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும்] ஆம். வேண்டிவனவாவன - சிவபெருமானிடத்தும் அவனது அடியார்களிடத்தும் அன்புகொள்ளுதல் முதலியன; வேண்டாதனவாவன - பிறவித்துன்பங்கள்: இவை இரண்டும் தமக்குக் கைகூடியதனால், இனி அடையற்பாலது ஒன்றுமில்லை யென்று தமது உள்ளிறைவை இதனால் வெளியிட்டன ரென்க. திரிகரணங்களினாலும் இறைவனை வணங்குதல் அன்பர்களது கடமையாதலாலும், தாம் பாடல்தொண்டு செய்வதனால் வாயினால் வணங்குதல் பெறப்பட்டதனாலும், மற்றை இரண்டிகரணங்களுள் சென்னியால் வணங்கியதைக் கீழ்ச்செய்யுளினாற் கூறி, மனத்தால் வணங்குதலை இச்செய்யுளால் வெளியிட்டன ரென்க. ஒருவர் பெறும் பெரும்பேறு - அலபயலாப மெனப்படும். பிறவித்துன்பங்கள் - ஆத்யாத்மிகம் ஆதிபெனதிகம் ஆதிதைவிகம் என்பன: இவற்றினிலக்கணங்களை கீழ்க்கூறப்பட்டன. குற்றேவல் - சிவகைக்கரியம்.

பெற்றேன், அற்றேன் என்பன - தெளிவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகக்கூறப்பட்ட காலவழுவமைதிகள். பேறு - பெறப்படுவது: செய்ய்படுபொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்டு முதல்நீண்ட பெயர். 'இனி' - எதிர்காலங்குறிக்கும் இடைச்சொல். மற்று என்னும் இடைச்சொல் - பிறிது என்னும் பொருளது. மூன்று-நகரங்களைக் காட்டுதலால், எண்ணலெனவையாகுபெயராம்.

30. கொடுங்காலபாசத்தைவீசிவெங்கூற்றுக்கொதித்துமுனிர்
தடுங்காலமுநின்னடிமறவேனையாழிவெம்பப்
படுங்காலகூடவிடமுண்டுதேவர்ப்பங்கெடுத்து
விடுங்காலகாலகருவாபுரியுறைவேதியனே.

(இ - ள்.) (பாற்கடல்கடைகையில்), அலை ஆழி வெம்ப - அலைகளை யுடைய பாற்கடல் கொதிக்கும்படி, படும் - (அதனிடத்துத்) தோன்றிய, காலகூட விடம் - மிக்ககொடுவிஷத்தை, உண்டு - உட்கொண்டு, தேவர் பயம் கெடுத்துவிடும் - தேவர்களது அச்சத்தை அடியோடு ஒழித்தருளிய, கால கால - யமனுக்கும் யமனானவனே! கருவாபுரி உறை வேதியனே - திருக்கருவைக்கரி லெழுந்தருளியுள்ள அந்தணனே!—வெம் கூற்று-கொடிய யமன், கொடுங் காலபாசத்தை வீசி - (தனது) கொடுமைான காலபாசத்தை (என் மேல்) வீசியெறிந்து, கொதித்து முனிந்து - மனம் வெம்பிச் சினங் கொண்டு, அடும் காலமும் - (என்னை) வருத்துகின்ற அந்திமகாலத்திலும், நின் அடி மறவேன் - உனது திருவடிகளை மறக்கமாட்டேன், (யான்); (எ - று)

எல்லாக்காணங்களும் ஒடுங்கி அறிவுமூங்கும் அந்திமகாலத்திலும் யான் உனது திருவடிகளையே மறவாமல் தியானிப்பே நென்று தமது மன வறுதியை வெளியிட்டவாறு. ஒருவாறு உயிர் உடலைவிட்டு நீங்குகின்ற அந்திமகாலத்தில் நினைக்கின்றவாறே மேல்நிகழு மென்பது நூல்களின் துணிபு ஆதலால், அதற்கேற்ப 'நின்னடி மறவேன்' என்றார். கூற்று வனையும் உதைத்துத்தள்ளின திருவடி யாதலால், அத்திருவடியை அந்திம காலத்தில் தியானிக்கின்ற எனக்கும் யமபாதை நேராதவாறு சிவபெருமான் திருவருள் புரிவ நென்பது, 'காலகால நின்னடி மறவேன்' என்றதன் குறிப்பு. பாற்கடலினின்று தோன்றிய ஆலாகலமென்ற விஷத்தைக் கண்டு தேவர்கள் யாவரும் அஞ்சி நடுங்கி ஒடிச் சாணமடைய, அச்சமயத்தில் அவர்களது வேண்டுகோட்டு இரங்கி அவ்விஷத்தை உட்கொண்டு அவர்களை யெல்லாம் சிவபெருமான் பாதுகாத்தருளின னாதலால், அப்பிரானே, 'அலையாழி வெம்பப் படுங் காலகூடவிடமுண்டு தேவர்பயங்கெடுத்துவிடும் வேதியன்' என்றார்: இவ்வரலாற்றினால், செயற்கரியசெயல் செய்து உயிர்களைப் பாதுகாக்கும் விசித்திரசக்தியும் திருவருளு முடையவன் சிவபிரா நென்பது வினங்கும்.

காலபாசமென்பது, யமனது கயிற்றுவடிவமான ஓராயுதம். கூற்று - உடலையும் உயிரையும் கூறுபடுத்துங் கடவுள். கொதித்து முனிந்து - ஒருபொருட் பன்மொழி. ஆலாகலவிஷத்தைக் காலகூட மென்றார், விஷமென்ற ஒப்புமை பற்றி. வேதியன் என்றதற்கு - வேதத்தை ஆதியில் வெளியிட்டவ நென்றும், வேதங்களினுற் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றவ நென்றும் பொருள்கூறலாம்.

31. வேதியனையென்றுஞ்சீதானையென்றுமேனியுமைப்

பாதினையென்றும்பால்வண்ணையென்றும்பானிறவெண்

பூதியனேயென்றுநாத்தழும்பேறப்புகழ்ந்துபுகழ்ந்
தோதியநோமெல்லாந்தமியேனெஞ்சுருகியதே.

(இ - ன்.) வேதியனே என்றும் - வேதியனே என்று விளித்தும், சீத
ரனே என்றும் - விஷத்தை (க் கண்டத்தில்) தரித்தவனே! என்று விளித்
தும், மேனி உமை பாதியனே என்றும் - திருமேனியில் உமாதேவியை
இடப்பாதியிலுடையவனே! என்று விளித்தும், பால் வென்றிறம் பூதியனே
என்றும் - பால்போன்ற வெண்ணிறமான விபூதியைத் தரித்தவனே! என்று
விளித்தும், பால் வண்ணனே என்றும் - பால்வண்ணனே! என்று விளித்
தும், நா தழும்பு ஏற - (எனது) நாக்கில் வடுவுண்டாம்படி, புகழ்ந்து புகழ்ந்து-
பலபடியாகத் துதித்து, ஓதிய நோம் எல்லாம் - (உன்னைக்) கூறிய காலங்களி
லெல்லாம், தமியேன் நெஞ்சு - எனது மனம், உருகியது - நெகிழ்ந்து கரைந்
திட்டது; (எ - று.)

நினது திருப்பெயர்களைக் கூறித் துதிக்கும்பொழுதெல்லாம் என்மனம்
உருகு மென்பதாம்: இதனால், கல்நெஞ்சையும் கரைத்து உருக்கவல்ல சிவ
பிரானது திருநாமமகிமையை வெளியிட்டவாறு. சீதான - ஸ்ரீதான் என்ற
வடசொல்லின் திரிபு: ஸ்ரீ - விஷம். புகழ்ந்து புகழ்ந்து - அடிக்கு, பலமுறை
பற்றியது. இனி, வேதியனே - பிரமனே! என்றும்—, சீதானே - இலக்கு
மியை மார்பில்தரித்த திருமாலே! என்றும் பொருள்கூறி, சிவபெருமான்
திரிமூர்த்திஸ்வரூபியாதலால், வேதியனே சீதானே மேனியுமைப்பாதியனே!
என்று விளித்தாரெனக் கூறுவாரு முளர்; “முனியே நான்முகனே முக்கண்
ணப்பா” என்றாற் போல. (நக)

32. உருவாயுருவினொளியாயொளியினொளிகடந்த

வருவாயனைத்துயிராகிநின்றய்குண்டகழுடித்த

கருவாபுரேசவிறுதியிற் கூற்றுவன்கைப்படுநாள்

வெருவாதழைத்திடுவேன்வரல்வேண்டும்நிடுவிக்கவே.

(இ - ன்.) உரு ஆய் - உருவமுள்ள பொருள்களாகியும், உருவின் ஒளி
ஆய் - உருவமுள்ள பொருள்களினிடத்து ஒளிவடிவமாகியும், ஒளியின் ஒளி
கடந்த அரு ஆய் - ஒளிவடிவமாயிருத்தலோடு பிரகாசித்ததன்மை நீங்கிய
ஈருவமில்லாத அருவப்பொருளாகியும், அனைத்து உயிர் ஆகி - எல்லாவுயிர்
களமாகியும், நின்றாய் - நின்றவனே! குண்டு அகழ் உடுத்த - ஆழமுள்ள
அகழியினாற் சூழப்பட்ட, கருவா புரம் - திருக்கருவைக்கரி லெழுந்தருளி
யுள்ள, ஈச - தலைவனே!— இறுதியில் - (எனது) அந்திமகாலத்தில், கூற்று
வன் கை படும் நாள்-(நான்) யமன்கையில் அகப்படும்போது [மரணவேதனைப்
படும்போது], வெருவாது-கலங்காமல், அழைத்திடுவேன் - (உன்னை) அழைப்
பேன்; விடுவிக்க - (அவ்யமன்கையினின்று அடியேனை) விடுவிக்கும்
பொருட்டு, வரல் வேண்டும் - (நீ) எழுந்தருளவேண்டும்; (எ - று.)

எப்போதும் உன்னைத்துதித்துப் பழகிய பயிற்சியின் மிகுதியால் எனது அந்திமகாலத்திலும் நான் மறவாது உன்னைத் துதிப்பே னென்றாலும், காணங்கள் ஒடுங்கி அறிவுசோர்கின்றகால மாதலால் அப்போது பூர்ணசக்தியில்லாத துதிக்கும் எந்தோத்திரத்திற்கும் மனமிரங்கிக் காட்சிதந்து யவா ஷதையை விடுவித்து நற்கதியருளவேண்டு மென்று அப்போதைக்கு இப் போதே கூறுகின்றன ரென்க. “வணழிந்து மூப்படைந்து நாணழிந்து கேயாற், புலனழிந்து கண்புதையும்போதில் - உலக, விறைவியொடும் பால் வண்ண வென்றென் துனையே, மறுகியழைப்பே னேடிவா” என்றார் வெண பாவத்தாதியிலும் சிவபெருமான் தான் உருவமுள்ளபொருள்களின் வடிவாய நின்றலால் ‘உருவாய’ என்றும், உருவமுள்ளபொருள்களில் அந்தர்யாமியாய நின்றலால் ‘உருவாய’ என்றும், உருவமுள்ளபொருள்களில் அந்தர்யாமியாய உறைந்து அவற்றிற்கு நாமரூபங்களை மூண்டாக்குதலால் ‘உருவினொளியாய்’ என்றும், ஒளிவடிவமாயிருக்குங் கடவுளே கட்புலனாகாது அருவப்பொரு ளாய் நின்றலால் ‘ஒளியின்ஒளிகடந்த அருவாய’ என்றும் கூறினார். சிவ பரானே உருவப்பொருளாகியும், அப்பொருள்களின் உள்னோ உறையும் அந் தர்யாமியாகியும், அருவப்பொருளாகியும், எல்லாவுயிர்களாகியும் உள்ளானென் பது, முதலிரண்டடியின் கருத்து. (ந.உ)

33. விடத்தக்கதிந்தவிடக்குடனானல்வேர்களைந்து
சுடத்தக்கதென்றுமொழியாவெருளித்துரிசகற்றி
யடத்தக்கதுமனச்சங்கற்பநெஞ்சத்தகவயலி
னடத்தக்கதுகளவீசர்பொற்றுளென்னுநாற்றினையே.

(இ - ன்.) இந்த விடக்கு உடல் - (பலவகைத்துன்பங்கட்கும் இடமாகிய) இந்த மாமிசசரீரம், விட தக்கது - வெறுத்துவிடத்தக்கது [உபேட்சிக்கத்தக்கது]; நான் எனல் - ‘நான்’ என்று பாராட்டும் அகங்காரம், வேர்களைந்து சுட தக்கது - அடியோடுஒழித்து எரிக்கத்தக்கது; என்றும் - எப்போதும், ஒழியா - (உடலை விட்டு) நீங்காத, வெகுளி துரிசு - கோபமாகிய குற்றத்தை, அகற்றி - நீக்கி, மனம் சங்கற்பம் - மனத்தினது வீணாகற் பனையெண்ணம், அட தக்கது - அடியோடு ஒழிக்கத்தக்கது; கள ஈசர் பொன் தான் என்னும் காற்று - திருக்கருவைச்சிவபிரானது அழகியதிருவடியாகிய காற்று, நெஞ்சத்து அகம் வயலில் - மனத்தினிடமாகிய கழுணியில், நட தக்கது - (நற்பயன்விளையும்) நடுதற்குத்தகுத்தது; (எ - று.)

இந்தமாமிசதேகத்தினிடத்து அபிமானத்தை யொழித்து அகங்காரத்தை விட்டுக் கோபத்தையும் மனச்சங்கற்பத்தையும் முதலறக்கெடுத்துச் சிவபிரானது திருவடிகளை எப்போதும் நெஞ்சிற் பதியவைக்கவேண்டு மென்பதாம். “வினையின்வந்தது வினைக்குவினைவாயது, புனைவனநவநுற புலாப்புறத்திடுவது, மூத்தவிளிவுடையது தீப்பிணியிருக்கை, பற்றின்பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம், புற்றடங்காவீற் செற்றச்சேக்கை, அவலக்கவலை கையாறமுங்கல், தவலாவுள்ளந் தன்பாலுடையது, மக்களயாக்கையிது” என்றவாறு தூயதல்லாத தாகுதலால், ‘விடத்தக்கது இந்த விடக்குடல்’ என்றார். தானல்

லாத உடம்பை யான் என்று பற்றுச்செய்வது, அகங்கார மெனப்படும்: தத்துவவுணர்ச்சியால் அதனைத் தானல்லாத தென்ற உண்மை தெளிந்து அதன்கண் பற்றைவிடுதல் இன்றியமையாதது என்பதை விசக்க 'வெண்ணக்க வேர்களைத் துசுடத்தக்கது' எனப்பட்டது: இங்கு, உபலக்ஷணநாமம். தன்னோடு இயைபுஇல்லாத பொருளை எனதென்றாகருதம் மமகாரத்தைப்போலவேண்டுமென்பது கொள்க. "சினமென்னுஞ் சிவந்தாரைக கொவ்வீ வினமென்னும், ஏமப்புணையைச் சுழம்" என்றவாறு தன்னையும் தன்னுடையதையும் அழிக்குந்தன்மையதான வெகுளியை யடக்கவது இன்னியமையாத தென்றார். "என்பதுகோடி நினைந்தெண்ணுவன" என்பது மனத்தின் வீணாகற்பினையெண்ணங்கள் கடவுளைத் தியானித்தற்குரிய பாயன்புலகாலத்தை வீண்படுத்து மாதலால், அச்சங்கற்பம் முயற்சாலதாம் திருவடி கொண்டு பதிந்து பலநற்பயன்கள் விளைதற்குக் காரணமாய் நின்றலால் அதனை 'நாற்று' எனவும், அதற்கு இடங்கொடுத்து நின்றலால் கொஞ்சத்தை 'உயல்' எனவும் உருவகஞ்செய்தனர். "சிறக்கத்தக்கது கருவையான் திருவடி உயல், மரக்கத்தக்கது மற்றுளசமயத்தின்மயக்கம், துறக்கத்தக்க திவ்வுடம்பை யானென்றது தொடர்பு, பிறக்கத்தக்கது சிவாநந்தவாரியின்பெருக்கே" என்ற செய்துளின் வாய்பாடுகொண்டது, இச்செய்யுள்.

நாற்றினை - இன் னி - சாரியைகள் - இவ்வாறுகொள்ளாது இரண்டாம் வேற்றுமைவிரியாகக்கொண்டு பொருள்குறின் எடுப்பாழிவு என்னுக்குற்றத்திற்கு இடமாதல காண்க. இனி, விடக்குடல் முதலியவற்றில் இரண்டனுருபு தொக்கதெனக் கொண்டு பொருள்குறவாரு முளர். நாற்று - நாறுவது [தோன்றுவது] எனக் காரணக்குறி. (உக)

34. நாற்றடந்தோடிசையெட்டி லுந்தட்டநாகளிக்குங்
கூற்றிந்தாளெழுபாதலம்போய்ப்புகக்கொன்றைநரு
வூற்றெழுமபொன்முடியண்டகடாகமொளிக்கநின்று
பாற்றிருமேனிக்களவீசனும்பவுரிகொண்டே.

(இ - ன்.) பால் திருமேனி களவீசன் - பால்போன்ற [வெண்மையான] திருமேனியையுடைய திருக்கருவைச்சிவபிரான், —நால் தடதோள் - (தனது) நான்கு பெரியதோள்களும், திசை எட்டிலும் தட்ட - எட்டுத்திக்குக்களிலும் போய் முட்டவும், —நாகு அவிக்கும் கூற்று அடும் தான் - நாகலோகத்தைப் பாதுகாக்கின்ற யமனை அழித்தபாதம், எழு பாதலம்போய்ப்புக - (கீழுலகங்களுள்) ஏழாவதாகிய பாதாளலோகத்திற் சென்றுபுகவும், —கொன்றை நரு ஊற்று எழும் பெரின் முடி - (தன்மீது அணிந்த) கொன்றைமலர்களிலிருந்து தேன் ஊற்றெழுந்தபாய்கின்ற அழகிய திருமுடி, அண்ட கடாகம் ஒளிக்க - உலகவுருண்டையின் மேன்முகட்டை மறைக்கவும், —நின்று - (இவ்வாறு பெரியதொருவடிவத்துடன்) நின்று, புவுரிகொண்டு ஆடும் - சுழன்று கொண்டு திருவீர்த்தனஞ்செய்வன்; (எ - று.)

சருவசங்காரகாலத்திற் சிவபெருமான் திருநடனஞ்செய்கின்ற திருவுருவத்தின் வளர்ச்சியைக் கூறியவாறு. “முடிகடந்தது ககனகோளகை நெடு முகட்டினுக்கப்பாலும், அடிகடந்தது பாதலமேழினுக் கப்புறத் தனலோடும், துடிகிடந்தகை கடந்தன திகந்த மாறொல்புகழ்க்களாவீசன், பொடிகிடந்தபான்மேனியன் திருநடம் புகலுதற்கெளிதோ” என்றார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும். எழு - ஏழாவது என்ற பொருளைத் தந்தது; இலக்கணை. பவுரி - சுழன்றுசுழன்று ஆடுங் கூத்து. (ஙச)

35. கொண்டாளப்பெற்றவர்தம்மடியார்கள் குறைசெயினுந் தண்டாமுனிவுற்றிகழ்தல்செய்பார்தம்பேன்பிழைநூறுண்டாயினும்பொறுத்தாளுந்தகைமையுனதுகடன் கண்டார்நகைப்பர்களவீசநீயென்னைக்கைவிடினே.

(இ - ள்.) கொண்டு ஆள பெற்றவர் - (தம்மைஅடைக்கலமடைந்தவரை) ஆட்கொண்டு பாதுகாக்கின்ற தலைவர், தம் அடியார்கள் குறை செய்தும் - தமதுஅடியவர்கள் குற்றஞ்செய்தாலும், தண்டா முனிவு உற்று இகழ்தல் செய்யார் - நீங்காத கோபங்கொண்டு இகழமாட்டார்கள்; (ஆதலால்), தமியேன் - அடியேனிடத்தில், பிழை நூறு உண்டாயினும் - மிகப் பலதவறுகள் இருப்பினும், பொறுத்து ஆளும் தகைமை - (அதுகாரணமாகத் தண்டியாமல் அக்குற்றங்களைப்) பொறுத்து அடிமைகளோடும் பெருந்தன்மையைக்காட்டுதல், உனது கடன் - உனக்குக் கடமையாகும்; களவீச—! நீ—, என்னை கைவிடின்—என்னை (ஆட்கொண்டு பாதுகாவாமல்) உபேட்சித்தால், கண்டார் - பார்த்தவல்லோரும், நகைப்பர் - (அப்படி உபேட்சித்த உன்னைப்) பரிசுசிப்பார்கள்; (எ - று.)

தம்மையே கதியென்று நம்பிச் சரணமடைந்தவரைக் குற்றம்பாராது பாதுகாத்தல் உலகவியல்பு; ஆதலால், உன்னையேநம்பிச் சரணமடைந்த அடியவனாகிய என்னையும் குற்றம்பாராட்டாது பாதுகாக்கவேண்டியது நினது கடமையென்பதாம். இச்செய்யுளில், அடியார்களது பிழைகளைப் பாராமல் பாதுகாத்தல் தலைவரதுஇயல்பு என்ற பொதுப்பொருளைக்கொண்டு எனது குற்றத்தைப் பாராது பாதுகாத்தல் நினதுகடன் என்ற சிறப்புப்பொருளைச் சமர்த்தித்தது - வேற்றுப்பொருள்வைபணியின்பாற்படும். சகலகல்யாணகுணபரிபூர்ணனெனப்படுகின்ற இறைவன் “அடியாரினழத்த பிழைகோடி நெஞ்சினறியாத ஆதிமுதல்வன்” என்று கூறப்படுமாறு அக்குணங்களெல்லாவற்றினும் தலைமைக்குணமாகிய கருணையைக் கைக்கொண்டு நிலலாவீடின் அவனதுகுணங்கட்கே ஒழிவிவாதலால், ‘களவீச நீ என்னைக் கைவிடின் கண்டார் நகைப்பர்’ என்றார். வேறுகதியின்றிச் சரணமடைந்தவரைக் காவாது கைவிட்டால் விட்டவரையே பலரும் இகழ்வ ரென்றபடி. “நானிலத்தோர்முன்னே நலனழிந்து நானிருந்தாற், கானநறம்பூங்களவீச - ஈனமுரைத், தென்னைச் சிரிப்பாரென் நெண்ணுதே எம்பெருமான், உன்னைச்சிரிப்பாரு முண்டு” என்ற வெண்பாவந்தாதி ஒருசார் ஒப்புமோக்கத்தக்கது. (ஙரு)

36. கைவிட்டுக்கால்விட்டுக்கண்கள் பஞ்சிட்டுக்கலங்கியுயிர்
மெய்கிட்டுப்போம்பொழுதஞ்சேலஞ்சேலென்றுவேலைவென்று
மைவிட்டெறிக்குங்கண்ணொப்பனையோடுமழவிடைமே
னெய்விட்டசூலப்படையண்ணலேவந்துநின்றனுகொள்ளே.

(இ - ள்.) நெய் விட்ட - நெய்ப்பூசப்பெற்ற, சூலம் படை - சூலாயுதத்
தையுடைய, அண்ணலே - பெருமையிற்சிறந்தவனே!—கை விட்டு கைகள்
சோர்வடைந்து, கால் விட்டு - கால்கள் (கடகமாட்டாதபடி) வலிமை
குறைந்து, கண்கள் பஞ்ச இட்டு - கண்கள் (பார்வைகுறைந்து) பஞ்சடைந்து,
கலங்கி - கலக்கவகொண்டு, உயிர் மெய் விட்டி போம் பொழுது - (எனது)
உயிர் உடலைவிட்டுப் போருக காலத்தில் [அந்திமதசையில்], வேலை வென்று-
வேற்படையைச் சயித்து, மை விட்டு எறித் தும் - அஞ்சனமெழுதப்பெற்று
(ஒளி) வீசுகின்ற, கண் - கண்களையுடைய, ஒப்பனையோடு - ஒப்பனையம்மை
யுடன், மழ விடைமேல் - இளமையாகிய விருஷபத்தின்மேல் ஏறி, அஞ்
சேல் அஞ்சேல் என்று - அஞ்சாதே அஞ்சாதே என்று சொல்லிக்கொண்டு,
வந்து நின்று - (எனக்கு எதிரில்) எழுந்தருளிக் காட்சிகொடுத்து நின்று,
(என்னை), கொள் - (நினது திருவடியிற்) சேர்த்துக்கொள்வாய்; (எ - று.)

எனது கரணங்கள் யாவும் வலியொடுங்கி உயிர்போகின்ற அந்திமகாலத்
தில் நினைநீ நினைப்பது அரியதொருகாரிய மாதலால், அட்காலத்து என்செய
லைக் கருதாது மறுபிறப்பில்லாதபடி அஞ்சாதேயென்று அபயமளித்து
நினது திருவடிகளைத் தந்தருளவேண்டுமென்று வேண்டியவாறு; “சாதல்முடி
கிற் றனைமறந்து நாவிறங்கும், மாதயரிற் சற்றும் வழத்தறியேன் - ஆதலி
னால், அப்பொழுதைக் கிப்பொழுதே யன்பால் வழத்துகின்றேன், ஒப்பனை
யாள்பாகாவுனை” என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும். முதலடியால், மாணவஸ
தையை வெளியிட்டவாறு.

அஞ்சேல் அஞ்சேல் என்ற அடுக்கு - அச்சம் ஒழியுமாறு தேற்றத்தற்
பொருளை விளக்குஞ் சொற்றொடரின் அநுவாதம். மழ - இளமைகுறிக்கும்
உரிச்சொல். துருப்பிடியாமைப்பொருட்டுச் சூலம் முதலிய ஆயுதங்களில்
நெய்ப்பூசுதல், இயல்பு. இனி, நெய்விட்ட சூலம் - பகைவாது நினைந் தோயப்
பெற்ற சூலம் எனினுமாம். அண்ணல் - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர் : பெருமை
யிற் சிறந்தவனென்று பொருள். (உ - சு)

37. நின்றாள்வழுத்தநினைவுதந்துள்ளினிலைதிறம்பிக்
குன்றாவகையெண்ணையாட்கொண்டதாற்கொடியேன்புரித
னன்றாகக்காள்வதல்லாற்பிழைநாடலைநாடினருக்
கொன்றாய்ப்பலவுருவாங்கருவாபுரியுத்தமனே.

(இ - ள்.) நாடினருக்கு - விரும்பின அடியார்கட்கு, ஒன்று ஆய் - ஒப்
பற்ற கடவுளாகியும், பல உரு ஆம் - (உலகிலுள்ள) எல்லாப்பொருள்களின்
வடிவமாகிய யிருக்கிற, கருவாபுரி உத்தமனே - திருக்கருவைக்கரி லெழுந்த

குளிய நெத்த கடவுளே!—நின் தாள் வழத்த - உனது திருவடிகளைத் துதிக்கும்படி, சினைவு தந்த - (அடியேனுக்கு) எண்ணத்தைக் கொடுத்து, உள்னில் சிலை திறம்பி குன்று வகை - மனத்தில் உறுதியுழிந்து மாறுபட்டிக்குறையாதபடி, என்னை—, ஆள்கொண்டதால் - (கீ) அடிமைகொண்டதனால்,—கொடியேன் பரிதல் - தீயவனாகிய யான் செய்யுந் தொழில்களை, நன்று ஆக கொள்வது அல்லால் - நல்ல தொழிலாகத் திருவுள்ளத்திற் கொள்வதேயல்லாமல், பிழை காடலை—(அத்தொழிலிற் சிறிதும்) குற்றமுளதாகக் கருதமாட்டாய்.

கீ உனது திருவடிகளைத் தியானிக்கும்படி திருவருள்புரிந்ததோடு உன் னையன்றி வேறுநாடாத மனவுறுதியையும் எனக்குத்தந்து ஆட்கொண்டா யாதலால், நான்செய்யுந் தொழில்களிற் குற்றத்தைக் கருதாமலிருப்பதன்றி அதனைக் குணமாகவுங் கொள்கின்ற யென்பது பெறப்படு மென்பதாம். “என்னடிபா ரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா ரென்பர் போலும்” என்று பிறசமயத்தார் கூறியதும் காண்க. இவ்வாறு அடியார்செய்த குற்றத் தைத் கடவுள் குணமாகக்கொள்ளாதல் - வாத்ஸல்ய மெனப்படும்: (வாத்ஸல்ய மாவது - அன் டுசுன்ற கன்றின்மீது உள்ள அசுத்தங்களைத் தாய்ப்பசுவானது சிறிதும் அருவருப்புக்கொள்ளாமல் அன்போடு காவினால் நக்கிப் போக்கிய மாகக்கொள்ளாதல் போலவது; வத்ஸம் - கன்று.) ஒப்பற்ற கடவுளாகிய சுவமே எல்லாப்பொருள்களாகவும் நிற்கின்ற தென்னுஞ் சிவாதவைதம்பற்றி, ‘ஒன்றாய்ப் பலவாக் கருவாபுரியுத்தமன்’ என்றார். நாடலை - ‘நாடு’ என் னும் பகுதியினடியாப்பிறந்த முன்னிலையொருமை யெதிர்மறை வினைமுற்று. கொண்டது - தொழிற்பெயர். (௩௭)

38. உத்திப்புயங்கமுடிக்களவீசவுனதுபத

பத்திக்குரியபழுவடியார்தம்மைப்பாமகளுக்கு

சுத்தக்கமலைபுநல்லிந்திராணியுந்தோய்வதற்குச்

சித்தத்துமால்கொண்டுசேர்விடந்தேடியுஞ்செல்குவரே.

(இ - ள்.) உத்தி - படப்புள்ளிகளையுடைய, புயங்கம் - நாகத்தை, முடி - திருமுடிமேல் (ஆபரணமாகத்) தரித்த, களவீசு—! உனது பதம் பத்திக்கு உரிய - உனது திருவடியிற் பத்திசெய்வதற்கு உரியவர்களான, பழம் அடியார் தம்மை - பழமையான அடியார்களை,— பாமகளும் - சாசுவதியும், சுத்தம் கமலையும் - பரிசுத்தமான தாமரைமலரில் வசிக்கின்ற இலக்குமியும், நல் இந்திராணியும் - அழகிய இந்திராணியும், தோய்வதற்கு - கூடவாழ்வதற்கு, சித் தத்துமால் கொண்டு - மனத்தில் மோகக்கொண்டு, சேர்வு இடம் தேடியும் - (அவர்கள்) சேர்ந்துள்ள இடத்தைத் தேடியும், செல்சுவர் - போவார்கள்.

சிவபெருமானது அடியார்களைச் சாசுவதி முதலியோர் நாடிசேர்வ ரென்று, சிவபக்தர்களின் பெருமையை விளக்கியவாறு: என்றது - சிவபக்தர்கட்குக் கல்வியும் செல்வமும் இந்திரபதவியும் வழிதேடி வந்துஅடையு மென்பதாம். இனி, சிவபெருமானிடத்துப் பத்திசெலுத்தியவர்களே அச்

திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி.

சிவபெருமானது திருவருளால் பிரமனாகவும் விஷ்ணுவாகவும் இந்திரனாகவும் தோன்றுவ ரெனினுமாம்.

உத்தி - படப்புள்ளி: “உத்திவாளரா முடித்த பால்வண்ணே” என்ற விடத்திலும் இச்சொல் இப்பொருளிற் பயின்றுள்ளது. புயல்கம்-புஜல்கம்: (கால்களில்லாமையால்) மார்பினா செல்வதென்றும், வலோந்து செல்வதென்றங் காரணப்பொருள்படும். பாமகள் - பாலிந்தூஉரிய மகள் ஸரஸ்வதியின் அருளினுல்தான் பாடல்பாடுத் திறமை யுண்டாகு மென்ற கொண்கையிற், அவளை ‘பாமகள்’ என்றார்: வடமொழியில் கவரசகதியை ‘ஸரஸ்வதம்’ என்று கூறுதலும் இதுபற்றியே. கமலை - கமலத்தில் வீற்றிருப்பவன்: கமலா என்ற வடசொல் ஆவீறு ஐயாயிற்று. இத்திரன் - இத்திரன் மனைவியென்ற பொருளில் வருவதாய், ‘இத்திரன்’ என்பதன் பெண்பாலான வடமொழி. மால் - காமமயக்கம். (உ. ௩)

39. செல்வச்செருக்கர்தலையாயிறோறுத்திரித்துதிநி,
தல்லற்றுயர்கொண்டினைத்துவிட்டேனடியேனினியர்
புல்லர்க்கெளிமைபுகலாமற்காத்தருள்பூர்கடமு
மல்லற்பழனமுஞ்சூழ்கருவாபுரிவானவனை.

(இ - ள்.) பூதடமும் - தாமரைப்பூக்கள் நிறைந்த தடாகங்களும், மல்லல் பழனமும் - வளப்பம்பொருத்திய வயல்களும், சூழ் - சூழ்ந்துள்ள, கருவாபுரி - திருக்கருவைக்கரி லெழுந்தருளியுள்ள, வானவனை - சேவனை!—அடியேன்—, செல்வம் செருக்கர்தலையாயில் தோறும் - செல்வச்செருக்குடைய வர்களது வீட்டுவாயில்களிலெல்லாம், திரிந்து திரிந்து - பலபடியாக அலைந்து, அல்லல் துயர் கொண்டு - பெருந்தன்பமடைந்து, இளைத்துவிட்டேன் - சோர்ந்துபோனேன்; இனி - இனிமேல், அ புல்லர்க்கு - அந்த அற்பங்களிடத்தில், எளிமை புகலாமல் - ஏழைமைப்பேச்சைச் சொல்லாதபடி, காத்து அருள் - (அடியேனைப்) பாதுகாத்தருள்வாய்; (எ - று.)

நிலையில்லாத செல்வத்தையும் அகங்காரம் மமகாரம் முதலிய இழிகுணங்களையும் உடையரான அற்பமனிதரையடுத்து அவர்வீடுகள்தோறுஞ்சென்று திரிவதனால் ஒருபயனும் பெறாமல் வானா வருத்தினேன்; இனி அவ்வற்பர்களிடத்திற் சென்று எளிமைப்படாதபடி அடியேனைக் குறிக்கொண்டு பாதுகாக்கவேண்டு மென்பதாம். “அகத்தாரே வாழ்வாரென் றன்னாந்துநோக்கிப், புகத்தாம்பெறாஅர் புறங்கடைபற்றி, மிகத்தாம் வருத்தியிருப்பாரே” என்ற வாறு செல்வர்களது வீட்டினுள்ளே சென்று இரத்தற்கு துழையத்தொடங்கி வாயில்காவலாளர்களால் தடுக்கப்பட்டித் தாம் உள்ளே துழையப்பெறாமல் வாயிற் புறத்தைப் பிடித்து வருத்தும்படி நேர்த்த பழம்பிறப்புக்களை நினத்து ‘செல்வச்செருக்கர்தலையாயில்தோறுத் திரிந்துதிநி, தல்லல் துயர்கொண்டினைத்துவிட்டேன்’ என்றார். “பதமறிந்து வாய்பார்த்துப் பற்றாதபுல்ல, ரிதமறிந்தாங் கின்சொலியம்பி - மதிகலங்கி, நன்னாங்கழித்துவிட்டேன்” என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும். அல்லல் துயர் - ஒருபொருட்பன்மொழி. (கூக)

40. வானவரிந் திரனிந்தினாகேள்வன்மறைவிரிஞ்சன்
 றுனவரென்றுபுகல்வதுண்டோசமரிற்சிலையாற்
 கானவனென்றுங்களவீசரன்றுகடல்விடத்தைப்
 போனகமாகவமுதுசெய்யாவிடிற்பூதலத்தே.

(இ - ன்.) சமரில் - போரில், கானவன் - காட்டில் வசித்தவனாகிய அருச்
 சனனால், சிலையால் - விற்கமுத்தகொண்டு, எற்றும் - அடிக்கப்பெற்ற, கள
 வீசர் - அன்று - (பாற்கடல்கடைந்த) அக்காலத்தில், கடல் விடத்தை - அக்
 கடலினின்று தோன்றிய ஆலாகலவிஷத்தை, போனகம் ஆக - உணவாகக்
 கொண்டு, அமுது செய்யாவிடின் - அமுதுசெய்யாதிருப்பராயின், - பூத
 லத்து - இப் பூமியில், வானவர் - தேவர்களும், இத்திரன் - (அத்தேவர்கட்
 குத்தலைவனாகிய) இத்திரனும், இத்திரை கேள்வன் - திருமகள்கொழுநனாகிய
 திருமாலும், மறைவிரிஞ்சன் - வேதங்களை யோதுகின்ற பிரமனும், தானவர் -
 அசுரர்களும், என்று - புகல்வது - சொல்லுதல், உண்டோ - உண்டாகுமோ?

சிவபெருமான் பாற்கடலினின்று தோன்றிய கொடுவிடத்தை அமுது
 செய்யாதிருப்பின், வானவர் தானவர் என்கிற சாதிகளும் அவர்கட்கெல்லாந்
 தலைவரான இத்திரன் விஷ்ணு பிரமன் என்னுந் தேவர்களும் ஆகிய யாவரும்
 அடியோடு அழிந்துபோயிருப்பார்கள்; அவ்வாறு அழியாதபடி சிவபெருமான்
 விஷத்தையுண்டதஞல்தான், தேவர்கள் தாமும் இத்திரன் பிரமன் முதலிய
 பேர்களைச் சொல்லிக்கொண்டு திரிகின்றன ரென்பதாம். சிவபிரான் விஷ
 தையுண்ட இவ்வரலாற்றினால், அப்பிரானது செயற்கரியசெயல் செய்து
 உயிர்களைப்பாதுகாக்கும் விசித்திரசக்தியும் திருவருளும் பரத்துவமும் விளங்
 கும்: “ கற்பங்கடந்து கடவுளராய் வாழ்வரோ, பொற்பங்கயன் முதலாம் புத்
 தேளிர் - அற்புதமே, தெவ்வடக்கு சூலத்தார் தென்கருவைநாதனார், வெவ்
 விடத்தை யுண்ணாவிடின் ” என்பது, வெண்பாவந்தாதி.

இத்திரன் - பரமைசுவரியமுடையவன்; இத்திரை - பரமைசுவரியங்கட்
 குத் தலைவி: இவ்விரண்டும் - காரணவிகுறிப்பெயராய் வரும் வடசொற்
 கள். விரிஞ்சன் - (அன்னப்) பறவையாற் சமக்கப்படுபவ னென்றும், பஞ்ச
 பூதங்களைப் படைப்பவனென்றும் அவயவப்பொருள்படும் வடமொழி. சமர் =
 ஸமரம். (சு0)

41. பூதகணத்தொடுவேதாவுந்தாளம்புடைக்கவொரு
 பாதமெடுத்துப்பவிரிகொள்வோய்பண்டையாகமத்தும்
 வேதசிரத்தும்பொலிகளவீசமெலியவரு
 மேதமகற்றுவதுன்கடனென்கடனேத்துவரீதே.

(இ - ன்.) பூதகணத்தொடு - பூதகணங்களும், வேதாவும் - பிரமனும்,
 தாளம் புடைக்க - (கர்த்தனத்திற் சதியிதித்தற்கு ஏற்பத்) தாளங்கொட்ட,
 ஒரு பாதம் எடுத்த - ஒருகாலத் தூக்கிக்கொண்டு, பவிரி கொள்வோய் -
 திருநடனஞ் செய்பவனே! பண்டை ஆகமத்தும் - பழமையாகிய (இருபத்

தெட்டுச்) சைவாகமங்களிலும், வேத சிரத்தும் - வேதங்களின் முடிவாகிய உபநிடத்துக்களிலும், பொலி - விளங்குகின்ற, களவீச—! வத்துவது - (உன்னைத்) துதிப்பது, என் கடன் - எனது கடமையாகும்; (அதற்குப்பதிலாக), மெலிய - (யான்) வருந்துமாறு, வரும் - (என்னை மெலிய) வருகின்ற, ஏதம் - (பிறவித்) துன்பங்களே, அகற்றுவது - நீக்கிப் பாதுகாப்பது, உன் கடன் - உனது கடமையாகும்; (எ - று.)

உன்னை வணங்கித்துதித்தல் எனதுகடமை; இக்கடமையை யான்செய்திட்டே னாதலால், இனி எனது பிறவித்துன்பங்களே யொழித்து முத்திரில் கிப் பாதுகாத்தல் உனதுகடமை யென்பதாம். “என்செய லுன்றாளி லீனிய மலர் சாத்துவதே, உன்செய லென்றுன்பமொழிப்பதே - மின்புரையும், வேணியாய் தென்கருவைவேந்தே யனலேந்தும், பாணியாய் வேதாதிபா” என்பர் வெண்பாவிலும். சிவபெருமான் திருடனஞ்செய்யும்போது பூதங்களும் பிரமனும் தாளங்கொட்டுவ ரென்க. ஒருகாலேத் தூக்கியவண்ணம் மற்றொருகாலாற் கூத்தாடுதல், ‘குஞ்சிதநடனம்’ எனப்படும். சிவபெருமானது சுவரூபத்தைச் சைவாகமங்களும் உபநிஷத்துக்களும் உள்ளபடி யுணர்த்துவன வாதலால், ‘பண்டையாகமத்தும் வேதசிரத்தும் பொலிகளவீச’ என்றார்.

42. எத்தியமூவர்தமிழ்மாலேசாத்துமிணையடிக்கென்

னாத்தரும்புன்சொற்றொடைபுனைவாய்சென்பொனாட்டிலைந்து
காத்தருநாண்மலர்குடும்புரிசடைக்காட்டெருக்கம்
பூத்தருமாலேபுனைகளவீசபுராந்தகனை.

(இ - ன்.) புர அந்தகனை - திரிபுரங்களை யெரித்தழித்தவனே! செம் பொன் ஈட்டில் - சிவந்த பொன்மயமான தேவலோகத்திலுள்ள, ஐந்து கா - ஐந்து தேவதருக்களும், தரும்-கொடுக்கிற, நாள் மலர்-அன்றுமலர்ந்த [புதிய] மலர்களே, குடும் - அணிந்துள்ள, புரி சடை காடு - முறுக்கிக்கட்டிய சடைத் தொகுதியில், எருக்கு தரு பூ மாலே - எருக்கஞ்செடியினின்று உண்டாகும் மலர்களாலாகிய மாலையை, புனை - அணிந்த, களவீச—! எத்திய - (பாடல் பாடித்) துதித்த, மூவர் - மூன்று நாயன்மார்களது, தமிழ் மாலே - தமிழ்ப்பா மாலையை, சாத்தும் - அணிந்துகொண்ட, இணை அடிக்கு - (உனது) இரண்டு திருவடிகளில், என் நா தரும் புல் சொல் தொடை - எனது நாவிறை பாடும் இழிவானபாமாலேகளையும், புனைவாய்-(விருப்பத்தோடு) அணிந்துகொள்வாய்.

மிகவுஞ்சிறந்த கற்பகமாங்களின் மலர்களோ டொப்ப மிகவும் இழிவான எருக்கமலர்களையும் சிவபெருமான் சடைமேலணிந்துகொள்ளும் இயல்பின னாதலால், அவ்வாற்ற தத்துவஞானங்களிந்த மெய்யடியார்கள் பக்தியோடு திருவாய்மலர்த்தருளிய சிறந்த தமிழ்ப்பாசுரங்களாகிய தேவாரத்தோடொப்ப அறிவில்லாத தமது மிகத்தாழ்ந்த பாடல்களையும் அங்கீகரிப்ப நென்னுற் றுணிபுபற்றி, இவ்வாறு வேண்டுகின்றன ரென்க. ‘செம்பொனாட்டிலைந்து காத்தருநாண்மலர்குடும் புரிசடைக்காட்டெருக்கம்பூத்தருமாலே புனை’ என்ற அடைமொழி - முன்னிரண்டடியிற் கூறிய விஷயத்துக்கு உபகாரப்பட

வேண்டுமென்னுங் கருத்துப்பட உரைக்கப்பட்டதனால், கருத்துடையடை மொழியணியாம். “போதமறியேன் புகன்றகவிவிண்ணப்பம், ஏதற் திருச் செவியி லேறுமோ - சிதநிலாத், திங்க ளணியுந் திருச்சடைமேற் புன்பூளை, தங்கவணியுங் கருவேசா” என்ற வெண்பாவந்தாதி இங்குக் கருதத்தக்கது.

மூவர் - திருஞானசம்பந்தர் சுந்தரமூர்த்திகள் திருநாவுக்கரசர் என இவர். மூவர்தமிழ்மலை - தேவாரம். தேவலோகம் செம்பொன்மயமான உலக மாதலால், அது - ‘செம்பொனாடு’ எனப்பட்டது. ஐந்துதேவருக் கள் - மந்தாரம் பாரிஜாதம் ஸந்தாகம் கல்பம் ஹரிசந்தரம் என்பன. இவைகளில் ஒவ்வொன்றும் பருத்து ஒருசோலைபோலப் பரவிவளர்ந்திருத்தலால், ‘ஐந்துகா’ என்றார். எருக்கம்பூ, அம் - சாரியை பூ தரு - பூத்தந்த [பூவின லாகிய] எனினுமாம். அந்தகன் - யமன் : புரந்தகன் - புரங்களுக்கு முடிவைச் செய்தவன். (சஉ)

43. புரந்தரன்பண்டைப்பழிதீர்ப்பொன்னிதழ்ப்பூங்கமல
நிரந்தரஞ்சாத்தவருள் புரிந்தோனிலவோடணிந்த
கார்தையஞ்செஞ்சடைப்பால்வண்ணநாதன்கருணைபொங்கி
வரந்தருமோவறியேனளியேனிட்டமாமலர்க்கே.

(இ - ள்.) பண்டை - முற்காலத்தில், புரந்தரன் - தேவேந்திரனது, பழி - பிரமகத்திதோஷம், தீர - நீங்கவும், பொன் இதழ் பூ கமலம் - பொன் மயமான இதழ்களையுடைய தாமரைமலர்களை, நிரந்தரம் - எப்போதும், சாதத - (தனக்கு அவ்விந்திரன்) சமர்ப்பிக்கவும், அருள் புரிந்தோன் - கிருபைசெய்த வனாகிய, — கிலவோடு - கிலாவையுடைய பிறைச்சந்திரனுடனே, அணிந்த - தரித்த, காரத்தை - காரத்தை மலர்களையுடைய, அம் - அழகிய, செம் சடை - சிவந்த சடையோடுகூடிய, பால்வண்ணநாதன் —, — அளியேன் - (கருணையினம்) பாதுகாத்தற்கு உரியவனான அடியேன், இட்ட - (தனக்குச்) சமர்ப்பித்த, மா மலர்க்கு - சிறந்த பூவுப்பங்கட்டு, கருணை பொங்கி - திருவருள்மிகுத்து, வரம் தருமோ - (எனது) வீருப்பத்தைத் தருவானோ? (அறியேன்); (ஏ - று.)

தேவேந்திரன் தனக்குப் பொற்றாமரைமலரையணிந்து வழிபட்டுப் பழி தீருமாறு அருள்புரிந்த சிவபிரான், அடியேன் மலர்கொண்டு பூசித்து வழிபட்டு வணங்குமாறு என்னையும் திருவருள்கொண்டு பாதுகாத்தல் முறை: அவ்வாறு திருவருள்பாலிப்பனோ’ அன்றிக் கைவிடுவனோ என்பதாம். தேவர் கட்டுக்கல்லார் தலைவனாகிய இத்திரனிடத்துக் கருணைபுரிந்தவன் மனிதரிற் கடைப்பட்டவனாகிய என்னிடத்துக் கருணைபுரிவனோ? என்று ஐயங் கொண்டவாறு. கடம்பவனத்து வந்தமாத் திரத்தில் தனதுபாவம் நீங்கப் பெற்ற இத்திரன் அத்தலத்து எழுந்தருளிய சிவபெருமானிடத்துப் பொற்றாமரைப்பொய்கையினின்று தாமரைமலர்களைத் தான் நடோதுஞ்சாத்தும்படி வரம்பேண்ட, அக்கடவுள் ‘சித்திராபெளர்ணமிதோறும் நம்மைப் பூஜை செய்தால வருடமுழுதும் பூஜைசெய்த பயன் கிடைக்கும்’ என்று கட்டளை

யிட, அவ்வாறே தேவேந்திரன் வருடந்தோறும் செய்கின்றன நென்ற புராணகதையை உட்கொண்டு 'பொன்னிதழ்ப் பூங்கமலம் நிரந்தரஞ்சாத்த வருள்புரிந்தோன்' என்றார்.

புரந்தரன் - பகைவர்களினுடம்பை அல்லது நகரங்களை யழிப்பவன்; கமலம் - நீரை யலங்கரிப்பது; நிரந்தரம் - இடையிடில்லாத காலம்; இவை - வடசொற்கள். நிலவு - இலக்கணையால், பிறைச்சந்திரனைக் குறித்தது. பால்வண்ணநாதன் தருமோ - செய்யுமென் முற்று ஆண்பாலுக்கு வந்தது: 'அருள்புரிந்தோர்...பால்வண்ணநாதர் வர்த்தருமோ' என்ற பாடம் சிறுவாது. அளியேன் - இரங்கி அருள்புரிதற்குடைய நான்.

முன்னரண்டடியிற் குறித்த வரலாறு:—முன்னொருகாலத்தில் தேவேந்திரன் செல்வச்செருக்கில் மூழ்கிப் பெண்மயலி லகப்பட்டுத் தனதுகுருவாகிய பிரஹஸ்பதி வருகையில் அவர்க்குச் செய்யவேண்டிய வழிபாடுகளைச் செய்யாதுபோக, அதுகாரணமாக அக்குரு சென்றவிடத்தெரியாது மறைந்துவிட, அப்போது பிரமதேவனதுகட்டளையின்படி த்வஷ்டாவின் புதல்வனாகிய விசுவருபனென்னும் அசுரனொருவனைக் குருவாகக் கொண்டு அவனிடத்துத் தேவேந்திரன் ஒருயாகஞ்செய்யுமாறு வேண்டி, அவனும் புறத்திலே 'தேவர்கட்குச் செல்வமுண்டாகுக' என்று சொல்லி அகத்திலே தம்மவர்களான அசுரர்கட்கெல்லாம் நன்மையுண்டாகுமாறு நினைத்து யாகஞ்செய்ய, அதனையறிந்த தேவேந்திரன் சினந்து தனதுவச்சிராயுதத்தினால் அவனது சிவங்களைக் கொய்தமாத்நிரத்தில் அவனைக்கொன்றதனாலாகிய பிரமகத்தி தோஷம் தன்னை நெருங்கிப்பிடிக்க, தேவர்கள் அப்பாவத்தை மாம்முதலிய வற்றிற்குப் பகிர்ந்துகொடுத்து இத்திரனைப் பழி நீக்கியவ னாக்க, அப்போது த்வஷ்டா தனது மகனைக் கொன்றவனைப் பழிவாங்க நினைத்து யாகமொன்று செய்து விருத்திராசுரனை யுண்டாக்கி இத்திரனைக்கொல்லுமாறு ஏவ, இத்திரன் அவ்வசுரனோடு பொருது அவனையே கொல்ல, அடனே பிரமகத்தி தோஷம் மற்றும் தேவேந்திரனை நெருங்கி வலிய, அப்போது இத்திரன் தனதுகுருவாகிய பிரகஸ்பதியின் சொற்படியே பூலோகத்திற்கு வந்து பல தலங்களிலுஞ் சென்று முடிவில் கடம்பவனத்தைச் சார்ந்து தனது பிரமகத்தி தோஷம் நீங்கப்பெற்று அங்குள்ள பொற்றாமரைப் பொய்க்கையினின்று பூக்கொய்து சிவபிரானது திருவடிகளில்லிட்டு அருச்சித்து அப்பிரானது திருவருளினால் தனது பழையநிலையை யடைந்தன நென்பதாம். (1)

44. மாமலரன்றிக்குருதிக்கண்சாத்தியமாயனுக்குள்
நீமலராழிப்படையளித்தாய்செழுந்தேறல்வளப்
பூமலர்கொண்டின்றுருமேனிமுற்றுப்பொதிந்தவந்தக்
காமனையேனெரித்தாய்கருவாபுரிக்காரணனே.

(இ - ன்.) கருவா புரி காரணனே - திருக்கருவையென்னும் நகரி லெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே!—மா மலர் அன்றி - சிறந்த தாமரைமலரே யல்லாமல், குருதி கண சாத்திய - (சூன்றெடுத்ததனால்) இரத்தஞ் சொரியப்

பெற்ற கண்ணைச் சமர்ப்பித்த, மாயனுக்கு - திருமாலுக்கு, உன் - உனது, தீ மலர் ஆழி படை-நெருப்புச்சுவால வீசுகின்ற சக்கராயுதத்தை, அளித்தாய் - கொடுத்தருளினாய்; செழுந் தேறல் வளம் பூ மலர்கொண்டு - செழுமையாகிய தேன்பெருக்கையுடைய பொலிவுபெற்ற புஷ்பங்களைக்கொண்டு, உன் திரு மேனி முற்றும் பொதிந்த - உனது திருமேனிமுழுவதையும் மறைத்த, அந்த காமனை - அந்த மன்மதனை, ஏன் எரித்தாய் - என்னகாரணத்தினால் எரித்தழித்தாய்' (எ - று.)

தாமரைமலர்கொண்டு பூசிக்கத்தொடங்கிய திருமால் அத்தாமரைமலர் கிடைக்கப்பெறுமையால் அதற்குடாகத் தனது தாமரைபோன்ற மூலக் கண்ணென்றைக்கொண்டு திருவடிகளி லிடவும் அவனுக்கு நீ அருள்செய்தாய்; காமனோ, தாமரைமுதலிய இந்துமலர்களையேகொண்டு உனது திரு மேனிமுழுவதும் தூவவும் அவனிடத்துச் சிறிதும்அருளில்லாது கோபங் கொண்டு அவனையே எரித்தொழித்தாய்; இம்மாறுபாட்டிற்குக் காரணம் என்னோ? என்று வினாவியவாறு. இதனால், இறைவன் அகத்திலிருக்கும் பக்தியைக் கருதுபவனையன்றிப் புறத்தேதோன்றும் பொருள்களைக் கருதுபவனல்ல எனப்பது பெறப்படும். “ஈசற்கு - நல்லோனெறியிலையோ நன்னுதா லொண்கருப்பு, வில்லோன்மலரோ விருப்பு” என்றதுங் காண்க.

மாயன் - மாயையையுடையவன்; மாயையாவது - கூடாததையும் கூட்டு விக்ஞர் திறம்: கருநிறமுமாம். தீமலர்ஆழி - நெருப்பு மலர்கின்ற [மிருதியாகத்தோன்றுகின்ற] சக்கரம். மலராழி - வினைத்தொகை. ஆழி - (பகைவரை) அழிப்பது என்றவது, வட்டவடிவமானது என்றவது காரணப் பொருள்படும். தாமரை அசோகு குவளை மூல்லை தேமா என்ற மலர்களைத் தாம் - மன்மதனது பஞ்சபாணங்களாம். மலர் - சாதியொருமை. காமன் - விருப்பத்தைமுண்டாக்குங் கடவுள். காரணன் - எல்லாப்பொருள்கட்குங் காரணமானவன்; அன்றி, காரணகமத்தினுற் பிரதிபாதிக்கப்படுபவனுமாம்.

திருமால் திருநீக்கண் சாத்திய வரலாறு:—சிவபெருமான் தனதுதிருவடிவிரலால் தரையிநீற்றியுண்டாக்கிச் சலந்தராசுரனைக்கொன்ற சக்கராயுதத்தை அரக்கர்முதலியோரை அழித்தற்குப் பெறும்பொருட்டுத் திருமால் நாடோறும் ஆயிரத்தாமரைமலர்களைக்கொண்டு அச்சிவபெருமானை அருச்சித்து வழிபட்டுவருகையில், ஒருநாள் பரமசிவன் அவ்விஷ்ணுவினது அன்பு நிலையைப் பரிசோதிக்க எண்ணி ஒருமலரை மறைத்திட, திருமால் மனத்தளர்ந்து தனதுசெந்தாமரைமலர்போலங் கண்களு ளொன்றைப் பறித்து அருச்சிக்க, சிவபிரான் திருவுள்ளமுவந்து சக்கராயுதத்தை யீந்தனெனப்பதாம். “சலமுடையசலந்தரன்நுடல்தடிந்த நல்லாழி, நலமுடையநாரணற்கன்றுதலியவாறென்னேடி, நலமுடையநாரணன்ற நயனமிடந்தானடிக்கீ, மூலமாகவிடவாழியருளினின்சாண் சாமுலோ” என்பது திருவாசகம். (1)

45. காரணனைதென்கருவாபுரிநிற்களாதிழற்கீழ்ப்

பூணனையென்புபூண்டவனைபொற்பொருப்புவில்லா

நாரணனைகணையாப்புரமூன்றெய்தநாயகனே
யாரணனையப்பனையடியேனுன்னடைக்கலமே.

(இ - ள்.) காரணனே—! என்பு பூண்டவனே - எலும்புமாலையை
யணிந்தவனே! பொன் பொருப்பு வில் ஆ - பொன்மயமான மேருமலையே
வில்லாகவும், காரணனே கணை ஆ - திருமாலே அம்பாகவுங் கொண்டு, புரம்
மூன்று எய்த - திரிபுரங்களையும் எய்து கீறக்கின, நாயகனே - தலைவனே!
ஆரணனே - வேதங்களினு லுணர்த்தப்படுபவனே! அப்பனே - பாம்பிதாவே!
தென் கருவாபுரியில் களா நிழல்கீழ் பூரணனே - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கரு
வைக்கரில் களாமரத்தின் நிழல் லெழுந்தருளியுள்ள நிறைந்தகடவுளே!—அடி
யேன்—, உன் அடைக்கலம் - உனது அடைக்கலப்பொருளாவேன்; (எ-று.)

யான் உன்னையே சரணமாக அடைந்து உன்றாற் பாதுகாக்கப்படும்
பொருளாயினே னாதலால், என்னை ஒருகுறையும் தோதவாறு பாதுகாக்க
வேண்டு மென்பதாம். பூரணன் - எங்கும்வியாபித்து நிரம்பியுள்ளவன்; எல்
லாக்குணங்களாலும் நிரம்பியவனுமாம். காரணன் = காராயணன் : ஒருஷ்டிப்
பொருள்கட்கெல்லாம் இருப்பிடமானவ னென்றும், பிரளயப்பெருங்கடலை
வாழ்மிடமாகவுடையவ னென்றும், இன்னும்பலபடியாகவும் காரணப்பொரு
ளுரைப்பர். அடியேன் உன்னடைக்கலம் என்றவிடத்து—தன்மையிற் படர்
க்கைவந்த இடவழுவமைதியும், இழிப்பினால் [பணிவுபற்றி] உயர்திணை அஃ
றிணையாக் கூறப்பட்ட திணைவழுவமைதியும் இருத்தல் காண்க.

‘என்புபூண்டவன்’ என்பதில் அடங்கிய கதை: —சர்வசங்காரகாலம்
தோறும் ஒடுங்குகிற பிரமரது தலைகளையும் விட்டணுக்கவது எவ்வும்புகளோ
யும் சிவபெருமான் மாலையாகத் தொடுத்து, ‘எப்பொழுதும் அழிவில்லாமல்
எஞ்சிநிற்கும் பொருள் தாம் ஒருவரே’ என்று அப்பிரமரனாகியோர் அறிந்து
வழிபட்டு நற்கதியடைதற்பொருட்டு ஆபரணமாக அணிவ னென்பதாம். ( )

46. அடைக்கலரைந்துபுலனையுநெஞ்சத்தழுக்ககலத்
துடைக்கிலர்தொண்டுபுரியத்துணிகிலர் தூயபததி
படைக்கிலர்நின்புகழ்பாடிலர்காலபடர்பிடித்துப்
புடைக்கிலென்செய்திடுவார்களாவிசபொறியிலரே.

(இ - ள்.) களவீச—!—பொறி இலர் - கல்வினையில்லாதவர்,—இந்து
புலனையும் - (தமது) பஞ்ச இந்திரியங்களையும், அடைக்கிலர் - (அவை தம்மம்
வழியிற் செல்லவொட்டாது) தடுத்துவைக்குந் திறமில்லார்; நெஞ்சத்து -
(தமது) மனத்தில், அழுக்கு - (ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மும்) மலங்
களும், அகல - நீங்கும்படி, துடைக்கிலர் - போக்குந்திறமுடையவரல்லர்;
தொண்டுபுரிய - (உனது) கைக்கரியத்தைச் செய்யுமாறு, துணிகிலர் - துணிய
வும்மாட்டார்; தூய பத்தி படைக்கிலர் - (உன்னிடத்துப்) பரிசுத்தமான மெய்
யன்பைக் கொள்ளவும்மாட்டார்; நின் புகழ் பாடிலர் - உனது திருப்புகழ்
களை (வாயினாற்) பாடித் துதிக்கவும்மாட்டார்; (நற்றொழிலைச்செய்து தமது

வாழ்களைச் சபலமாக்காது வீணைகழித்த அவர்கள்),—(தமது அந்நிமகாலத்தில்), கால படர் - யமசிங்கரர், பிடித்து புடைக்கில் - பிடித்து வருத்தும் போது, என் செய்திடுவார் - என்னசெய்யமாட்டுவார்கள் ? [ஒன்றுஞ் செய்ய மாட்டாது தவிப்ப ரென்றபடி]; (எ - று.)

உலகத்து மனிதர்கள் நல்லறிவுடனே தமதுவாணுளை வீணுளாக்காமல் பஞ்சேந்திரியங்களை யடக்குதல் மும்மலங்களைப்போக்குதல் கைக்கரியஞ் செய்யத்துணிதல் முதலிய நற்றொழில்கள் புரித்திடுவராயின் இறுதியில் யம பாதைக்கு உள்ளாகாமல் நற்கதிபெறலா மென்பது, கருத்து. இவ்வாறு நற்றொழில்புரியாதவர்க்கோ யமனுக்குக் குற்றேவல்செய்சல் தேரிடு மென்பதாம். “கரங்கொண்டலர் தூவார் கண்கொண்டபாரார், கிரங்கொண்டடியிறைஞ்சல் செய்யார் - உரங்கொண்ட, ஏற்றில்வருத்தென்கருவையீசனுக் காட்செய்யாமற், கூற்றுவற்காட்செய்வார் குணம்” என்பது, வெண்பாவந்தாதி.

3. இந்துபுலன் - இங்கு, இலக்கணையால், ஐம்பொறிகளைக் குறித்தன. ஐம்பொறிகள் - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என இவை. ஐம்பொறிகளையடக்குதல் - ஐம்பொறிகளையும் தம்மக்குஉரிய ஊறு சுவை ஒளி நூற்றம் ஓசை என்னும் ஐம்புலன்களின்மேற் செல்லவொட்டாது தடுத்தல். நெஞ்சத்து அழுக்கு - மனக்குற்றம். தொண்டு - சிவகைங்கரியம். பொறி - ஊழ் : நல்வினையை யுணர்த்திற்று. பொறியிலர் - அறிவில்லாதவ ரெனினுமாம். (.)

47. பொறியும்புலனுக்கலங்கியைம்மேலிட்டிப்புத்திகெட்டு
மறியும்பொழுதிலும்பான்மறவேன்மறியோடுமழுச்
செறியுக்கரம்புபழுஞ்செய்வாயுந் திலகதுதற்
குறியுக்கருவைப்பெருமான் திருமணக்கோலமுமே.

(இ - ள்.) பொறியும் - ஐம்பொறிகளும், புலனும் - (அவற்றிற்குஉரிய) ஐம்புலன்களும், கலங்கி - நிலைதடுமாறி, மேலிட்டி - கோழை மிகுதியாக (நெஞ்சில்) நிறைந்து, புத்தி கெட்டு - பிரஜைஞாத்தப்பிப்போய், மறியும் பொழுதிலும் - இறக்குத்தருணத்திலுள், —கருவை பெருமான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, மறியோடு மழு செறியும் கர அம்புயமும் - மாணையும் மழுவையும் ஏத்திய தாமரைமலர்போன்ற திருக்கைகளையும், செய்ய வாயும் - சிவத்திருவாயையும், துதல் திலகம் குறியும் - திருநெற்றியி லணிந்துள்ள திலகக்குறியையும், திருமணம் கோலமும் - திருக்கல்யாண கோலத்தையும், யான் மறவேன்—; (எ - று.)

யான் எப்போதும் சிவபிரானதுவடிவத்தைத் தியானித்து நின்றலால், அவ்விதைவனை மறக்குமாறு நேரக்கூடிய அந்நிமகாலத்திலும் அப்பிரானது திருவுருவத்தை மறவே எனன்று தமதுதியானத்தினுறுதியை எடுத்துக் கூறின ரென்க.

பொறியும் புலனும் கலங்குதல் - ஐம்பொறிகள் தம்மக்குஉரிய பரிசும் முதலிய புலன்களை அதுபவிக்குத்தன்மை குன்றிப்போதல். ஐம்மேலிடதல் -

அந்திமகாலத்தில் நெஞ்சிற் கோழை மிகுதியாக அடைத்துக்கொள்ளுதல் ; இனி, வாதாடியும் பித்தநாடியும் ஒடுங்கிப்போகச் சீதளத்துக்குஉரிய ம்லே வ்நாடியே தலையெடுத்தலுமாம். கரம்புயம் - தீர்க்கச்சந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். அம்புயம் = அம்புஜம் : நீரில்தோன்றவது. வாய்சிவந்திருத்தல் - உத்தமவிலக்கணம். (சஎ)

48. கோலமெடுத்துநடிப்பவர்போலப்பொய்க்குடுபல
காலமெடுத்துக்கழித்துவிட்டேன்கருப்புச்சிலைமே
னீலமெடுத்துப்பொரவந்தகாமனை நீறுசெய்யப்
பாலமெடுத்தவிழியழலேவியபால்வண்ணனே.

(இ - ள்.) கரும்பு சிலைமேல் - கரும்பாகிய வில்லினிடத்தில், நீலம் எடுத்து - கருங்குவிளைமலராகிய பாணத்தை எடுத்துத்தொடுத்து, பொரவந்த - (உன்மீது பிரயோகித்துப்) போர்செய்ய வந்த, காமனை - மன்மதனை, நீறு செய்ய - நீருக்கும்படி, பாலம் எடுத்த விழி - நெற்றியிற்பொருந்திய கண்ணிலிருந்து, அழல் எவிய - நெருப்பையேவி யழித்த, பால்வண்ணனே!—கோலம் எடுத்து நடிப்பவர்போல - வேஷம்பூண்டு கூத்தாடிபவர்போல, பொய்க்குடு பல எடுத்து - பொய்யாகிய பலசரீரங்களை (பலகாலங்களில்) மேற்கொண்டு, காலம் கழித்துவிட்டேன் - (எனது) காலங்களையெல்லாம் வீணாக்கினேன் ; (எ - று.)

அளவிறந்தபலகாலங்களில் எண்ணத்தொலையாத மிகப்பல ஜம்ங்களைடுத்து உழன்று வருந்திப் பழுதே பலபதனும் போக்கியமைக்கு இரங்கியவாறு ; இனியாயினும் அவ்வாறு உழலாதபடி குறிக்கொண்டு பாதுகாத்தல் வேண்டு மென்பது, குறிப்பு. தாம்எடுத்த பலபிறவிகளிலும் உள்ளும்புறமும் ஒத்திராமல் எண்ணம்வேறு செயல்வேறாக இருந்து காலத்தை வீணைகழித்ததனால், கோலமெடுத்துநடிப்பவரைத் தமக்கு உவமையாகக் கூறினர்; உவமையணி. “நடித்தேன் பொய்க்குடுடுத்து அவமே நண்ணுகழிய” என்றார், பதிற்றுப்பத்தத்தாதியிலும்.

உயிராகியபறவை வந்து புகுந்து சிலகாலந்தங்கிப் பின்பு நீங்கிச்செல்லுங் கூடுபோலுதலால், உடம்பு ‘கூடு’ எனப்பட்டது: உவமையாகுபெயர். மன்மதனுக்குக் கரும்பு வில்லாதலை “ஆலைக்கரும்பு சிலை” என்றதனாலும் அறிக: மன்மதனது அம்புகள் - தாமரைமலர் மாமலர் அசோகமலர் மூல்லைமலர் நீலோற்பலமலர் எனபன. இவற்றின்பயன் - முறையே, உன்மத்தம், மதகம், ஸம்மோஹம், ஸந்தாபம், வசிகரணம் என்பன : இவை செய்யும் அவஸ்தை - முறையே, சுப்பிரயோகம், விப்பிரயோகம், சோகம், மோகம், மாணம் என்பன. அவையாவன—சுப்பிரயோகம் - சொல்லும் நினைவும்; விப்பிரயோகம் - வெய்துயிர்த்திரங்கல்; சோகம் - வெதுப்பும் துய்ப்பனதெவிட்டலும்; மோகம் - அழுங்கலும் மொழிபலபிதற்றலும்; மாணம் - அயர்ப்பும் மயக்கமும். “நினைக்கும் அரவிர்தம் நீன்பசிலை மாம்பூ, அனைத்துணவுநீக்கும்

அசோகு - வனத்திலுறு, முல்லை கிடைகாட்டும் மாதே முழுநீலங், கொல்லும் மதனம்பிண்குணம்” என்ற இரத்தினச்சுருக்கத்தையும் காண்க. இவற்றில், கிந்தாவதாகிய குவிரையை எடுத்துக்கூறியது - அம்மலரே கொடியதாய் மாண வேதனையை யுண்டாக்குதலா லென்க.

நீலம் - பண்பாகுபெயர். பாலம் - வடசொல். விழிப்பது - விழி; வினை முதற்பொருள்விஞ்சி புணர்ந்துகெட்ட பெயர். கரும்பு + வில் = கருப்புவில்; சிறுபான்மை அல்வழியில் மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. (ச அ)

49. பால்வண்ணஞ்சொல்லென்றும்பங்கேருகவண்ணம்பாதமென்றுஞ்
சேல்வண்ணங்கண்ணென்றயிவ்வண்ணமாதர் திறம்புகழ்ந்து
நூல்வண்ண நுண்ணிடை யொப்பனைபாகநொந்தேனினியுன்
கால்வண்ணநாண்மலர்க்கோளரியாகக்கருத்தளியே.

(இ - ன்.) நூல் வண்ணம் - நூலின்தன்மைபோன்ற, நுண் இடை - மெல்லிய இடையையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மையை, பாக - (வா) பாகத்திற் கொண்டவனே! - ‘சொல் - பேச்சு, பால் வண்ணம் - பால்போல இன்சுவையுடையது,’ என்றும்—, ‘பாதம் - பாதங்கள், பங்கேருகம் வண்ணம் - தாமரைமலர்போல மென்மையும் அழகு முடையன,’ என்றும்—, ‘கண் - கண்கள், சேல் வண்ணம் - கெண்டைமீன்போலத் தோற்றமும் பிறழ்ச்சியு முடையன,’ என்றும்—, இ வண்ணம் - இவ்வாறு, மாதர் திறம் புகழ்ந்து - மகளிரது அழகை வருணித்துக்கூறி, நொத்தேன் - (அதனால் யாதொரு பய னும் கிடைக்கப்பெறாமல்) வருந்தினேன்; இனி - இனிமேல், உன் கால் வண் ணம் நான் மலர்க்கு - உனது திருவடிகளாகிற அழகிய அன்று மலர்ந்த தாமரையினிடத்தில், கருத்த - என்னெண்ணத்தை, ஓர் அளி ஆக - ஒரு வண்டுபோன்று இன்சுவையை அனுபவிக்கும்படி, அளி - கருணைசெய்வாயாக.

தாமதகுணத்தோடு சிற்றின்பவாசைகொண்டு மகளிர்பக்கல் ஈடுபட்டு அவரது அவயவங்கட்கு ஒப்புமைதேடி எடுத்துச்சொல்லிக் கொண்டாடி என்மனம் ஒருநிலையின்றித் திரிதலால், யான் மிகவும் அலுத்துப்போனேன்; இனியாவது நீ உனது திருவடிகளின் போக்கியதையைக் காட்டி அங்குமிங் கும் அலைத்துதியவொட்டாது அதனைப் பிணித்து உன்திருவடிகளிலேயே ஈடுபடும்படி கருணைபுரியவேண்டு மென்பதாம். சிவபெருமானது திருவடி களைத் தாமரையாகக் கூறியதற்கு ஏற்ப, அதில்ஈடுபட்டு அதுபவிக்கவேண் டிய தமதுமனத்தை அத்தாமரைமலரில் தேனுண்ணும் வண்டாகக் கூறினார். உருவகவணி. வண்ணம் என்ற சொல் ஒருபொருளில்லானே பலமுறை வக் தது - சொற்போருட்பின்வருநிலையணியும், அளி என்ற சொல் வெவ்வேறு பொருளில் வந்தது - சொற்பின்வருநிலையணியுமாம். அளியாகக் கருத்தளி என்பதற்கு - (திருவடித்தாமரையில்) நான் வண்டாகும்படி (எனக்குக்) கருத் தைத் தரவேண்டு மென்று உரைப்பாரு முளர். பங்கேருஹம் - சேற்றில் முளைப்பது எனக் காரணப்பொருள்படும்; தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி. (.)

50. கருத்துறுமாயையிருளுக்குத்திபங்கழிபிறவிப்
பெருத்தெழுநோவுக்கமிர்தரஞ்சீவினிபேதித்துள்ளம்
வருத்திடுதன்பத்திரைவாரிதிக்குவடவைமன்றத்
தருத்தியினுடுங்கருவைப்பிரான்றிருவஞ்செழுத்தே.

(இ - ள்.) மன்றத்து - சபைகளில், அருத்தியின் - ஆதாததோடு, ஆடும்
நர்த்தனஞ்செய்கின்ற, கருவை பிரான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது,
திரு அஞ்சு எழுத்து - ஸ்ரீபஞ்சாட்சரமானது, —கருத்து உற - மனத்திற்
பொருத்திய, மாயை இருளுக்கு - அஜ்ஞாநமாகிய அந்தகாரத்திற்கு, தீபம் -
ஒரு விளக்குப் போன்றது; கழி பிறவி - மிகப்பலபிறப்புக்களாகிய, பெருத்து
எழு நோவுக்கு - மிகுதியாகநேர்கிற வியாதிக்கு, அமிர்த சஞ்சீவினி - (வியா
தியைப்போக்கி உறுதியான வாழ்வேத் தருகின்ற) அமிருதசஞ்சீவினி
யென்னும் மருந்துபோன்றது; உள்ளம் பேதித்து - மனத்தை மாறுபடுத்தி,
வருத்திடு - வருத்துகின்ற, தன்பம் - பிறவித்துன்பங்களாகிய, திரை வாரி
திக்கு அலைகளையுடைய கடலுக்கு, வடவை - வடவாழகாக்கினிபோன்றது.

அஜ்ஞாநமாகிய அந்தகாரத்தை யொழித்தற்குக் காரணமாகி நின்ற
லால் தீபமாகவும், பிறப்பாகிய அழிக்கவொண்ணாத வியாதியை நீக்கி நிலை
நின்ற நற்கதியை யளித்தற்குக் காரணமாகி நின்றலால் அமிருதசஞ்சீவினி
யாகவும், பிறவித்துன்பங்களை எரித்தொழித்தலால் வடவாழகாக்கினியாகவும்
சிவபெருமானது ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தைப் பாராட்டிக்கூறின மென்க. இவ்வாறு
ஒருபொருளிடத்துள்ள பலபண்புகளைக் கொண்டு அப்பொருளின் பலபொரு
ளின் தன்மையை எறிட்டுக்கூறுவது - பலபடப்புவணியாம்; வடதூலார்
உல்லகாலங்கார மென்பர். “விண்ணுறவடுக்கிய விறகின் வெவ்வழ, லுண்
ணியபுகி லவையொன்றுமில்லையாம், பண்ணிய வுலகினிற் பயின்றபாவத்தை,
நண்ணிநின்றறுப்பது நமச்சிவாயவே”, “இல்லகவிளக்கது விருள்கெடுப்
பது, சொல்லகவிளக்கது சோதியுள்ளது, பல்லகவிளக்கது பலருங்காண்பது,
நல்லகவிளக்கது நமச்சிவாயவே” என்ற நமச்சிவாயப்பதிகத்துப்பாகுரங்கள்
இங்குக் கருத்தத்தகன. வடவை - பெண்குதிரை; இது, கடலினிடையே
இருந்துகொண்டு மழை முதலியவற்றினால் கடலின் நீர்ப்பெருக்கு மிகாதபடி
தனது முகத்திலுள்ள நெருப்பினால் உறிஞ்சுமென்பது, நூற்கொள்கை;
படபா-வடசொல். வாரிதி-நீர்தங்குமிடமெனக் கடலுக்குக் காரணக்குறி.(இ0)

51. அஞ்செழுத்தேதாதித்திருநீறணிந்துன்னடிக்கமல
நெஞ்சமுத்தித்தொண்டுசெவ்வதல்லாற்றண்ணிலாமதியின்
பிஞ்சமுத்துஞ்சடையாரியநாதபிறிதுசெய்யேன்
பஞ்சமுத்தும்பதத்தாரின்பவாரிபடியினுமே.

(இ - ள்.) தண் நிலா மதியின் பிஞ்சு அழுத்தும் சடை - குளிர்த் சந்
திரிகையையுடைய இளம்பிறைச்சந்திரனை யணிந்த சடைமுடியையுடைய,
ஆரிய நாத - ஆரியனாட்டார்க்குத் தலைவனே! —பஞ்ச அழுத்தும் பதத்தார் -

செம்பஞ்சுக்குழம்பையணிந்த பாதங்களை யுடைய மகளிரது, இன்பம் வாரி - சிற்றின்பப்பெருக்கில், படியினும் - மூழ்கிக்கிடந்தாலும், - அஞ்சு எழுத்து ஒதி - (உனது) ஸ்ரீபஞ்சாங்குரத்திருமந்திரத்தை வாயினாலுச்சரித்து, திருநீறு அணிந்து - விபூதியைத் தரித்துக்கொண்டு, உன் அடி கமலம் நெஞ்சு அழுத்தி - உனது திருவடித்தாமரைமலர்களை மனத்திற்பதியத் தியானித்துக்கொண்டு, தொண்டு செய்வது அல்லால் - கைங்கரியஞ்செய்வதேயல்லாமல், பிறிது செய்யேன் - (நான்) வேறொன்றுஞ் செய்யமாட்டேன்; (எ - று)

நான் எப்போதும் எனது திரிகரணங்களினாலும் உன்னையே வந்தித்து வழிபட்டுத் தொண்டுசெய்வே நென்பதாம். 'அஞ்செழுத்தோதி' என்பதனால் - வாக்கினாலும், 'திருநீறணிந்து' என்பதனால் - காயத்தினாலும், 'உன்னடிக்கமலம் நெஞ்சழுத்தி' என்பதனால் - மனத்தினாலும் ஆகத் திரிகரணங்களினாலும் தாம் தொண்டு செய்யுந் தன்மையை விளக்கின ரென்க. "முருக்கி தழக்கனியாயாரா முயங்கி நெஞ்சழியும்போதும், திருக்களாவுடையரும்பா சிந்தையுன்பாலதாமே" என்றது காண்க. திருக்கருவைக்கல் ஆரியநாட்டிலிருக்கின்ற தலமாதலால், ஆரியநாதன் என்பது - திருக்கருவைச்சிவபிரான் திருநாமமாம். பஞ்சு - செம்பஞ்சுக்குழம்பிற்கு இலக்கணை: அதனை மகளிர் பாதத்திலணிதல், மென்மையும் செந்நிறமும் உண்டாதற்பொருட்டாம். (ருக)

52. படியிற்பிறந்துவிழுந்திட்டயாக்கைபலகுவிந்தால்
வடிவிற்பெரியவடவரைபோலுமற்றிப்பிறப்பி
லடியற்கெளியகளவீசநின்னருளாக்கம்பெற்றேன்
முடிவிற்பழவடியேன்பிறவாவண்ணமுத்திரநல்கே.

(இ - ன்.) அடியற்கு எளிய களவீச - அடியவருகிய எந்திறத்தில் எளியில் திருவருள்பாலிப்பவருகிய களவீசனே! - படியில் - இந்தப்பூமியில், பிறந்து விழுந்திட்ட - பிறந்து இறந்து விழுந்த, யாக்கை பல - பல (பிறவியில்) எந்தெனது சரீரங்களெல்லாம், குவிந்தால் - ஒருங்குசேர்ந்தால், வடிவின் பெரிய - உருவத்தாற் பெரியதான, வட வரை போலும் - வடக்கின்கணுள்ள மகாமேருபருவத்தை யொக்கும்; இ பிறப்பில் - இந்தப்பிறப்பிலே, நின் அருள் ஆக்கம் பெற்றேன் - நினது திருவருளாகிய பெருஞ்செல்வத்தைப் பெற்றேன்; (அதன்பயனாக), பழ அடியேன் - உனது பழந்தொண்டுகிய யான், பிறவா வண்ணம் - இனிப் பிறப்பெடுத்து அலயாதபடி, முடிவில் - அந்திமதசையில், முத்திர நல்கு - மோக்ஷலோகத்தைத் தந்தருள்வாய்; (எ - று.) -மற்று - வினமாற்று.

"முன்னம்பிறந்த பிறப்போ முடிவில்லை" என்றபடி நான் இதுவரையிற் பலபிறவிகளையெடுத்து உழன்று வருந்தினேன்; இப்போது உனக்குப் பாடல்திருத்தொண்டு செய்யுமாறு வாய்த்திருத்தலால், உனது திருவருள் என்மீது பதிந்துநின்றல் தெற்றென விளங்குகின்றது; இனியாவது யான் பிறத்திறந்து உழலாது பிறப்பற்று முத்தியடையுமாறு திருவருள்புரியவேண்டுமென்று வேண்டியபடி. இப்பூமியில் யான் இதுவரையில் எடுத்த பிறவி

களின் உடல்கள் ஒருசேர்க்குவந்தால் அக்குவியல் வடமேருவைப்போலாகு
மென்றது - உய்த்துணர்வணியை அங்கமாகக்கொண்ட உவமையணி; இதனை
வடதூலார் அங்காங்கிபாவேஸங்கராலங்கார மென்பர்: தென்மொழியில்,
உறுப்புறுப்பிச் சேர்வையணி எனப்படும். தாமெடுத்த பிறப்புக்கள் எல்லையில்
லாதனவென்பது, இவ்வடியின் தேர்ந்தபொருள். “தாரரங்கா பலதாயர்த்த,
முலைப்பாற்கட லுன்திருக்கமுலாணி வெண்முத்தெறியு, மலைப்பாற்கடலி
னளவாமெனின் மற்றதுவுமன்றே” என்பதுபோன்ற வாய்பாடுகொண்டது,
இச்செய்யுள். யாக்கை - தோல் எனும்பு முதலிய எழுவகைத்தானுக்களாற்
கட்டப்பட்டது எனக் காரணப்பொருள்படும். மேருமலை எங்கு உள்ளதென்
றால் வடக்கின்கணுள்ளதென வேண்டிதலின், அதனை ‘வடவரை’ என்கின்
றன ரென்பர். உயிர் எப்போதும் கடவுட்கு அடிமைப்பட்ட தாதலின், தாம்
அடியவரென்பதைப் பலபிறவிகளிலும் அறியாதிருப்பினும் தம்மை ‘பழுவடி
யேன்’ என்று கூறல் தகும்; இனி, “எழாட்காலும்பழிப்பிலோம்” என்ற
படி, தமதுருவத்து முன்னோர் தொடங்கிச் சிவபிரானுக்கு அடிமை பூண்டு
நின்றலால், தம்மை ‘பழுவடியேன்’ என்று கூறினாருமாம். (இஉ)

53. நல்காதொழியினுநல்கினுநின்னடி நாயடியேன்
பல்காலுமேத்திப்பணிதல்செய்வேனென்பருவரல்கண்
டொல்காதளித்துப்புரந்திடல்வேண்டுமுயர்விசும்பிற்
செல்காறினைக்கும்பொழிற்கருவாபுரித்தேசிகனை.

(இ - ன்.) உயர் விசும்பில் - உயர்ந்த ஆகாசத்தில், செல் - வீசுகின்ற,
கால் - காற்றானது, தினைக்கும் - நிரம்பப்பெற்ற, பொழில் - சோலைகளே
யுடைய, கருவா புரி - திருக்கருவைநகரிலெழுந்தருளிய, தேசிகனை - (எனது)
மெய்ஞ்ஞானருருவே! - (நீ), நல்காது ஒழியினும் - (என்விஷயத்திற்) கருணை
செய்யாது உபேகித்துவிட்டாலும், நல்கினும் - கருணைசெய்தாலும், நின் அடி -
உனது திருவடிகளையே, நாய் அடியேன் - நாய்போற் கடைப்பட்ட நான்,
பல்காலும் ஏத்தி - எப்போதும் | துதித்து, பணிதல் செய்வேன் - வணங்கு
வேன்; என் பருவரல் கண்டு - எனது பிறவித்துன்பங்களைப் பார்த்து, ஒல்
காது - உபேகியாமல், அளித்து - கருணைபுரிந்து, புரந்திடல் வேண்டும் -
(அடியேனைப்) பாதுகாக்கவேண்டும்; (எ - று.)

நீ என்னிடம் கருணைகொண்டு அருள்செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும்
எனக்கு உன்னையொழிய வேறுகதியில்லை யாதலால், நான் எப்பொழுதும்
உனதுதிருவடிகளையே தியானிப்பேன்; என்னைக் குறிக்கொண்டு பாதுகாத்
தல் நினதுகடமை யென்பதாம்; “களைவாய் துன்பங் களையாதொழிவாய்
களைகண்மற்றிலேன்,” “எண்ணியகரும முடியினும் முடியாதொழியினு மீச
னைத்தொழுதல், புண்ணியம்,” “தருதுயரந்தடையே லுன்சரணல்லாற் சரணில்
லை” என்பன இங்குக் கருதத்தக்கன. ‘என்பருவரல்கண்டொல்காதளித்துப்
புரந்திடல்வேண்டும்’ என்பதற்கு - எனது (துன்பத்தையுண்டாக்கக்கூடிய)
பாபத்தைக் கண்டு (‘இவ்வளவுபாவியாகிய இவனை நாம் ஏற்ற நாகத்தில்

தள்ளாது பாதுகாத்தலும் தருதியோ ?' என்று) உபேக்ஷியாமல் ('இவன் இப்போது நம்மையே சரணமடைந்ததனால் இவனைக் கைவிடலாகாது' என்று) கருணைகொண்டு பாதுகாத்தலே நினக்குத் தருதியாகு மென்று பொருளுரைப்பினுமாம். இப்பொருளில், பருவரல் என்பது-இலக்கணையால், துன்பத்திற்குக் காரணமான பாவத்தைக் குறிக்கும். மற்றை நான்கு டூதங்கட்கும் இடங்கொடுப்பதுபற்றியும், மற்றைப்பூதங்கட்கெல்லாங் காரணமாதல் பற்றியும், எல்லாப்பூதங்கட்கும் மேலிடத்திலிருப்பதுபோலத் தோன்றுதல் பற்றியும், 'உயர் விசம்பு' எனப்பட்டது. இனி, உயர் விசம்பில், செல் கால் - மேகங்களின் வரிசைகளை, திளைக்கும் - (தமது உயர்ச்சியால் அப்பாற்செல்ல வொட்டாது) கட்டுப்படுத்துகின்ற, பொழில்கூழ் - சோலைகள்கூழ்ந்த, கருவா புரி எனினுமாம். கருவாபுரிக்கு 'உயர்விசம்பில் செல்கால் திளைக்கும் பொழில்' என்ற அடைமொழி கொடுத்துக்கூறியது - அனைத்துலகங்களையும் தனது உடைமையாகவுடைய சிவபிரான் திருவுள்ளமுடந்து நித்தியவாசஞ்செய்வ தற்கு ஏற்ற குளிர்த்தீபம் வளப்பழு முடைய இடமென்று தெரிவித்தற்கு என்க. 'செல்காரிளைக்கும்பொழில்' என்ற பாடத்துக்கு - செல்லுகின்ற மேகங்கள் இளைப்பாறப்பெற்ற பொழில் என்று பொருளாம். (இரு)

54. தேசிகனாகக்கனவில்வந்தாண்டருள்செய்தவட

காசியனெங்கள் கருவைப்பிரான்கவைக்கோட்டுவிடை

வாசியனொப்பனைபாகனென்றேத்தியென்வாய்திறந்து

பேசியபோதுள்ளயானந்தவாரிபெருகியதே.

(இ - ள்.) 'தேசிகன் ஆக - நல்லாசிரியனாக, கனவில் வந்து - (எனது) கனவி லெழுந்தருளி, ஆண்டு - அடிமைகொண்டு, அருள்செய்த - கருணை புரிந்த, வட காசியன் - வடக்கின்கனுள்ள காசியென்னுந்தலத்தி லெழுந்தரு ளியவனும், கவை கொடு விடை வாசியன் - இரட்டைக்கொம்புகளையுடைய வீருஷ்பத்தை வாகனமாகக்கொண்டவனும், ஒப்பனை பாகன் - ஒப்பனையம்மையைய இடப்பாகத்திலுடையவனுமாகிய, எங்கள் கருவை பிரான் -', என்று—, என் வாய் திறந்து ஏத்தி பேசிய போது - எனதுவாயைத்திறந்து புகழ்ந்து பேசிய காலத்தில், உள்ளம் - (எனது) மனத்தில், ஆனந்தம் வாரி பெருகியது - ஆனந்தவெள்ளம் பொங்கிவழிகின்றது ; (எ - று.)

தெவிட்டாத அமுதம்போன்றுள்ளதனால், உனது திருமாமங்களை உச்சரித்தமாத் திரத்தில் எனது மனத்தில் பேராந்த முண்டாகின்ற தெனத்தமதுமனம் இறைவனது திருமாமங்களை யோதுவதிற்பேரன்புகொண்டிருத்தலை விளக்கியவாறு. கீழ்ச்செய்யுளிற் கருவாபுரித்தேசிகன் என்றதை, இச்செய்யுளின் முதலடியால் விளக்கினார். வாழி என்ற வடசொல்லின் விகாரமாகிய குதிரையையுணர்த்தும் வாசியென்ற சிறப்புப்பெயர்-இங்கே பொதுப்பெயராய் வாகனமென்றமாத் திரமாய் நின்றது. இயல்பினால், பெருகியது என ஆற்றத்தாலத்தாம் கூறினார்; காலவழுவமைதி. காசி - கங்கைக்கரையிலுள்ளதொரு சிவதலம்; இது, முத்திரமும் நகரம் ஏழனுள ஒன்று. (இசு)

55. பெருங்காலெறியநடுங்குகொடியினிற் பிழையுற்றுக்
கருங்காலதூதரிற்றீயோர்நவியக்கருத்தழிந்தேன்
வருங்காலநஞ்சுண்டமாரைக்காத்தவரதமுத்தி
தருங்காலதண்டமிழ்த்தென்கருவாபுரிச்சங்கரானே.

(இ - ள்.) வரும் - (பாற்கடலினின்று) தோன்றிய, கால நஞ்சு - ஆல
காலவிஷத்தை, உண்டு - அமுதுசெய்து, அமரரை காத்த - தேவர்களதுபயத்
தை நீக்கிப் பாதுகாத்த, வரத - வரதனே! முத்தி தரும் கால - (நம்பிச்சரண
மடைந்தவர்க்கு) மோகஸோகத்தைத் தருகின்ற திருவடிகளையுடையவனே!
தண் தமிழ் - குளிரந்த [இனிய] தமிழ்ப்பாஷை வழங்குகின்ற, தென் கருவா
புரி - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கருவை யென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளி
யுள்ள, சங்கரனே - சிவபெருமானே! - கருங் கால தூதரின் தீயோர் - கருகிற
முள்ள யமதூதரைக்காட்டிலும் கொடியவர்களாகிய சிலர், நவிய - (என்னை)
வருத்த, (அதனால்), - பெருங் கால் றறிய நடுங்கும் கொடியினில் - பிரசண்ட
மாருதம் வீசும்போது மிசவும் அலைகின்ற கொடியைப்போல, பிழை உற்று -
பெருந்துன்பமடைந்து, கருத்து அழிந்தேன் - மனங்கலங்கிப்போனேன்.

அக்கலக்கத்தைநீக்கி நகத்திபெறுமாறு உடனே திருவருள்புரியவேண்டு
மென்பது, குறிப்பு. உண்ணவொண்ணாத நஞ்சை உண்டு அமரரைக்காத்
தருளிய உனக்கு என்னைக் காத்தருளுதல் ஒரு பொருளான் மென்பது, மூன்றா
மடியில் விளங்கும். கருங்காலதூதரின் தீயோ ரென்றது - நகத்தியிற்செல்ல
வொட்டாது எப்பொழுதும் தங்கட்காகவே உஷ்டிக்கும்படி கால்கட்டித்
தம்வசப்படுத்துகின்ற மனைவி மக்கள் முதலியோரை யென்னலாம்; இவர்களே
யமதூதரினுந் தீய ரென்றது - பிரகிலஸராய் அந்திமகாலத்தில்தீர்திரம்
வந்து வருத்துகின்ற அந்த யமபடர்கள்போலவல்லாமல் இவர்கள் அங்குலர்
போல எப்போதும் உடனிருந்து தம்மைக் கெடுத்தலா லென்க. ஆகவே,
தூதரின் என்னுமிடத்து ஐந்தனுருபு - உறும்பொருவாம்; உவம்பொரு
வன்று. வரதன் - (அடியார்கட்கு வேண்டிய) வரத்தைக் கொடுக்குங் கடவுள்.
பாற்கடலினின்று தோன்றிய நஞ்சத்தைக் கண்டு அஞ்சிச் சரணமடைந்த
தேவர்கட்கு அபயமளித்து அந்நஞ்சையுண்டு அந்தேவர்களை வேண்டுகோளை
நிறைவேற்றின இறைவனென்பார் 'வருங்காலநஞ்சுண்டு அமரரைக்காத்த
வரத' என்றார். காலம் - ஹாலாஹலம் என்ற வடசொல்லின் திரிபாகிய ஆல
காலம் என்ற சொல்லின் குறை; நாமைகதேஸே நாமகாஹணமாம்; இனி,
நஞ்சு கருகிறமுடையதாயிருக்கு மென்ற காரணம் பற்றி, 'காலநஞ்சு' என்
ருருமாம்; காலம் = காளம் - கறுப்பு. இச்செய்யுளில் தீரிபு என்னுஞ் சொல்
லணி காண்க. (இது)

56. சங்கக்குழையனைத்தென்கருவாபுரித்தா னுவைவான்
கங்கைச்சடையனைப்பாடல்செய்யா துகவிப்புலவீ
ரங்கச்சுமைகொண்டெழுநான்குகோடியழிநாகப்
பங்கத்திலவீழுவென்னோபொன் றுவார்தமைப்பாடுவிரே.

(இ - ள்.) கலி புலவீர் - கலிபாடுகின்ற புலவர்களே!—சங்கம் குழையனை - சங்கினாற்செய்த குழையென்னுங் காதணியை யுடையவனும், வான்கங்கை சடையனை - ஆகாசகங்காந்தி தங்கப்பெற்ற சடையையுடையவனுமாகிய, தென் கருவா புரி தாணுவை - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய சிவபெருமானை, பாடல் செய்யாது - கலிபாடித் துதியாமல்,—அங்கம் சுமை கொண்டு - உடம்பாகிய பாரத்தை வைத்துக்கொண்டு, எழுநான்கு கோடி அழிநரகம் பங்கத்தில் வீழ் - இருபத்தெட்டுக்கோடிக் கணக்கான அழிதற்குரிய நரகச்சேற்றில் வீழ்ந்துவருந்தும்படி, என்னோ என்னகாரணத்தினாலோ, பொன்றுவார்தமை - (உங்களைப்போலவே) அழிந்தொழியுந்தன்மையுள்ளவர்களே, பாடுவீர் - பாடித்துதிக்கின்றீர்கள்? (எ - று.)

எல்லையில்லாத பரமைசுவரியமுடையவனும் அநந்தகல்யாணகுணகணிதியும் என்றும்அழியாது நிலைத்துவிரும்பும் பரம்பொருளும் கலிபாடித்துதித்தமாத்திரத்தில் மீளாவுலகமாகிய முத்தியுலகத்தைத் தந்தருள்பவனுமாகிய சிவபெருமானைக் கலிபாடித்துதியாமல், நிலையில்லாத செல்வத்தையும் அகங்காரம் மமகாரம் முதலிய இழிசுணங்களையு முடையவரும் வெகுவினாவில் நசிக்குந்தன்மையருமான அந்பவரக் கலிபாடித்துதித்தலால் நீங்கள் உங்கட்குமுன்னமேயுள்ள நிலையையும்இழந்து அதேகதியடைவதேயன்றிப் பின்ஒர்பயனையும் பெறுதல் இயலாது ஆதலால், அங்கவஞ்செய்யலாகாது என்று மானிடம்பாடுகின்ற உலகத்தார்க்கு உபதேசித்தவாறு. வீழ்ப்பொன்றுவார்தமை என்று இயைத்துப் பொருளுரைப்பினுமாம். சங்கக்குழையன் - “சங்கவேண்டோடுடையன்.” தாணு - ஸ்தாணு; எப்போதும் அழியாதுநிலைநிற்பவ னென்று சிவபிரானுக்குக் காரணக்குறி. பொன்றுவார்தமைப் பாடுவீர் என்றது - தங்களைப்பாதுகாத்துக்கொள்ள வகையின்றி அழிந்துவருந்துகின்ற அவர்கள் உங்களை எவ்வாறு பாதுகாக்கப்போகின்றார்களென்ற கருத்தைத் தரும். இனி, பொன்றுவார்தமை - என்றும்அழியாத சிவபிரான்போலன்றி இடையே அழிந்தொழியும் மற்றைத்தெய்வங்களை யெனினுமாம். எழுநான்குகோடி அழிநரகம் - மிக்கபெரும்பாவங்களைச் செய்தோர் சென்று சேர்வதற்கென்று ஏற்பட்ட இருபத்தெட்டுக்கோடி கொடுநரகங்கள்; அவை - கோரம், கீழ்க்கோரம், அதிகோரம், கோரதரம், கோரரூபம், தரளதரம், பயாநகம், காளரத்திரி, பயோற்கடம், சண்டம், மகாசண்டம், சண்டகோலாலம், சண்டதரம், சரோருகம், சலசவதி, வீமம், வீமவீடணம், கரளம், விகரளம், குலிசம், முக்கோணம், ஐந்துகோணம், தீர்க்கதரம், பரிவர்த்துளம், மகாரௌவம், அதிதமம், அதிசீதம், அதிவெப்பம் என்னும் இருபத்தெட்டனுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருகோடியாகப் பெருகு மென்பர்.

வான்கங்கைச்சடைய நென்பதி லுள்ள கதை:—சூரிய குலத்துத் தோன்றிய பகீரதசக்கரவர்த்தி கபிலமுனிவரது கண்ணின் கோபத்தீக்கு இலக்காய் உடலெரிந்து சாம்பராகி நற்கதியிழந்த தனதுமூதாதையரான சகரபுத்திரர் அறுபதினாயிரம்பேரையும் நற்கதிபெறுவித்தற்பொருட்டு நெடுங்கா

லத் தவஞ்செய்து கங்காநதியைத் தேவலோகத்திலிருந்து கீழுலகத்துக்குக் கொணர்கையில் அதன் விசையோடுவரும் வெள்ளப்பெருக்கை ஏற்றக்கொள் ளாதற்கு ஏற்ற வலிமை பூமிக்குஇல்லையென்ற காரணத்தால் அவ்வரசன் சிவ பிரானைப் பிரார்த்திக்க, அவன்வேண்டுகோளின்படி அப்பெருமான் அந்தி யைச் சடைமுடியிலேற்றப் பின்பு சிறிதுசிறிதாகப் பூமியில் விட்டருளின னென்பதாம். (இசு)

57. பாடுவதுன்றிருநாமங்கனாடொழற்பத்திசெய்து
சூடுவதுன்பொற்றிருவடித்தாமரைதொண்டிசெய்து
கூடுவதுன்னடியார்திருக்கூட்டமக்கூட்டத்துட
னாடுவதுன்னிலைகாண்கருவாபுரிநாயகனே

(இ - ன்.) கருவாபுரி நாயகனே—!—நான் தொறும் - தினந்தோறும், பத்தி செய்து - பத்திகொண்டு, பாடுவது - (என்) பாடல்பாடித் துதிப்பது, உன் திருநாமங்கள் - உனது திருநாமங்களாகும்; சூடுவது - (தலைக்குஅலங் காரமாகத்) தரிப்பது, உன் திருவடி தாமரை - உனது அழகிய திருவடித்தாம ரைகளாகும்; தொண்டு செய்து - அடிமைசெய்து, கூடுவது - போய்ச்சேரு வது, உன் அடியார் திரு கூட்டம் - உனதுபக்தர்களின் திருக்கூட்டமாகும்; அகூட்டத்துடன் - அந்தமெய்யடியார்கூட்டத்தோடு, நாடுவது - ஆராய்ச்சி செய்வது, உன் நிலை - உனதுதன்மைகளையாகும்; (எ - று.)—காண் - முன் னிலையசை; தேற்றமுமாம்.

நான் எப்போதும் சிவபிரான் விஷயமாகவே எனதுபொழுதைப் போக் குவதனால், அவ்விழைவன் தவறாது என்மீது திருவருளாபுரியவேண்டு மென் பதாம். 'நாடொழும் பத்திசெய்து' என்பதை எல்லாவாக்கியங்களோடுங் கூட்டிக் இழைவன் நிலையை, "எவனுயிர்க்குயிரா யென்ற மெண்ணெயும்போ லெங்க னு மிடையருநின்ற, நெவ னனைத்துலகு மீன்று காத்தழிக்க விழை மைசான் மூவுரு வெடுத்தா, நெவன் முதலிடையீறின்றி யெஞ்ஞான்று மீறிலா மறைமுடியிருப்பான்"என்பது முதலாகக் கூறிய விடங்களிற் காண்க.

58. நாயினுநதீயபிறவிபெல்லாஞ்சென்றுநான்பிறந்து
மாயினுந்தேவர்பதவியில்வாழினும்வஞ்சமில்லாத்
தாயினுமன்புடையொப்பனைபாகநின்றாளிணைக்கீழ்
மோயினுமன்பொன் றுமோயடிமேயன்பெறவேண்டுமேதே.

(இ - ன்.) வஞ்சம்¹இல்லா - வஞ்சனைக்குணமில்லாத, தாயினும் - பெற்ற தாயைக்காட்டிலும், அன்பு உடை - அன்பையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம் மையை, பாக - வாமபாகத்திற் கொணடிருப்பவனே! நான்—,நாயினும் தீய - (இழித்தபிறப்பையுடையதாகிய) நாயைக்காட்டிலங் கொடிய, பிறவி எல் லாம் - பிறப்புக்களிலெல்லாம், சென்று பிறத்து - போய்ப் பிறத்து, மாயினும் - அழிந்தாலும்,—தேவர் பதவியில் வாழினும் - தேவபதவியைப்பெற்று வாழ்ந்

தாலும், (அன்றி), நின் தாள் இணை கீழ் மேயினும் - நினது திருவடிகளின் கீழ்ப் பொருந்திவாழ்ந்தாலும், (எப்படியிருந்தாலுஞ்சரி), அடியேன் பெற வேண்டுவது - அடியேன் பெறும்படி விரும்புவது, அன்பு ஒன்றுமே - (உன் திறத்திற் கொள்ளும்) பக்தியொன்றுமேயாம்; (எ - று.)

நான் எந்தநிலையையடைந்தாலும் உனது பக்தியொன்றையே வேண்டுவே நென்பதாம். இதனால், சிவபெருமானது விஷயமான பக்தியின்பெருமையும், அப்பக்தியினிடத்துத் தமக்குள்ள வேண்டற்பாட்டின் அருமையுந் தோன்றும் “வேண்டுவதொன்று தமியே நெப்பிறப்பும் வெந்தழல்நாகிடை விழினும், காண்டகுசிறப்பி நரம்பையர் குழக் கற்பகநீழல் வைகிடினும், தூண்டகுசுடரே களாநிழலமர்ந்தசோதியே கருவைநாயகனே, ஆண்டகாய் நினது திருவடிக்கமலத் தன்பெனு மழிவிலாப்பொருளே,” “உத்திவாளரா முடித்த பால்வண்ணனே யுனது, பத்திவேண்டுவதன்றியே நாகிடைப்படினும்” என்றார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும். தேவர்பதவி என்றது - அஷ்ட வசுக்கள், அசுவின்சேவர்கள், வகாநசருத்திரர், துவாதசாதித்தியர், திக்பாலகர் என்பவர்களின் பதவி போல்வது. (இஅ)

59. வேண்டியவேண்டியவெல்லாமெதிரும்வினையகலு
மீண்டியமுத்திப்பெருவாழ்வுசேருமிடரொழியும்
பாண்டியரேத்தக்கருவாபுரிநின்றபால்வண்ணனைப்
பூண்டிகழ்மென்முலைபொப்பனைபாகனைப்போற்றினர்க்கே.

(இ - ள்.) பாண்டியர் ஏத்த - பாண்டியராசர்கள் துதிக்கும்படி, கருவாபுரி நின்ற - திருக்கருவையி லெழுந்தருளியுள்ள, பால்வண்ணனை - பால்வண்ணனென்னுந் திருநாமமுடையவனும், பூண் திகழ் மெல் முலை ஒப்பனை பாகனை - ஆபரணங்கள் விளங்குகின்ற மெல்லியதனங்களையுடைய ஒப்பனையம்மையை (இடப்)பாகத்திலுடையவனுமாகிய சிவபிரானே, போற்றினர்க்கு - வணங்கினவர்க்கு, - வேண்டிய வேண்டிய எல்லாம் எதிரும்-(தாம்) விரும்பிய எல்லாப்பொருள்களும் தாமேவந்துசேரும்; வினை அகலும் - (பிறப்பிற்குக் காரணமான) இருவினைகளும் ஒழியும்; ஈண்டிய முத்தி பெரு வாழ்வு சேரும் - (இன்பம்) நிறைந்த வீட்டுலகத்தில் வாழ்கின்ற (என்றும் மீளுதலில்லாது நிலைத்துநிற்கின்ற) பெருவாழ்வும் கிடைக்கும்; இடர் ஒழியும் - பிறவித்துன்பங்களையாவும் நீங்கும்; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபெருமானை வழிபட்டார்க்கு இம்மைமறுமைப்பயன்கள் ஒருங்கே வாய்க்கு மென்பதாம். “செல்வமீயுஞ் சிறப்புமளித் துளத், தல்லறர்க்கு மறிவையுதலிடும், கல்விகல்குந் கதிதரும் பொற்கிரி, வல்விலான் களவீசனை வாழ்த்தவே,” “இசையுஞ் செல்வமுந் திருவு மின்பமும், அசை விலாத பேரறிவு முத்தியும், விசையமுந் தருந் கருவைமேவினோன், திசையுடுத்தவன் சீர்படிக்கவே” என்பன பதிற்றுப்பத்தந்தாதி. வினையென்று பொதுப்படக் கூறியதனால், புண்ணியம் பாவம் என்ற இருவினையும் அடங்

கும்; நல்வினையும் தீவினையோலப் பிறவியைநீக்கி மோகூத்தையடைதற் குப் பொன்விலங்குபோன்று தடையாயிருத்தலால், அந்நல்வினையும் நீங்கிய பின்னரே முத்திகிடைக்கு மென்க. வேண்டிய வேண்டிய - பொருளின் பன்மை குறிக்கும் அடுக்கு : இச்சொல் - அஃறிணைப் பலவின்பாற் பெயர்.

60. போற்றிப்பணியுமடியார்பழவினைபோகவெறி
காற்றிற்சருகெனமாற்றும்பிரான்களவீசற்கன்பா
யாற்றுப்புனல்கொண்டுமஞ்சனமாட்டியலர்சொரியார்
கூற்றுக்கொதித்துவருநாளென்செய்வர்கொடியவரே.

(இ - ள்.) போற்றி பணியும் அடியார் - (தன்னைத்) துதித்து வணங்குகின்ற அடியார்களது, பழவினை - பூர்வகர்மங்களை, எறி காற்றில் சருகு என - வீசுகின்ற பெருங்காற்றி லகப்பட்ட சருகுபோல, போக - (அவர்களைவிட்டு) ஒழியும்படி, மாற்றும் - போக்குத்தன்மையுள்ள, பிரான் - பிரபுவாகிய, களவீசற்கு—, அன்பு ஆய் - பக்திகொண்டு, ஆறு புனல் கொண்டு - ஆற்றின் தீர்த்தத்தைக் கொண்டுவந்த, மஞ்சனம் ஆட்டி - திருமஞ்சனஞ்செய்த, அலர் சொரியார் - மலர்கொண்டு அருச்சனை செய்யாதவராகிய, கொடியவர் - பாவின, —கூற்று கொதித்து வரும் நாள் - யமன் சினங்கொண்டுவருகின்ற அந்திமகாலத்தில், என் செய்வர் - யாதுசெய்வார்களோ ? (எ - று.)

சிவபிரானதுதிருவுள்ளத்திற் கு மிகவும் உவப்பாகிய அபிஷேகத்தையும் அர்ச்சனையையுஞ் செய்துவந்தவர்கள் அந்திமகாலத்தில் யமபாதையின்றி நற்கதிபெறுவ ரென்பதாம். குறைக்காற்றி லகப்பட்ட சருகுகள் இருந்தவிடத் தெரியாது தாம் முத்தியின்ற இடத்தை விட்டு அப்பாற்சென்று விலகிவிடுதல் போல, சிவபிரானது அடியார்களின் நல்வினை தீவினைகளாகிய பழவினைகளிரண்டும் அப்பரமனதுதிருவருளால் அவ்வுடியார்களிடத்தினின்று நீங்கி முறையே அவர்களது நண்பரிடத்தும் பகைவரிடத்துஞ் சென்று சேர்த்துவிடுமென்ற தூல்துணிபைத் தெரிவித்தற்கு, 'அடியார்பழவினை எறிகாற்றிற்சருகெனப் போக மாற்றும் பிரான்' என்றார். 'ஆற்றுப்புனல்' என்றது - நல்ல நீர் என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கும். மஞ்சனம் - மஜ்ஜனம் : வடசொல். (ஈ0)

61. கொடியாடுமெவ்விடைகொன்றையிலாடுங்குலச்சரும்பர்
முடியாடுங்கக்கைமுகமாடுமுச்சுடர்முற்றும்வெள்ளைப்
பொடியாடுமேனியரவாடுஞ்சோரிப்புலவுகமழ்
வடியாடுங்குலக்கருவேசரடியமன்றிடத்தே.

(இ - ள்.) சோரி புலவு கமழ் - (பகைவரது) இரத்தத்தோடுகூடிய மாமிசம் நிறைந்து விளங்கப்பெற்றதும், வடி ஆடும் - கூர்மைபொருந்தியது மான, குலம் - குலமென்றும் ஆபுசத்தையேத்திய, கருவேசர் - திருக்கருவைச் சிவபிரான், ஆடிய - நர்த்தனஞ்செய்த, மன்றிடத்து - திருச்சபையில்,—கொடி - (அப்பிரானது) துவசத்தலே, வெள் விடை - வெண்மையாகிய ருஷபம், ஆடும் - அசைந்தாடும்; கொன்றையில் - (அப்பிரான் சடையீது அணிந்துள்ள)

கொன்றைமலர்மாலையில், குலம் சுரும்பர் - கூட்டமாகிய வண்டுகள், ஆடும்—; முடி - (அப்பிராணது) சடைமுடியில், கங்கை கங்காந்தி, ஆடும்—; முகம் திருமுகத்தில், முச்சுடர் - (சூரிய சந்திர அக்கினியர் என்னும்) முச்சுடர்களின் வடிவமாகிய மூன்று சிருக்கண்டமும், ஆடும் - ; முற்றும் வெள்ளைப் பொடி ஆடும் மேனி - எல்லாவிடமும் வெண்மைபாலிய விழிநிறைந்துள்ள திருமேனியில், அரவு (ஆபரணங்களாகிய) சர்ப்பங்களா, ஆடும்—; (எ - ௨.)

சிவபிரான் தாண்டவமாகையில், அவரைச் சார்ந்துள்ள பொருள்களெல்லாம் தாமும் கூட்டில் ஆடு மென்பதாம் சுவயிராஜருக்கு ருவதாம் வாக்ஷமாகவும் துவசமாகவும் அமைய மென்க. சிவபிரான் திருமார்பிலும் திருவரைவிலும் திருத்தோள்களிலும் திருக்கரசிலும், ஆரமாகவும் சுச்சையாகவும் அங்கதமாகவும் கங்கணமாகவும் சர்ப்பவை சர்ப்பங்களை மாதவா, திருமேனி முழுதிலும் அரவுஆடு மென்க. 'ஆடும்' என்ற சொல் ஒருபொருளிர்பலமுறை அடுக்கிவந்தது - நோற்பொருடர்ப்புநிலையாதி. முகமாகும் முச்சுடர் - இறைவனுக்குக் கண்மூன்றாம் முச்சுடராம் கரும்பு என்பது சுரும்பர் எனக் குற்றியலுகரத்துக்கு 'அர்' போலியாய் வந்தது. சொரிவது - சொரி எனக் காரணப்பெயர். (க.க)

62. மன்றிடத்தேதின்று தாண்டவமாடுவன்வான் கயிலைக்

குன்றிடத்தேயண்டர் போற்றிட நிற்பன குறித்த மன

மொன்றிடத்தேதன்னை ததானாகப்பாவிப்பாறுள்ளபுபார்

கன்றிடத்தேயுதவுங்கருவீரன் கனல்வான் மன.

(இ - ன்.) கனல் வண்ணன் - கெடுப்பின் கவலைப்பான்ற செந்திறமுடையவனும், உன் அடியார் கன்றிடத்தே உதவும் கருவீரசன் - (தன்னைத்) தியானிக்கின்ற மெய்யடியார்கள் (துன்பத்தினால்) வருத்தும்பாது (அவர் கட்டுக்குத்) துணைநிற்கின்ற திருக்கருவையிலெழுந்தருளியிருக்குத் தலைவனுமாகிய சிவபெருமான், —மன்றிடத்தே - திருச்சபைகளில், நின்ற - நின்று கொண்டு, தாண்டவம் ஆடுவன் - திருநர்த்தனஞ்செய்வன்; வான் கயிலை குன்றிடத்தே - ஆகாயத்தையளாவிய திருக்கைலாயமலையினிடத்தில், அண்டர் போற்றிட நிற்பன் - தேவர்களெல்லாம் வணங்கும்படி நின்றருளுவன்; மனம் குறித்து ஒன்று இடத்து - மனமானது (ஒன்றைப்பற்றித்) தியானித்துப் பொருந்தியிருக்கின்றபோது, தன்னை தான் ஆ பாலிப்பன் - தனது உண்மையான பாஞ்சோதிவடிவத்தையே தான் தியானிப்பன்; (எ - ௨.)

சிவபெருமான் மன்றிடத்தில் தாண்டவமாடுதலும், கயிலைவெற்றில் நிற்பதும், தன்னைத்தானாகப்பாவித்தலும் எல்லாம் அடியார்கட்கு உதவுதற்பொருட்டேயாகு மென்பது, இச்செய்யுளின் கருத்தாம். ஒன்றுனுங்குறைவின்றி எல்லாவற்றாலும் பரிபூர்ணனை இறைவன் எவ்வாற்றாலாயினும் தன்னையுணர்ந்து உயிர்கள் ஈடேறவேண்டு மென்று நிர்ஹேதுகமாகப் பொங்குகின்ற பெருங்கருணையுடனே எல்லாத்தொழில்களையும் புரிகின்ற மென்பது, தூறிகொள்கை. ஸகநர் ஸகந்தநர் ஸகந்தகுமாரர் ஸகந்தஸுஜாதர் என்னுந் தேவ

ரிஷிகள் எல்லார்க்கும் தனது தவவொழுக்கத்தால் யோகஞ்செய்யும் வகையை இறைவன் உணர்த்தின னென்பது பிரசித்தம்; அவ்வாறு உணர்த்துகையி-
 “காரணத்துதீயேய” என்ற வேதவாக்கியத்தின்படி காரணப்பொருள் எ-
 வோ அதுவே தியானிக்கற்கு விஷயமாதலாலும், எல்லாப்பொருள்கட்குப்
 ஆதிகாரணமாகிய பரம்பொருளான தன் தத் தியானவிஷயமாவது தன்னிட
 பார்க்கிலும் வேறாக ஒன்றும் இல்லாமையாலும், ‘குறித்து மனமொன்றி-
 டத்தே தன்னைத் தானாகப் பாலிப்பன்’ என்றா யினி, இச்சொடாகு - (தன்
 அடியார்கள்) தன்னைத்தியானிக்கும்போது வேறொன்றாவனையால் ‘சுலோ-
 ஹம்’ என்று தியானிக்கமுமாறு திருவருளியிவ னென்று சிவாதவையமாகக்
 கூறுவர் ஒருசாரார். (கஉ)

63. வண்ணங்கரியதிருமால்சுழியென்புமாலிகாபுர
 தண்ணங்கமலததயன் தலைமாலேபுஞ்சாநதிமண்ணும
 ன்ணுமபொதிருதவுநாதபிரபமீமணினு
 பண்ணென்றுவினைபயிலுமகாராநிபாபுசுடரே.

(ஆ - ன்.) களாவின் பருந்தா - களாமரத்தின் முழுந்தருளியுள்ள
 பெரியசோதிவடிவமான திருக்கருவைச் சுவபெருமான, - கரிய வண்ணம்
 திருமால் - கருநிறமுடைய திருமாலினது, சுழி என்புமாலிகையும் - ஆறாத
 உடம்பினின்று எழித்துத்தொழித்த எழும்புமாலையையும், தன் அம் கம-
 லத்து அயன் - தளிராத அழியாதாமரைமலர் வளர்கின்ற பிரமதேவனது,
 தலைமாலையும் - கலைகளைக்கொண்டுதொடுத்த மாலையையும், சா - தி - அறிந்து
 கொண்டு, - மண்ணும் விண்ணும் பொதிந்த - சுவபுருக்கு மெல்லுபுகழ்ம
 ஒருசேரநிகழ்கின்ற, உகாத பிரளயம் - யுகங்களி னெழுந்தபிரளயகாலத்
 தில், மேவ் நின்று - (தான் ஒருவனை அழியாமல்) பொருந்தியிருந்து, ப-
 ளுன்று வீணை பயிலும் - இராகங்களமைந்த வீணையை (வைத்துக்கொண்டு,
 வாசிப்பான்; (எ - று)

சிவபெருமான எல்லாவுலகங்களும் ஆழிசின்ற கற்பாதகாலத்திலே
 பிரளயகாலத்தோறும் ஆழிசின்ற பிரமவிஷ்ணுகளது தலைமாலையெனும்பு
 மாலையே தரித்துக்கொண்டு, எப்பொழுதும் அழியாமல் நிலைத்துநிற்கிற
 கடவுள் தானொருவனையென்று விளபுமுமாறு வீணையாசித்துக்கொண்டு நிற்ப
 னென்பதாம். பிரளயமுதலியன இறைவனது திருவீளையாட்டிச்செயல்க
 ளென்பது, இதனாற் போதரும் ‘மண்ணும் விண்ணும் பொதிந்த உகாத
 பிரளயம்’ என்றது - பிரமனுக்கு ஒருநாள் ஆகுத்தோறும் தோன்றுகிற தைந
 தினபிரளயம்போலல்லாமல் யாவும்ஆழிசின்ற மகாபிரளயமென்று விளக்கு
 தற்பொருட்டாம். உகாதம் - யுகாதம். இங்கு, யுகமென்றது - இலக
 களையால், கற்பத்தை யுணர்த்திற்று பரஞ்சுடர் - உலகத்துத்தோன்றுகின்ற
 முச்சுடர்களினும் மிகவும் மேம்பட்டித்தோன்றும் பேரொளியடிவமான சுவ
 பெருமான். (கஉ)

64. பாஞ்சுடர் முக்கட்பரமன் சதானந்தன்பற்றல் முப்

புாஞ்சுடவாங்கு பொருப்புவில்லான் பொருந்தாததக்கன்

சிரஞ்சுடக்கொய்து முத்தியிட்டபால்வன் ணன்றென்றிசைச்

னுாஞ்சுடத்தாளுதைத்தோன்றிருநாமங்களை அதுமினை. [மீகா

(இ - ன்.) பொருந்தாத - (மனத்திற்) பொருத்தமில்லாத [பகைமை பாராட்டுகின்ற], தக்கன் - தக்கமுனிவனது, சிரம் - தலையை, சுட - (கோபம்) வெதுப்பியதனால், கொய்து - அறுத்து, முத்தி இட்ட - (காரஹபத்யம் ஆஹவரீயம் தக்ஷிணாந்தி என்னும்) மூன்றுபகுப்பையுடையதாகிய அக்கினியிலே வீழ்த்தி (யாகத்தை) யழித்த, பால்வண்ணன் - திருக்கருவைச்சிவபெருமானது, திருநாமங்கள் - திருப்பெயர்களை, — ‘பாஞ்சுடர் - சிறந்தஒளியுடையவான், முக்கண் பரமன் - (முச்சுடராகிய) மூன்றுகண்ணையுடைய உயர்த்தவன், சதா ஆனந்தன் - ஒழிவில்லாத ஆனந்தமயன், பற்றல் முப்பரம் சுடவாங்கு பொருப்ப வில்லான் - சத்துருக்களது திரிபுரங்களை யெரித்தொழிப்பதற்காக வளைத்த (மேரு) மலையாகிய வில்லையுடையவன், தென் திசைகோன் உரம் சுட தான் உதைத்ததான் - தெற்குத் திக்குப்பாலகளுகிய யமன் அழியும்படி (அவனுடைய) மார்பில் திருவடியினால் உதைத்தவன்,’ (என்று இவ்வாறாக), ஒதுமன் - சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

சிவபெருமானது பலவகைத்திருநாமங்களை ஐதுமாறு உலகத்தார்க்கு அறிவுறுத்தியவாறு. சிவபெருமானது திருநாமசங்கீர்த்தந்தாற் பெறலாகும் பயினை, “வரத்தரு மிப்பார்புரக்கும் வாழ்வுதரும் விண்ணோர், தரத்தரும் பேரின் பத்தருமால் - பரத்து, தளவீசன்மீதநிக் துணைத்தாட்கருவைக், களவீசனென்றுரைத்தக்கால்” என்ற திருக்கருவைவெண்பாவந்தாதிச்செய்யுளா ஸறிக. ஸதாந்தன் [ஸதா + ஆந்தன்] என்ற தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர் - தான் எப்போதும் ஆனந்தமயமாயிருப்பதோடு தன்னைச்சரணமாக அடைந்த அடியார்க்கும் அழியாப்பேரின் பமளிப்பவ னென்ற பொருளைத் தரும்; இனி, ஸதாந்தன் என்ற வடமொழித்தொடரின் விகாரமெனக் கொண்டு, சத ஆந்தன் எனப்பிரித்து, எல்லையில்லாத ஆந்தத்தையுடையவ னென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இவ்வாறு பரம்பொருள் எல்லையில்லாத ஆனந்தகுணமுடையதென்பதை, தைத்திரியத்து ஆந்தவல்லி முதலிய இடங்களிற் காணலாம். கொய்து - (வீரபத்திரக்கடவுளைக்கொண்டு) கொய்வித்து என்றபடி; வதைக்கருத்தா.

தக்கன் சிரங் கொய்த வரலாறு:—தக்கன் - தக்கன். பிரமனது குமாரனாகிய இவன் தன்வேண்டுகோளின்படி, தனதுமகளாய்த்தோன்றித் தாக்காயணியென்றும் சதியென்றும்பெயர்கொண்ட உமாதேவியைச் சிவபிரானுக்கு மணஞ்செய்துகொடுத்தபின்பு, அப்பெருமானோடு மாறுபட்டு, அம்மகளையும் மருமகளையும் வரவழையாமல் சிவபிரானுக்கு அலர்ப்பாகமுங் கொடாது அவமதித்துப் பெரியதொருயாகஞ்செய்கையில், உமாதேவி தான்மாதலிரம் அவ்வேள்விக்குச்சென்று அங்கு அம்முனிவன் தன்னை அலட்சியஞ்செய்து

தன்கணவனையும் பழித்தமைபற்றி அக்கினிபிரவேசஞ்செய்து தகூபுத்திர யான உருவத்தை ஒழித்துவிட, அதனையறிந்து கோபங்கொண்ட சிவபெரு மான் வீரபத்திரக்கடவுளை யுண்டாக்கித் தகூனைத்தண்டிக்கும்படி அனுப்ப அக்கடவுள் காளியோடும் பூதகணங்களோடுஞ் சென்று அம்முனிவனைத் தலைதுணித்து அவ்யாகத்தியிலிட்டு அந்தயாகத்தைச் சின்னபின்னப்படுத்தின னென்பதாம். “கண்டு மற்றது வீரபத்திரனெனுங்கடவுள், கொண்டசீற்ற மொடேகியே தக்கனைக்குறுகி, அண்டரோடு நீயீசனையிழந்தனை யத்னால் தண்டமீதென வாங்கொடே யவன் தலைதடிந்தான்,” “அற்றதோர்சென்ன வீழுமுனிதைவ னங்கையிறை, பற்றி யாயிடையலமரும் பாவகற் பாராத், திறியீதெனக் கொடுத்தனை கொடுத்தனுஞ் செந்தி, மற்றொர்மாத்திரைப் போதினின் மிசைத்தது மன்னோ” என்ற கத்தபுராணம் இங்குக் காணத் தக்கது. (சு. 9)

65. மின்கொண்டபொன்முடியாயிரமாயிரமெய்தொழில்கள்
பொன்கொண்டசேவடி யாயிரமாயிரம்பூத்தடங்கண்
முன்கொண்டநாமங்களாயிரமாயிரமுரித்தின்தோள்
கொன்கொண்டசூலப்படைக்கருவாபுரிக்கொற்றவற்கே.

(இ - ள்.) கொன் கொண்ட - பெருமைபொருத்திய, சூலம் படை - சூல மென்னும் ஆயுதத்தை யேத்திய, கருவாபுரி கொற்றவற்கு - திருக்கருவை யென்னுந் தலத்திற்குத் தலைவனாகிய சிவபெருமானுக்கு, —மின் கொண்ட பொன் முடி - ஒளிவீசுகின்ற பொன்மயமான கிரீடத்தையணித்த சலைகள், ஆயிரம் - ஆயிரமாம்; மெய் தொழில்கள் - திருமேனியிறைசெய்யுந் தொழில் கள், ஆயிரம்—; பொன் கொண்ட சே அடி - பொன்மயமான சிவன் திரு வடிகள், ஆயிரம்—; பூ தட கண் - தாமரைமலர்போன்ற பெரிய கண்கள், ஆயிரம்—; முன் கொண்ட நாமங்கள் - (அடியவர்களால்) தியானிக்கப்படு கின்ற திருநாமங்கள், ஆயிரம்—; முரி தின் தோள் - பெரியவலியதோள்கள், ஆயிரம்—; (எ - று.)

இங்கே ஆயிரமென்றது - அளவில்லாத தென்னும் பொருளது. அங் கனங் கொள்ளாவிடின், முடியாயிரம் சேவடியாயிரம் முதலியன சேராவாம். ஆகவே, அளவற்ற திருமுடி முதலியவற்றை யுடையவன் இறைவ னென் பதாம். அபரிமிதமாய் அற்புதமாயிருக்கிற மகாலானமும் மகாசக்தியு முடையவ னென்பது, தேர்த்தபொருள். சிவபெருமான் சகலஜந்நிரியங்களுலே யாதல் ஒரித்திரியத்தாலேயாதல் திருமேனியாலேயாதல் திவ்யாத்மஸ்வரூபத் தாலேயாதல் எல்லாவற்றையும் எப்போதும் எல்லாவிதத்திலும் அறிகின்ற வனும் செய்கின்றவனுமாக விருக்கின்ற னென்பது, கருத்து. இங்ஙனமே யன்றி, அனேகத்திருமுடிகள் அனேகத்தொழில்கள் அனேகத்திருவடிகள் அனேகத்திருக்கண்கள் அனேகத்திருத்தோள்கள் என்ற இவற்றையுடையான் சிவபெருமானென்பது, கருத்தன்று. அளவில்லாதகண்முதலியவற்றையுடையவன் எப்படி அளவில்லாத காட்சி முதலானவற்றை உடையவனாயிருப்பனோ

அப்படியே சிவபிரானும் என்று எடுத்துக்காட்டியபடியாம். இங்குச் சிலர், உலகமெல்லாம் சிவபெருமானுடைய ஸ்வரூபமாதலால், உலகத்திலுள்ளோருடைய முடி தோள் முசலியவையெல்லாம் அவனுடையனவா மென்று கருத்துக் கூறுவர்; அது, உலகத்திலும் பொருந்தா தென அறிக. இது சிவபிரானுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபங் கூறியபடி.

கொன் - பெருமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்; இனி, கொன் கொண்ட சூலப்படை - (பகைவர்களு) அசுசத்தைத் தன்னிடத்திற் கொண்ட சூலாயுதம் என அசுசப்பொருளதாகவும் பொருளகூறலாம்; “அச்சம் பயமிலி காலம் பெருமையென், தப்பால் என்னே கொண்ணைச்சொல்லே” என்றது, தொல்காப்பியம். பொன்முடி யென்றதை அன்மொழித்தொகையாகவாவது, அடையடுத்த ஆகுபெயராகவாவது கொள்ளவே, சிவசை யுணர்த்தும். இனி, பொன் என்பதை, அதனாலாகிய கிரீடத்துக்குக் கருவியாகுபெயரெனக் கொண்டு, முடி - சிவச எனினுமாம் முன் - முகனிலத்தொழிற்பெயர். முன் கொண்ட - சூலத்தொடங்குதற்பட்ட என்றமாம் நாமங்களாயிரம் - ஸ்லோக நாமங்கள். (கரு)

66. கொற்றக்களிகைநிழற்றப்பொது வுநர்கோனடத்தி

முற்றப்பு வனர்புரப்பவரேனு முகலிங்கர்தாஞ்

சறுத்தி நுவருநர்கோபு னரேலதககுநிகெட்டுப்

பற்றறகமுருகிடையா திரப்பரிப்பாரிடத்தே.

(இ - ள்) புவனம் முற்ற - நிலவுலகம்முழுவதையும், கொற்றம் கவிதை நிழற்ற - வெற்றிக்குஅறிஞரியான (தமது) குடையானது நிழலைச் செய்ய, பொது அற - (பலஅரசர்களு) பொதுவென்னுநகன்மை நீங்க [வகசக்கராதிபதியாக], கோல் நடத்தி - தனிச்செங்கோல் செலுத்தி, புரப்பவர் ஏனும் - அரசாளுபவராயினும், —முகலிங்கர் - திருக்கருவைசிவபெருமான், தாம்—, திருஅருள் சற்று கோடினர் என - திருவருள் சிறிதுமறினராயின், அ தருநி கெட்டு - (அவ்வரசர்கள்) அந்தத் தமது பெருமையழிந்து, பற்று அற்ற கூழும் - பருகுகையில்லாத கூழும், கிடையாது - கிடைக்கப்பெறாமல், இ பாரிடத்தே - இடையிடையில், இரப்பர் - இராத திரிவார்கள்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருவருள் சிறிதுகோடினாலும், அகன்பயனாக, ஒரு எயக்கமாயோடவுந் துடனாண்ட சக்கரவர்ச்சிகளும் மிக்கவறுமையடைவ ரென பாரம். சிவபெருமானது திருவருள் லோகமானாத் திரத்தில் இவ்வாறு ஆவ ரென்றகனால, அப்பிரானது திருவருள் சிறிதுதோன்றியமாத் திரத்தில் மிக்க வறியவரும் பெருஞ்செல்வச்சிறப்புப்பெற்று வகசக்கராதிபதியாக இங்கில வுலகமுழுவதையும் ஆட்சிபுரிவ ரென்பது, அருத்தாபத்தியாற் பெறப்படும். புவனம் முற்றவும் புரப்பவர் இப்பாரிடத்தேயிரப்பர் என்றதனால், தாம் முன்பு செல்வராய் வாழ்கதவிடத்திலேயே அந்நிலைமையாறி இரப்பரென அவர்கட்கு நேரும் இழிபை விளக்கியவாறு. கூழ் - மிகத்தாழ்ந்தஉணவு; அதனை இரப்பர் எனவே, மிகவுந்தாழ்ந்தவரிடத்தும் உபாய் இரப்பரென்பது பெறப்படும்.

67. பாரிடஞ்சூழ்வாத் தான் பல்கொண்டுந் தன்பாதமலர்
சோடியார்க்குப் பெருவாழ்வளிப்பன் றிரைக்கடலிற்
கார்விடந்தா னுண்டும் போற்றுர்புத் தேளிர்கடும்பசிநோய்க்
கார்முதுட்டுவன் றென்கருவாபுரியாயினே.

(இ - ன்.) தென் கருவா புரி ஆரியன் - தெற்குத்திசையிலுள்ள திருக் கருவைநகரி லெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான், —பாரிடம் சூழ் வர - பூத கணங்கள் (தன்னைச்) சுற்றிவர, தான் பலி கொண்டும் - தான் பிச்சையெடுத்தாலும், —தன் பாதம் மலர் சேர் அடியார்க்கு - (தனது) திருவடித்தாமரை மலரை (நம்பிச்) சரணமடைந்த மெய்யடியார்கட்கு, பெரு வாழ்வு அளிப்பன் - மிக்க செல்வவாழ்க்கையை ஈந்தருளுவன் ; (அவ்வாறே), திரைக்கடலில் கார் விடம் தான் உண்டும் - அலைகளையுடைய பாற்கடலில் தோன்றிய கரு நிறமான ஆலாகலமென்ற விஷத்தைத் தான் உண்டாலும், —போற்றும் - (தன்னைப்) புகழ்த்து துதித்த, புத்தேளிர் - தேவர்களது, கடுபசி நோய்க்கு - கொடிய பசியாகிய நோயைத் தீர்ப்பதற்கு, ஆர் அமுது ஊட்டுவன் - அருமையாகிய தேவமிருதத்தை உண்பிப்பன் ; (எ - று.)

தான் வருந்தியாயினும் தன்னை நம்பிச் சரணமடைந்தாரைப் பாதுகாக்குஞ் சிவபிரானது கருணை சதிறத்தை வியந்தவாறு. ‘தான் பலிகொண்டவன் தன் திருவடிகளைச் சேர்த்தார்க்குப் பெருவாழ்வளிப்பன்’, ‘தன்பசினோய்க்குக் கார்விடமுண்டவன் தன்னைப்போற்றும் புத்தேளிரது கடும்பசினோய்க்கு ஆரமுதுஊட்டுவன்’ என்ற வாக்கியங்களில் - மேல்நோக்கில் மாறுபாடு தோன்றுமாயினும் ஊன்றிப்பார்க்குமிடத்து இறைவனது விசித்திரசக்தியால் எல்லாம் நிகழலாமென அம்மாறுபாடு ஒழிந்திடுதலால், முரணவினாந்தழிவனியாம். கருகுவனத்து முனிவரது பதிகினிமாரின் கற்புநிலையைக் கெடுத்தற்காக விடசங்கமத்திருவுருவங் கொண்டபோதும், கையில் ஓட்டிக்கொண்ட பிரமகபாலம் நீங்குநற்காகப் பலதலங்களிலும் திரித்தபோதும் சிவபெருமான் பிஷாடநஞ் செய்தன னென உணர்க. வாழ்வு - வாழ்வுக்குக் காரணமாகிய செல்வத்திற்குக் காரியவாகுபெயர். ஆரியன் - ஆர்யன் ; புலிக்கத்தக்கவன் ; ஆரியநாட்டி லெழுந்தருளியிருப்பவனுமாம். (சுஎ)

68. ஆரியன் வேண்டத்திருமேனி பூரித்தறமெலிந்த
சீரியன் செல்வக்கருவைப்பிரான் றிருதொண்டு செய்யாப்
பூரியர்கூட்டம்புகாதன்பர் கூட்டம்புகத்தியது
காரியங்காணைஞ்சமேபிறப்பேழுங்கடப்பதற்கே.

(இ - ன்.) கெஞ்சமே - மனமே! —ஆரியன் - ஆரியநாட்டாளொருவன், வேண்ட - பிரார்த்தித்ததனால், திருமேனி பூரித்து - (தனது) திருவுடம்பு பருக்கப்பெற்று, அறமெலிந்த - (பிறகு) மிகவுந் தளர்ந்த, சீரியன் - சிறப்புடையவனாகிய, செல்வம் கருவை பிரான் - செல்வச்சிறப்புற்ற திருக்கருவைத்தலத்துச் சிவபெருமான், —திரு தொண்டு செய்யா - (தனக்குத்) திருத்

தொண்டுகளைச் செய்யாத, பூரியர் கூட்டம் - கீழ்மக்களது கூட்டத்தில், (அடியேனை), புகாது - சேராதபடி (தடுத்த), அன்பர் கூட்டம் - (தனக்குத் தொண்டுசெய்யும்) மெய்யடியார்களது கூட்டத்தில், புருத்தியது - சேருமாறு செய்தது, —(யான்), பிறப்பு ஏழும் - (வினைப்பயன் தொடரும்) எழுவகைப் பிறப்புக்களினின்றும், கடப்பதற்கு - தப்பிநீங்கதிபெறுதற்கு அறிகுறியாகிய, காரியம் - செயலாகும்; (எ - று.)—காண் - தேற்றம்.

திருக்கருவைச்சிவபெருமான் அடியேனைத் தீயவருடன் கூடவொட்டாமல் தனதுமெய்யடியார்குழாத்துடன் கூடுமாறு திருவருள்புரித்ததனால், இனி அடியேன் பிறவித்துன்பங்கொழிந்து நற்கதிபெற்று உய்வேனென்பதாம்.

முதலடியால் திருக்கருவைத்தலத்தைத் தன்னிலேயுடைய ஆரியநாட்டிலுள்ளாரெருவன் வேண்டியபோது அவனது வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிச் சிவபெருமான் திருமேனி பூரித்தும் மெலிந்தும் காட்டின நென ஒருவராலு இரக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது; அதன் விவரம், எமக்கு விளங்கவில்லை: (எவரோனும் எமக்குத் தெரிவிப்பாராயின், அதனை அவர்பெயருடன் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி அவர்பக்கல் என்றும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்.) ‘திருவாதவ்யாடிகளவேண்டச் சிவபெருமான் திருமேனிபூரித்து அருள்கூர்ந்தது:—திருப்பெருந்துறையில் குருந்தமாததடியில் திருவாதவ்யாடிகளை அடிமைகொள்ளச் சிவபெருமான் அந்தணர்திருவுருவங்கொண்டெழுந்தருளியபோது என்று அறிக’ என்று இச்செய்யுளின் முதலடியைக் குறித்துக் கூறினா முளர். (சு அ)

69. கடல்விடமுண்டிபுறங்காடாங்குகன லுருவ
மடல்விடைபுர்திபுலியதளாடையழலுமிழ்வாய்ப்
படவாவாங்கழிதலைதாரெனிற்பால்வண்ணை
மடவாலொப்பனையெவ்வாறுசேருமனமகிழ்ந்தே.

(இ - ன்.) (சிவபிரானுக்கு),—உண்டி - உணவாவது, கடல் விடம் - பாற்கடலில் தோன்றிய ஆலாகலவிஷமாம்; அரங்கு - நடனஞ்செய்யுமிடம், புறங்காடு - சுடுகாடாம்; உருவம் - திருமேனியின்றிதம், கனல் - அக்கினியாம்; ஊர்தி - வாகனம், அடல் விடை - வலிமைபொருந்திய வீருஷ்பமாம்; ஆடை - வஸ்திரம், புலி அதன் - புலித்தோலாம்; ஆரம் - ஆரம் முதலிய ஆபரணங்கள், அழல் உமிழ் வாய் படம் அரவு - விஷாக்கினியைக் கக்குகின்ற வாயையும் படத்தைபு முடைய பாம்புகளாம்; தார் - மாலை, கழிதலை - இறந்த (பிரமர்களது) தலைகளாம்; எனின் - என்றால், பால்வண்ணை - (அப்படி உணவு முதலியவற்றால் வெறுக்குமாறுஉள்ள) திருக்கருவைச்சிவபிரானை, மடவால் - இளம்பெண்ணாசிய, ஒப்பனை - ஒப்பனாதேவி, மனம் மகிழ்ந்து - மனத்தில் திருப்திகொண்டு, எ ஆறு சேரும் - எப்படித் தழுவுவான்? (எ - று.)

“யவ்வனமு மழகுஞ் சார்த்த, நலம் வேண்டுமென் நிருப்பார் நானுகுழற் கன்னிமார் நலத்தின்மிக்கார்” “கந்யா வரயதே ரூபம்”, என்றபடி மகளிர் புரு

ஷனது அழகையே விரும்பி மணமகனாக வரிப்பது இயல்பு ஆதலால், உணவு உறையுள் வடிவம் ஊர்தி ஆடை ஆபரணம் என்னும் இவைகளில் ஒருவாற்றா லுஞ் சிறப்புப்பெறாத சிவபெருமானே, மகளிரது கல்லிலக்கணங்களில் ஒன்று லுறு குறைவில்லாத பார்வதீதேவி எவ்வாறு விரும்பினாலோ என்று வியத்த இதைல், சிவபெருமான் வேண்டிதல் வேண்டாமையல்லாத முழுமுதற்கடவுள் என்று துதித்தவாறு. இங்ஙனஞ் சிவபிரானைப் பழிப்பதுபோலப் புகழ்ந்த இது - வந்தபுகழ்ச்சியணியின்பாற் படும்; இதனை வடநூலார் 'வ்யாஜஸ்துதி' என்பர். வேண்டிதல்வேண்டாமையல்லாதவனாகிய இறைவன் தனக்கென்று ஒன்றுமின்றி உணவுமுதலிய எல்லாவற்றையும் பிறர்பொருட்டாகவே கொள்பவனாதலின், உணவு அணிகலம் முதலியவற்றின் இழிதகைமையினால் அப்பிரானுக்குச் சிறப்புத் தோன்றுமெயன்றி இழிபு உண்டாகா தென்க. ஆரம் - மற்றையணிகலங்கட்கு உபலட்சணம்.

இமவானது புத்திரியாகப் பிறந்த உமாதேவி சிவபிரானே மணமகனாகப் பெறவேண்டுமென்று தவஞ்செய்தபோது அத்தேவியாரது தவநிலையைப் பரிசோதிக்குமாறு சிவபிரான் முதிய அந்தணவடிவங்கொண்டு சென்று அந் தப்பார்வதியைக் குறுகி, "ஆடைதோல் விடையேறுவ தணிகலமாவென்பு, கேடில்வெண்டலைமாலிகைகேழலின்மருப்பினன, வோடுகொள்கல மூணபலி வெய்யங்குச உலப்புந்தீரார், காடதேகடம்புரியிடம் கண்ணுதற்கடவுட்டே," "வேய்த்துகொள்வது வெள்ளெருக்கறுகுநீர்வியன்கொன்றை, பார்தன்கொச்சியே மத்தமென்றினையனபலவுண்டாற், சார்தம்வெண்பொடி குலமான்மழுத் துடிதழல்கை, யேந்துகின்றது பாரிடஞ்சூழ்படையிறையோற்கே," "அன்னைதாதைகேள்வடிவொடுகுணங்களிலனையானுக், கின்னவாகிய பலவளனுண்டவையெவையுந்தா, நின்னவாகவோதவம்புரிதெய்த்தனை கெட்டுதொல்சீர், மன்னன்மாமகட்கியைவதேயித்துணைவழக்கென்றன்" என்று சிவபிரானாகிய தன்னையே நித்தித்துக்கூறியதும், "வேண்டிதல் வேண்டாமையல்லதோர் விமலன்றனை, யீண்டிநீயிகழ்த்தவெல்லாம் யாரையுமரிக்குமன்பு, பூண்டிடு குறிகாணற்றாற் புகழ்ச்சியாமன்றி முக்க, ணண்டகையிறக்கையெல்லா மார்கொலோவறியகிற்பார்," "போதனே முதலாவுள்ளபுக்கவர் வழிபட்டேதது வேதமிலிறைமையாற்றல் யாவையும் புரிந்த நாதன், காதலும்வெறுப்புமின்றிக் கருணைசெய்நிலையையேகாண், பேதைநீ யிகழ்ச்சியேபோற்பேசியதன்மையெல்லாம்" என்று அந்தப் பார்வதீதேவியார் அதனை மறுத்துக்கூறியதும் இங்குக் காணத்தக்கன. (சுக)

70. மனப்பகையாகியவைவரைமாய்த்துன்வழியடியா

ரினத்துடனெண்ணையுமாட்கொள்வையோபண்டிகல்புரிந்த
புனத்துளவோனுங்கமலத்துவேதனும்போற்றிசெய்யுங்
கனற்றிருமேனிக்கருவாபுரியிற்கறைக்கண்டனே.

(இ - ள்.) பண்டு - முற்காலத்தில், இகல் புரிந்த - (ஒருவர்க்கொருவர்) மாறுபாடுகொண்ட, புனம் துளவோனும் - கொல்லையில்தோன்றுகின்ற திருத்

துழாயை யணிந்த திருமாலும், கமலத்து வேதனும் - தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற பிரமதேவனும், போற்றி செய்யும் - வணங்கித் துதிக்கின்ற, கனல்திருமேனி - அனற்பிழம்பினுருவத்தையுடைய, கருவாபுரியில் கறைகண்டனே - திருக்கருவைநகரி லெழுந்தருளிய (விஷ்ணுண்டதனும்) கறுத்த திருக்கண்டத்தையுடைய சிவபெருமானே!—மனம் பகை ஆகிய இவரை - (நல்வழியிற்செல்கின்ற எனது) மனத்துக்கு (அவ்வழியிற்செல்லவொட்டாது) தடுக்கின்ற பகையாகிய பஞ்சேந்திரியங்களையும், மாய்ச்சுது - (அவ்வாறு செய்யவொட்டாது) வலியடக்கி, உன் வழி அடியார் இனத்தடன் - உனது பழைய அடியார்களுடைய கூட்டத்தோடு, என்னையும் ஆளகொள்வையோ - அடியேனையும் (ஒருவனாக) அடிமைகொள்வாயோ? (எ - ௨)

அடியேனையும் உனதுமெய்யடியார்களுள் ஒருவனாக ஆட்கொண்டு என்னைவருத்துகின்ற பஞ்சேந்திரியங்களின் வலியை யொடுக்கி அதனால் மனக்கலங்காதவாறு திருவருள்செய்து எனக்கு நகத்தியருளவேண்டுமென்று வேண்டியவாறு. இத்திரியநிக்கிரகம் பண்ணுதவர்கள் சிவனடியார் கூட்டத்திற் புகுதற்கு உரியரல்ல ரென்க. மாறுபட்ட பிரமவிஷ்ணுக்களது அம்மாமுபாட்டை யொழித்து அடிமைகொண்டதுபோலவே, இம்பொறிகளால் மாறுபட்ட மனத்தையுடைய அடியேனையும் அம்மாறுபாட்டை யொழித்து ஆட்கொள்ளவேண்டுமென்ற குறிப்பு - விளிகுதுக் கொடுத்தள்ள அடைமொழியாற் பெறப்படுதலால், இது - கருத்துடைய தடமொழியணியாம். அன்றிணையாகிய இம்பொறிகளை 'இவர்' என உயர்திணையாற் கூறியது - செறவினால் வந்த திணைவழுவமைதி. (எப)

71. கறைகொண்டசூலத்தலைநிலங்கையிற் கபாலத்திலு

நறைகொண்டபங்கயப்பொற்றாளிணையிலு நாங்கள் கண்டோ

மறைகொண்டதென்கருவைப்பெருமானுக்குமாயவனார்

நிறைகொண்டபேருடலும்பசுஞ்சேரியுநீர் கண்ணுமே.

(இ - ன்.) மறை கொண்ட - வேதங்களினுற் (பரம்பொருளென்று) கூறப்படுகின்ற, தென் கருவை பெருமானுக்கு - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கருவைச் சிவபெருமானுக்கு,—கறை கொண்ட சூலம் தலையிலும் - இரத்தக் கறை பொருந்திய சூலாயுதத்தின் துனியிலும், கையில் கபாலத்திலும் - கையிலொட்டிக்கொண்ட பிரமகபாலத்திலும், நறை கொண்ட பங்கயம் பொன் தாள் இணையிலும் - தேன்பொருந்திய தாமரைமலர்போன்ற அழகிய இரண்டு திருவடிகளிலும், (முறையே),—மாயவனார் - மாயையையுடைய திருமாலினது, நிறை கொண்ட பேர் உடலும் - உறுதிபொருந்திய பெரிய உடம்பையும், பசு சேரியும் - பசுசை [புது] இரத்தத்தையும், நீர் கண்ணும் - நீண்ட கண்ணையும், நாங்கள் கண்டோம்—; (எ - ௩.)

சிவபெருமானது திருக்கையிலேந்திய சூலத்தின் துனியில் திருமாலினுடம்பும், கையிலுள்ள பிரமகபாலத்தில் திருமாலின் இரத்தமும், திருவடிகளில் திருமாலினது கண்ணும் பொருந்தியிருத்தலைக் கண்டோமெனச் சென்று

இயைதலால், முறைநீரவிறைப்பொருள்கோளாம்; முறைநீரவிறையணி யெனவும்படும். இதனால், மும்மூர்த்திகளுள் முதல்வனென்று சிலராகருதப் படுகின்ற திருமாலுக்கு முதன்மை சிறிதுமில்லை யென்று நிரூபித்தவாறு.

குலத்தலையில் மாயவனார்பெருடல் கண்டோ மென்றது - பாற்கடல் சுடைந்தகாலத்தில் மத்தாகிய மந்தரமலை அழுந்தாவண்ணம் கூர்மாவதாரங் கொண்டு அதனைத் தாங்கி அதனினின்று எழுந்த அமுதத்தைத் திருமால் தேவர்கட்குப் பகிர்ந்துகொடுத்தபிறகு, அவ்வாமை கடல்களையெழுபது கலக்கி உலகத்துயிர்களைப் புசித்து அழிக்கத்தொடங்கியபோது, அதுகண்டு அஞ்சிய தேவர் முதலியோர் சிவபெருமானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அத்தே வர்கட்கு அபயமளித்துத் திருமாலாகிய ஆமையினருநிற் சென்று தனது திருக்கையிலிருந்த குலாபுதத்தினால் அதனது உடலைக் குடைத்து அழித்ததனா லாகும்.

மாயவனார் பசுஞ்சோரி கண்டது கையிற்கபாலத்தி லென்றது - சிவபிரா னது அம்சமாகிய வைரவக்கடவுள் பிரமனதுசிரத்தைக் கிள்ளிய பாவத்தாற் பிச்சையேற்கத்தொடங்கிப் பலவிடங்களிலுஞ் சென்றதுபோலவே சிவகணங் களோடும் திருமாலினிருப்பிடத்திற்குச் செல்ல, திருமால் வந்த காரணத்தை வினாவு, வைரவமூர் கதி 'பலிக்கு வந்தோம்; உனது சிரத்திலிருந்து பெருகுஞ் செந்நீரைத் தருக' என்று வேண்ட, திருமால் அதற்கு இசைந்து தனது கத்தினால் நெற்றியிலுள்ள நரம்பொன்றைப் பிளந்து வைரவமூர்த்தியினது கைக்கபாலத்தில் இரத்தஞ் சொரிபும்படி விட, அவ்விரத்தப்பெருக்கு ஆயிரம் வருடம் இடைவிடாது ஒழுகியதனா லாகும். "உன்றலைப்படுசோரிநீரை யுகுத்தியென்ன கத்தினால், தன்றனெற்றிபிளந்து சோரிசனைப் பொழிந்திட நம்பிரான், வென்றிசேரயனார் பெருஞ்சிரமீதி லேற்றன னாறுதூ, நென்று கூறிடு மாண்டுசெல்ல வீளைத்து மாயன் விழுந்தனன்" என்பது கந்தபுரா ணச்சுருக்கம். சிவபிரான் சேவடியில் நீள்கண் கண்ட வரலாறு, கீழ்க் கூறப் பட்டது. (எக)

72. நீளமடுத்ததடந்தோடிசையைநெருங்கச்சகர்

வாளமடுத்துச்சடைக்காடுகுழ்வாமா துமையா

டாளமடுப்பச்சதுமறைபோற்றச்சாணமண்ட.

கோளமடுப்படிக்குங்கருவைக்கொழுஞ்சுடலோ.

(இ - ள்.) கருவை கொழுஞ் சுடர் - திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய பெருஞ்சோதிவடிவாகிய சிவபிரான்,--(தனது), நீளம் அடுத்த தட தோள் - நீட்சிபொருந்திய பெரிய தோள்கள், திசையை நெருங்க - திக்குககளின் எல்லையைச் சென்றுசேரவும்,--சடை காடு - சடைத்தொகுதி, சகர் வாளம் அடுத்து குழ்வா-சக்கரவாளமலையை யடுத்து நெருங்கிக்குழவும்,--மாது உமை யான் - உமாதேவி, தாளம் அடுப்ப - தாளங்கொட்டவும், சதுமறை போற்ற - நான்கு வேதங்களும் வணங்கித்துதிக்கவும்,--சரணம் - ஒரு திருவடி, அண்ட

கோளம் அடுப்ப - உலகவுருண்டையின் மேன்முகட்டில் ரெருங்கவும், நடிக்கும் - திருக்கடனஞ்செய்தருளுவான் ; (எ - று.)

யாவும் அழிகின்ற சர்வசங்காரகாலத்தில் இவ்வாறு சிவபிரான் நடனஞ் செய்தருளுவ னென்க. சக்ரவாளம் - வழு மகாத்வீபங்களைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற ஏழுபெருங்கடல்களுக்கும் அப்பால் பதினாயிரம்யோசனை உயரமும், பதினாயிரம்யோசனைப் பரப்பு முன்னதாய்க் கோட்டைமதில்போலச் சூழ்ந்துள்ள தொரு பெருமலை; சக்ராகாரமாக [வட்டமாக]ப் பூமியைச் சூழ்ந்திருத்தல் பற்றி, அதற்குச் சக்ரவாளமலை யென்று பெயர். ஆடுகின்ற வேகத்தினால் சடைக்காடு சக்கரவாளமலையைச் சூழ் மென்க. இச்செய்யுளினால், சர்வசங்காரகாலத்தில் சிவபெருமானது நடனமூர்த்தத்தின் திருமேனிப்பருமை விளங்கும். ஒருநிருவடி அண்டகோளத்தின் மேன்முகட்டை மெட்டு மென்றதனால், இது, ஊர்த்துவதாண்டவத்தைச் சுட்டுமென்க; அன்றி, அண்டகோளம் என்பது உலகவுருண்டையின் கீழ்முகட்டைக் குறிக்கு மென்பாரு முள்.

73. சுடர்கின்றமண்டலமென்னு முக்கோணமுந்தொல்லிசுழ்பும்
படர்கின்றசோதிக்கருவைப்பிராண்டொற்பதம்பணிந்தார்
குடருந்தைசுழங்குருதியுமென்புங்குனிந்தயிர்த
வுடலென்றபாரஞ்சமவார்கண்மீண்டி வ்வுலகில்வந்தே.

(இ - ள்.) சுடர்கின்ற - ஒளிவீசுகின்ற, மண்டலம் - என்னும் - மண்டலங்களென்கிற, முக் - கோணமும் - (சூரியன சந்திரன் அக்கினி என்ற) மூன்று வட்டங்களிலும், தொல் விசும்பும் - பழமையான ஆகாசத்திலும், படர்கின்ற - சென்றுபரவுகிற, சோதி - ஒளிவடிவமான, கருவை பிரான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, பொன் பதம் - அழகிய திருவடிகளை, பணிந்தார் - வணங்கினவர்கள், —மீண்டு - மறுபடியும், இ உலகில் வந்து - இவ்வுலகத்திற் பிறப்பெடுத்து, குடரும் - குடலும், தசையும் - சதையும், குருதியும் - இரத்தமும், எனபும் - எலும்பும், குவிந்த - சேர்ந்தசேர்க்கையின லுண்டாகிய, இந்த உடல் என்ற பாரம் - இந்த உடம்பென்னுஞ் சுமையை, சுமவார்கள் - சுமக்கமாட்டார்கள் ; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபெருமானது திருவடியிற் சரணமடைந்தவர்கள் மீண்டு பிறத்தலில்லாமல் முத்தியடைவ ரென்பதாம். முதலிரண்டடிகளால், சூரிய சந்திர அக்கினிய ரென்னும் மும்மண்டலங்களிலும் அவற்றிற்கு இடங்கொடுக்கின்ற ஆகாசத்திலும் விளங்குகின்ற சிவபெருமானது ஒளிவடிவமான திருமேனியின் தன்மையை விளக்கினார். மூன்றாமடி - மனிதருடம்பின் இழிவை விளக்கும்; இதனை “என்பினைநரம்பிற்பின்னி யுதிரத் தோய்த திறைச்சிமெத்திப், புன்புறத்தோலைப்போர்த்து மயிப்புறம்பொலிய வேய்ந்திட், டொன்பது வாயிலாக்கி பூன்பயில்சூரம்பை” என்ற சித்தாமணியோடு ஒப்பிக. இவ்வாறு உடம்பிளிடத்தில் அருவருப்புத்தோன்றக் கூறியது, முழிப்புச்சுவையின்பாற்படும் பஞ்சபூதங்களுள் ஆகாயம் முதலிற்

படைக்கப்பட்ட பூத மாதலால், 'கொல்லிசும்பு' என்றார். குடர் = குடல்: லகரத்துக்கு ரகரம் போலியாய் வந்தது. தசை = சதை: இலக்கணப்போலி. குவிந்து அவிந்த என்று பிரித்து - குடல்முதலியவை திரண்டு அழியுந்தன்மையதான, உடல் என்று உரைப்பினுமாம். (எங்)

74. உலகத்திலுள்ள மனைவாழ்வு சுற்றமுறுபுதல்வ
ரலகற்றசெலவந்தொலையாதீணிதியாயவெல்லா
மிலகுற்றமின்னெனநில்லாதுபோய்விடுமென்பதெண்ணித்
திலகத்திருதுதலொப்பனைபாகனைச்சிந்தியுமே.

(இ - ள்.) (நிலவுலகத்தவர்களே! நீங்கள்),—'உலகத்தில் உள்ள - பூமியிற் பொருந்திய, மனை - வீடும், வாழ்வு - இல்லறவாழ்க்கையும், சுற்றம் - உறவினரும், உறு புதல்வர் - சிறந்த புதல்வரும், அலகு அற்ற செல்வம் - அளவில்லாத (தானியம் முதலிய) செல்வங்களும், தொலையாத நீள் நிதி - எடுக்கஎடுக்கக் குறையாத மிக்கபெருஞ்செல்வமும், ஆய - ஆகிய, எல்லாம் - எல்லாப்பொருள்களும், இலகு உற்ற மின் என - விளக்கமுள்ள மின்னல் போல, நில்லாது போய்விடும் - நிலைநில்லாமல் அழிந்துபோம்,' என்பது - என்றசன்மையை, எண்ணி - ஆலோசித்தறிந்து, (இனி அவற்றிற்காக நமது காலத்தை வீணைக்கழியாமல்), திலகம் திருதுதல் ஒப்பனை பாகனை - திலகமணிந்த அழகிய நெற்றியையுடைய ஒப்பனையம்மையை இடப்பாகத்திற்கொண்ட சிவபிரானை, சிந்தியும் - தியானியுங்கள்; (எ - று.)

மனைமுதலிய பொருள்களின் நிலையில்லாமையை ஆராய்த்தறிந்து தெளிந்து அவற்றினிடத்துப் பற்றை யொழித்து, நிலையுள்ள முத்திச்செல்வத்தைப் பெறுமாறு திருக்கருவைச்சிவபிரானைத் தியானியுங்க ளொள உலகத்தார்க்கு உணர்த்தியவாறு. "பெருஞ்செல்வம்—எல்லிற், கருங்கொண்மூவாய்திறத்த மின்னுப்போல்தோன்றி, மருங்கறக்கெட்டுவிடும்" என்றார் நாலடியாரிலும். மனை - இடவாகுபெயராய், மனைவியையுங் குறிக்கும். ராஜாங்கம் மக்கள் சுற்றம் பொன் மணி நெல் வாகனம் அடிமை என்ற இவை - அஷ்டடைசுவரியங்களாம். இவற்றுள், கூறியன போக மற்றவற்றை 'அலகற்ற செல்வம்' என்ற தனாற் குறித்தார். நிதி - புதையல்; வடமொழி. (எங்)

75. சிந்தித்துருகியுருகியெப்போதுநிர்சேவயுயை
வந்தித்திருப்பதோர்வாழ்வளித்தாய்மறைவேதனுக்குஞ்
சந்தித்திடற்கெளிதோவந்தவாழ்வுதழைக்குஞ்செல்வா
னந்திப்பிறைமுடியோய்கருவாபுரிபாள்பவனே.

(இ - ள்.) தழைக்கும் - செழித்துள்ள, செம் வான் - செவ்வானத்தை யுடைய, அந்தி - மாலைக்காலத்துத் தோன்றுகின்ற, பிறை - பிறைச்சந்திரனை, முடியோய் - சடைமுடியிலுடையவனே! கருவா புரி ஆள்பவனே - திருக்கருவைநகர்க்குத் தலைவனே!—எ போதும் - எக்காலத்திலும், நின் சே அடிபை - உனது சிவந்த திருவடிகளை, சிந்தித்து - தியானித்து, உருகி உருகி - மனம்

நெகிழ்த்துகரைந்து, வந்தித்து இருப்பது - வணங்கியிருப்பதாகிய, ஓர் வாழ்வு-
ஒப்பற்ற வாழ்வை, அளித்தாய் - (அடியேனுக்கு நீ) கொடுத்தருளினாய்; இந்த
வாழ்வு - இந்தப் பாக்கியமானது, மறை வேதனுக்கும் - (தனது நான்குமுகங்
களினாலும் நான்கு) வேதங்களை எப்போதுங் கூறிக்கொண்டிருக்கிற பிரம
தேவனுக்கும், சந்தித்திடற்கு-கிடைத்தற்கு, எளிதோ-சுலபமானதொன்றோ?
[மிகவும் அருமையான தென்றபடி]; (எ - று.)

அடியேனிடத்துக் காரணமின்றி யெழுந்த நினது பெருங்கருணையினால்
நினதுதிருவடியை இடையீடின்றி எப்போதுங் துதிக்கின்ற பெருவாழ்வை
எனக்கு அளித்தருளினாய்; இப்பேறு பிரமனுக்குங் கிடைத்தற்கரியதாமென்ற
வாறு. சிவபெருமானதுதிருவடியைச் சித்தித்து வணங்கி வாழ்வவரது பேற்
றுக்குப் பிரமனதுவாழ்வும் நிகரன்றென்பது, தொனாக்கும். இவ்வாறு சிற்
சிலரிடத்துமாதிரிச் சிவபெருமான் காரணமின்றி அருள்புரியக் காரணம் -
நிரஹங்காராயிருப்பதும், மற்றோரிடத்துப் புரியாததற்குக்காரணம் - அவ்
வாறில்லாமையுமா மென்பர். உருகி உருகி என்ற அடுக்கு - தொடர்ச்சியாய்
எழுகின்ற அன்பின்பெருக்கைப் புலப்படுத்தும். (எஞ)

76. பலக்கடல்வீழ்ந்துதடுமாறிவேறொருபற்றுமின்றி

யவத்தினினீர்தித்தளர்கின்றதியனுக்கம்பியெனத்

தவத்துறைவோர்தொழுந்தாள்காட்டிமுத்தித்தடங்கரைமேற்
றுவக்கறவேற்றுவையோகருவாபுரித்தூயவனே.

(இ - ள்) கருவாபுரி தூயவனே - திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய பரி
சுத்கமூர்த்தியே!—பவம் கடல் - பிறவியாகிய சமுத்திரத்தில், வீழ்ந்து - விழு
ந்து, தடுமாறி - அலைந்து, வேறு ஒரு பற்றும இன்றி - வேறொராதாமு மில்
லாமல், அவத்தினில் நீந்தி - வீணாக நீந்தி [பயனில்லாமல் உழைத்து], தளர்
கின்ற - சோர்வடைகின்ற, தீயனுக்கு - தீக்குணமுடைய எனக்கு, தவத்து
உறைவோர் தொழும் தாள் - தவஞ்செய்கின்ற முனிவர்கள் வணங்குகின்ற
(உனது) திருவடியை, அம்பி என - மரக்கலமாக, காட்டி - கொடுத்து,
முத்தி தட கரை மேல் - மோகூழாகிய பெரிய அக்கரையில், தவக்கு அற -
(பிறவித்) தொடர்ச்சி யறம்படி, ஏற்றுவையோ - (என்னைக்) கரையேறச்
செய்வாயோ? (எ - று.)

கடலில்வீழ்ந்தவர் மரக்கலத்தின்உதவியினால் கரைசேர்தல்போலப் பிற
வியில்வீழ்ந்த எனக்கு நினதுதிருவடியைத் துணையாகத் தந்து முத்தியிற்
சேர்க்கவேண்டு மென்பதாம் “அறவாழியந்தணன் தான் சேர்த்தார்க்கல்லாற்,
பிறவாழிநீதலரிது,” “பிறவிப்பெருங்கடல்நீந்துவர்கீந்தா, ரினைவனடிசோரா
தார்” என்ற திருக்குறளும், “பிடிதேன்பிறவிக்கடனீந்தப் பெரியபுணையா
வுனதடிபை” என்ற பதிறுப்பத்தாதிடும் இங்கு லோக்கத்தக்கன. கார
ணகாரியத்தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருசலால் பிறவி ‘கடல்’ எனவும்,
கடவுளருளாற் பிறப்பற்று முதலிபெறவேண்டுகலால் அக்கடவுளது அடி

‘அம்பி’ எனவும் கூறப்பட்டன. தாளுக்கு ‘தவத்துறைவோர் தொழும்’ என்று அடைமொழி கொடுத்ததற்கு ஏற்ப, காற்றுமுதலியவற்றும் கவிழ்த்து தன்னை யடைந்தவர்களை அலையவிடத்தக்க மற்றைப்புணைகளினும் வேறுபாடு உடையதாக அம்பியைக் கருதுக. பிறவியைக் கடலாகவும், இறைவனது திருவடியை மாக்கலமாகவும், முத்தியை அக்கரையாகவும் கூறியது - முற்றுநுவக வணி. இறைவனது திருவடிகளைத் தியானியாமல் இங்குச் செய்கின்ற மற்றைத்தொழில்களையாவும் பயன்படாமலிருத்தலோடு பின்னு் தீமைக்கே காரணமா மென்பார், ‘அவத்தினில்நீந்தித் தளர்கின்ற தீயன்’ என்றார் (எக)

77. தூயபங்கேருகன் செவ்வாயுனது தூரகபந்தி
பாயொலிப்பாற்கடலம்புபெய்தூணிவன்பாதலங்கள்
சேயொளிமாமணிப்பொற்பணிப்பெட்டகந்தென்கருவை
நாயகநின்புகழாரேயறிந்துநவி லுவரே.

(இ - ள்.) தென் கருவை நாயக - தெற்குத்திசையின்கணுள்ள திருக் கருவாபுரிக்குத் தலைவனே!—தூய பங்கேருகன் - பரிசுத்தனாகிய தாமரை மலரில்தோன்றிய பிரமனது, செம் வாய் - செந்நிறமான வாயானது, உனது - உன்னுடைய, தூரக பந்தி - குதிரைச்சாலையாகும்; பாய் ஒலி பாற்கடல் - அலைவீசுகின்ற ஓசையையுடைய திருப்பாற்கடலானது, அம்பு பெய்தூணி - அம்பை வைத்துள்ள கூடாகும் [அம்பறத்தூணியாகும்]; வல் பாதலங்கள் - வலிய பாதாளலோகங்கள், சேய் ஒளி மா மணி பொன் பணி பெட்டகம் - சிவந்த ஒளியுள்ள சிறந்த மாணிக்கங்களிழைத்துப் பொன்னிறஞ்செய்த ஆபரணங்க ளிட்டிவைக்கின்ற பெட்டியாகும்; (இவ்வாறிருப்பதனால்), நின் புகழ் - உனது கீர்த்தியை, ஆரே - எவர்தாம், அறிந்து நவிலுவர் - உள்ளபடி அறிந்து சொல்பவர்? (எ - று.)

திரிபுரசங்காரகாலத்தில் சிவபெருமானுக்கு நான்குவேதங்களும் குதிரைகளாதலால் அவ்வேதங்கள் பயிலுமிடமான பிரமனது வாயைச் சிவபிரானது குதிரைச்சாலை யென்றும், திருமால் அம்பாதலால் அப்பரமன் பள்ளிகொள்ளும் பாற்கடலை அம்பறத்தூணி யென்றும், மாணிக்கங்களைத் தமதுஉச்சியிலுடைய நாகங்கள் ஆபரணங்களாதலால் அவை வாழ்கின்ற பாதாளலோகத்தை ஆபரணப்பெட்டியென்றும் கூறினார். இச்செய்யுளில், ‘வேதங்களே குதிரைகள்’ என்பது முதலியனவாக இயல்பாகக்கூறவேண்டிவதை விட்டு வேறு வகையாகக் கூறியது, பிறிதினவிய்சீயணியாம்; இதனை, வடதூலார் பர்யாயோக்தாலங்கார மென்பர். அநாதியான வேதங்களே குதிரைகளாகவும், திரிமூர்த்திகளுள் ஒருமூர்த்தியான திருமாலே அம்பாகவும், தம்மைத் தீண்டினாரை இறக்கச்செய்கின்ற கடுவிடமுடைய நாகங்களே ரத்தாபரணங்களாகவும் அமையப்பெற்றதனால், ‘நின்புகழாரேயறிந்து நவிலுவர்’ என்றார்.

தூய என்பதைச் செவ்வாய்க்கும் அடைமொழியாககலாம். ‘உனது’ என்பதை, அம்புபெய்தூணி பொற்பணிப்பெட்டகம் என்றவற்றோடுங் கூட்டுக. பங்கேருஹம் - சேற்றில் முனைப்பது எனத் தாமரைக்குக் காரணவிடு

குறி: அதில் வாழ்பவன் - பங்கேருகன். தூணி - தூணீரம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. செம்மை + ஒளி = சேயொளி. பெட்டகம் = பேடிசா: வடசொல். இடப்பன்மைபற்றி, 'பாதலங்கள்' எனப் பன்மையாக் கூறினார். ( )

78. உவராழிவையத்திழிகுலத்தேவந்துதித்தவருஞ்
சிவசாதனம்பெறிற்றேவர்கண்டிந்தென்கருவைப்பிரான்
றுவர்வாய்ப்மணிகைபங்கன்பொற்றானைத்தொழா திருப்போ
ரெவராயினுமற்றவரேகுலத்தினிழிந்தவரே.

(இ - ன்.) உவர் ஆழி வையத்து - உப்புக்கடல்குழந்த நிலவுலகத்தில், இழி குலத்து - தாழ்ந்த சாதியில், வந்து உதித்தவரும் - வந்துபிறந்தவரும், சிவசாதனம் பெறின் - (விபூதி ருத்திராக்ஷங்களாகிய) சிவசின்னங்களைப் பெற்றிருப்பாரானால், (அவர்கள்,) தேவர் கண்டிர் - தேவர்களேயாவர்; துவர் வாய்மணி நகை பங்கன் - பவழம்போலச் சிவந்த வாயையும் முத்துப்போன்ற [வெண்ணிறமான] புன்சிரிப்பையுமுடைய உமாதேவியை (த் தனதுஇட)ப் பக்கத்திலுடையவருகிய, தென் கருவை பிரான் - தென்கருவைச் சிவபிரானது, பொன் தாளை - அழகிய திருவடிகளை, தொழாது இருப்போர் - வணக்காமலிருப்பவர், எவர் ஆயினும் - எவ்வளவு உயர்குலத்திற் பிறந்தவராயினும், அவரே - அவர்தாம், குலத்தின் இழிந்தவர் - தாழ்ந்தகுலத்திற் பிறந்தோராவார்.

மிகவும் இழிகுலத்திற் பிறந்தவரும் சிவசாதனத்தைப் பெற்றமாத் திரத்தில் அதன்மகிமையால் தேவரைப்போல மேன்மைபெற்றவராவர்; எவ்வளவு உயர்குலத்திற் பிறந்தவராயினும் சிவபெருமானது திருவடியை வணங்காதவர் இழிகுலத்தவரேயாவ ரென்பதாம். இதனால், உயர்வதாழ்வுக்கு ஏது - பிறவியன்று; கடவுளதுசம்பந்த மிருததலும் இல்லாமையுமேயா மென்பது, பெறப்படும். தேவர் என்பது - நான்கு சாதிகட்குள் உயர்த்தவராய்ப் பூமியில் தேவர்கள்போல விளங்குதலால் பூதேவரெனப்படுகின்ற அந்தணரைக்குறிக்கு மென்றலும் பொருந்தும். "பாதியாயமுகியகால்கையரேனும் பழி தொழிலுமிழிகுலமும்படைத்தாரேனும், ஆதியாயரவணையாயென்பராகி லவரன்றோ யாம்வணகுமடிகளாவார், சாதியா லொழுக்கத்தான் மிக்கோரேனுஞ் சதுமறையால் வேள்வியால் தக்கோரேனும், போதில்கான்முகன் பணியப் பள்ளிகொள்வான பொன்னரங்கம் போற்றாதார் புலையாதாமே" என்ற வாய்பாடுபற்றி வந்தது, இச்செய்யுள்.

கண்டிர் - தேற்றம்; முன்னிலையசையும். துவர்வாய் மணிகை - அன்மொழித்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். ஏகாரங்கள் - தேற்றப்பொருளான. உம்மைகள் இரண்டனுள், முதலது - இழிவுசிறப்பும், இரண்டாவது - உயர்வுசிறப்பும்.

(எஅ)

79. இழியும்பிறன்ப்படுகுழிக்கேவிழுந்தெய்த்தவென்மேற்
பொழியுங்கருணைவிழித்திருப்பார்வைபுரிந்தனையேன்

மொழியுங்கவலைமனமாசறுத்தின்பமுழ்கிமுத்தி
வழியும்புகப்பெறுவேன்கருவாபுரிவாழ்பவனே.

(இ - ன்.) கருவா புரி வாழ்பவனே - திருக்கருவைக்கலி கீத்தியவாசஞ் செய்பவனே!— இழியும் பிறவி படுகுழிக்கு - (பல்வகைக்குற்றங்கட்கு இடமாயிருத்தல்பற்றித்) தாழ்ச்சியடைதற்குக் காரணமான பிறப்பாகிய படுகுழியில், விழுந்து எய்த - விழுந்து [பலதரம்பிறந்தகனல்] இளைத்துப்போன, என்மேல்—, கருணை பொழியும் விழி திரு பார்வை - கருணைமழையைச்சொரி கின்ற உனது திருக்கண்களின் சிறந்தகடாக்ஷத்தை, புரிந்தனை ஏல் - வைப்பா யானால்,—மொழியும் - சொல்லப்படுகின்ற, கவலை - துன்பங்களை யுடைய, மனம் மாச - (எனது) மனத்திலுள்ள களங்கத்தை, அறுத்து - போக்கி, இன்பம் மூழ்கி - ஆனந்தக்கடலில் முழுதி, முத்தி வழியும் புக பெறுவேன் - மோக்ஷ மார்க்கத்திலும் செல்லும் பாகவியத்தை யுடையவனேன், (யான்); (எ - று.)

உனது திருவருள் ஓங்கும் எனமீது பதியுமாயின், அதன்பயனால் பிற வித்துன்பங்களெல்லாம் அற்றுப் பேராநந்தப்பெருவாழ்வு பெறுவே னென்ப தாம். படுகுழி - யானை முதலிய விலங்குகளை அகப்படுத்துங் குழி. படுகுழிக்கு விழுந்து = படுகுழியில் விழுந்து: வேற்றுமைமயக்கம். ஏகாரம் - இசைநிறை. மூழ்கி என்னும் வினையிறைற்றால், இன்பம் கடல் எனப்பட்டது. 'புரிந்தனையே' என்றும் பாடம் உண்டு. (எக)

40. வாழ்விப்பர்தம்மைமறவாதவரைமறத்தவரை

வீழ்விப்பர்தீயநாகத்துளையெனுமெய்ம்மையெண்ணிச்

சூழ்வித்தகொன்றைமுடிக்களவீசர் துணையடிக்கீழ்

தாழ்விக்குஞ்செஞ்சடையாஸல்லோமுத்திசார்பவரே.

(இ - ன்.) '(சிவபிரானார்),—தம்மை மறவாதவரை - தம்மை மறவாமல் எப்போதுங் தியானிப்பவரை, வாழ்விப்பர் - முத்திவாழ்வு பெறச்செய்வர்; மறத்தவரை - (தம்மைத் தியானியாமல்) மறந்து வாளாவிருப்பவரை, தீய நாகத்துளே - கொடியநாகத்தில், வீழ்விப்பர் - விழச்செய்வர்', எனும் - என்கின்ற, மெய்ம்மை - இவ்வுண்மையை, எண்ணி - ஆலோசித்து,—கொன்றை சூழ்வித்த - கொன்றைமலர்மாலையைச் சுற்றிலுமணிந்த, முடி - சடைமுடியையுடைய, களவு ஈசர் - திருக்களாவின் கீழ்மூந்தருளிய திருக்கருவைச் சிவபிரானது, துணை அடிக்கீழ்-இரண்டுதிருவடிகளிலே, தாழ்விக்கும்-வணக்கு கின்ற, செம் சடையார் அல்லலோ - செந்நிறச்சடைமுடியையுடைய தபோ ஈனரல்லவோ, முத்தி சார்பவர் - மோக்ஷத்தையடைவவரவர்; (எ - று.)

சிவபெருமானை மறவாமல் தியானித்தவர்க்கு நற்கதியும், மறந்து தியானி யாமல் வீண்பொழுதுபோக்குபவர்க்குத் தீக்கதியும் உண்டாகு மென்பது, தூல்களில் தேர்ந்த உண்மையானபொருள்; இவ்வுண்மையையுணர்ந்து சிவ பெருமானது திருவடியை வணங்கினவர்க்கே முத்தி சித்திக்கு மென்பதாம். தீயநாகம் - அக்கினியையுடைய தத்தகும்பம் கும்பீபாகம் முதலியன. செஞ் சடையார் என்றது - விரதாதுஷ்டாநமுடையவ ரென்றமாதிரியாய்நின்றது.

81. முத்திக்கொ நளித்துமோகாடவிக்குமுழங்குசெ
சித்தக்கவலைப்பிணிச்சீகார்மருந்துசிவதவஞ்சேர்
புத்திக்கொடிக்குப்படருங்கொழுகொம்புமோலுவகண்டர்
துத்திப்பணியணியுங்கள் வீசர் துணையடியே.

(இ - ள்.) துத்தி - படப்புள்ளிகளையுடைய, பணி - பாம்புகளை, அணியும் - ஆபரணமாக அணிந்துள்ள, களவீசர் - திருக்கருவைச் சிவபிரானது, துணை அடி - உபயபாதங்கள், — முத்திக்கு - மோக்ஷமாகிய நற்பயனை விளைத்தற்கு, ஒரு வித்து (போலும்) - ஒப்பற்ற விதையாகும்; மோகம் அடவிக்கு - அவிச்சையாகிய காட்டை எரித்தழித்தற்கு, முழங்கு செந்தீ (போலும்) - ஒலித்துக்கொண்டெளிகின்ற சிவந்தகாட்டுத்தீயாகும்; சித்தம் கவலை பிணிக்கு - மனக்கவலையாகிய கோயைத் தீர்த்தற்கு, ஓர் மருந்து (போலும்) - ஒப்பற்ற மருந்தாகும்; சிவ தவம் சேர் புத்தி கொடிக்கு - சிவத்தியானம் அருத அறிவாகிய கொடிக்கு, படரும் கொழுமொம்பு போலும் - படர்ந்து ஏறுதற்கு உரிய கொழுமொம்பாகும்; (எ - று.) — கண்டர் - முன்னிலையைச்; தேற்றமுமாம்; (இதனை) அறிவீ ரொனினுமாம்.

சிவபிரானது திருவடிகள் தம்மைத்தியானிக்கின்ற அடியார்கட்கு, சிவசாதனங்களை மேன்மேலும் வளர்த்து, மனக்கவலையை மாற்றி, அவிச்சையை அடியோடுதொலைத்து, முத்திப்பயனைக் கைகூட்டுவிக்கு மென்பதாம். முத்திக்குக்காரணமாதலால் 'முத்திக்குவித்து' என்றும், அவிச்சைத்தொகுதியை அறத்தொலைத்தலால் 'மோகாடவிக்குச்செந்தீ' என்றும், பீடிக்கின்ற மனக்கவலையைமாற்றுதலால், 'கவலைப்பிணிக்குமருந்து' என்றும், சிவபத்தியை மேன்மேலும் தழைத்துவளரச்செய்தலால் 'சிவதவஞ்சேர்புத்திக்கொடிக்குப் படருங்கொழுகொம்பு' என்றுங் கூறினார்; உருவகவணியை அங்கமாகக்கொண்டு வாத உவமையணி. "முத்திக்குவித் துனடியார்கள் சிந்தைமுளரிக்கருக்கன் மொழியென், சித்திக்குமூலந் தவயோகிகட்குத்தெளிகன்னலூறுமயிர்தம், பத்திக்கு வத்தமருள்வீசகொண்டல் களவீசனெங்கள்பரம, னத்திக்குமுன்னம் வாழ்மயனித்தகருவேசனம்பொனடியே" என்றார், பதிற்றுப்பத்தத்தாதி யிலும்.

பத்திக்கொடிக்கு' என்றும் பாடம். மோஹாடவீ - தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். சிவதவம் = சிவதபஸ். (அக)

82. துணைக்கோலவாசிகைவேணியிற்சாத்தித்துலங்குதிரு
மணக்கோலத்தோடிமவான்மகளோடுமழவிடைமீம்
விணர்க்கோலச்சோலைக்கருவேசவென்முனைமுந்தருள்க
கணக்கோகணக்கல்லவோவறியேனுன்கருத்தினையே.

(இ - ள்.) இணர் கோலம் சோலை கருவாச - பூங்கொத்துக்களால் அழகுபெற்ற சோலைகள் சூழ்ந்த திருக்கருவைச் சிவபிரானே! — துணை - (தனக்குத்தானே) ஒப்பான [வேறுஉவமைபெறாத], கோலம் - அழகிய, வாசிகை - மலர்மாலையை, வேணியில் சாததி - சடைமுடியில் தரித்து, இமவான்

மகளோடு - இமயமலையாசன் புத்திரியாகிய உமாதேவியோடுங்கூடி, துலங்கு-
விளங்குகின்ற, திருமணக்கோலத்தோடு - திருமணக்கோலங்கொண்டு, - மழ
விடைமேல் - இளமைபொருந்திய விருஷப்பவாகனத்தின்மீது (ஏறி), என்
முன் எழுந்தருள் - எனது கண்ணுக்கு எதிரில் எழுந்தருளிக் காட்சிகொடு
க்க, கணக்கோ - (உனக்குத்) திருவுள்ளமுண்டோ? கணக்கு அல்லவோ -
திருவுள்ளமில்லையோ? உன் கருத்தினோ - உனது திருவுள்ளக்கருத்தை,
அறியேன் - (யான்) இன்னதென்று அறியேன்; (எ - று.)

திருமணக்கோலத்தோடு விருஷபாருடாய்ச் சேவைசாதிக்கவேண்டு
மென்று சிவபெருமானே வேண்டியபடி. இமவான் = ஹிமவார்: பனியை
யுடையது என்பதுபற்றிய பெயர்; இங்கு, இச்சொல் - அம்மலையாசனைக்
குறிக்கும். எண்ணுதல் என்பது - தியானித்தல் கணக்கெண்ணுதல் என்னும்
இருபொருளிலும் வருதல்போல், கணக்கு என்ற சொல்லும் அவ்விருபொரு
ளிலும் வரும்: இது - 'கண்' என்னும் வடமொழிமுதனிலையடியாப் பிறந்து
'கு'விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்போலும். (அஉ)

83. உன்கருத்தேதென்றறிபேன்கருவையினுத்தமனே
மின்கருக்குஞ்சடையும்பிறைக்கீற்றும்விழிமலரும்
பொன்கருக்குங்கொன்றைமாலிகைமார்புநின்பொற்கழலு
மென்கருத்தாடுவைத்தெப்போதும்வந்தித்திறைஞ்சவனே.

(இ - ள்.) கருவையின் உத்தமனே - திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய
சிறந்தகடவுளே! - நின் - உனது, மின் கருக்கும் சடையும் - (மிக்கவொளி
யுள்ள) மின்னலையும் கருநிறமுடையதாகச்செய்கின்ற [மின்னலினும் மிகச்
சிவந்த] சடைமுடியையும், பிறைக்கீற்றும் - (அதன்மீது அணிந்த) கீற்றுவடிவ
மான இளம்பிறைச்சத்திரனையும், விழி மலரும் - தாமரைமலர்போன்ற திரு
க்கண்களையும், பொன் கருக்கும் கொன்றை மாலிகை மார்பும் - பொன்னின்
நிறத்தையும் கருநிறமுடையதாக்குகின்ற [பொன்னினும் மிக்துவிளங்கு
கின்ற] கொன்றைமலர்மாலையை யணிந்த திருமார்பையும், பொன் கழலும் -
பொன்னாலாகிய வீரக்கழலை யணிந்த திருவடிகளையும், எப்போதும் என்
கருத்தாடு வைத்து - எப்பொழுதும் எனது மனத்திற்கொண்டு, வந்தித்து
இறைஞ்சுவன் - வணங்கி வழிபடுவேன், (யான்); உன்கருத்து வது என்று
அறியேன் - உனது திருவுள்ளக்கருத்து (என்விஷயத்தில்) இன்னதென்று
அறியேன்; (எ - று.)

நான் உனது திருவுருவத்தை எப்போதும் மனத்திற்கொண்டு தியா
னித்தலையே கடமையாகக்கொண்டுள்ளேன்; உனக்குக் கடமையாகிய நற்
கதியாளிகருத்திறத்தில் நீ யாதுசெய்வாயோ' என்பதாம். ஆதலால், நீ நற்கதி
யருளவேண்டு மென்பது கருத்து. கழல் திருவடிக்கு, தானியாகுபெயர்.

84. இறையவனையெனக்குன்னடிபோற்றவியலபளித்த
மறையவனையென்மனத்தவனேவடிவார்த்தகண்டக்

கறையவனெதென்கருவேசனேசடைக்காடணிந்த
பிறையவனையடியேன்பிறவாவண்ணம்பேற்றுளே.

(இ - ள்.) இறைபவனே - (எப்பொருள்கட்டுந்) தலைவனே ! உன் அடி போற்ற எனக்கு இயல்பு அளித்த மறையவனே - உனது திருவடிகளை வணங்கு மாறு (எனக்கு) நற்குணத்தை ஈந்தருளிய வேதஸ்வரூபியே ! என் மனத்த வனே - எனது மனத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே ! வடிவு ஆர்ந்த கண்டம் கறையவனே - அழகுநிறைந்த திருக்கழுத்தில் (விஷ்ணுண்டதனும்) கறத்த திருநிறமுடையவனே ! சடை காடு அணிந்த பிறையவனே - சடைமுடியிற் பிறைச்சந்திரனை யணிந்தவனே ! தென் கருவேசனே - தெற்கின் கண்டள்ள திருக்கருவைநகர்க்குத் தலைவனே !—அடியேன் பிறவாவண்ணம் - அடியேன் மீண்டும் பிறப்பெடுக்காதபடி, பேறுஅருள் - முத்திப்பேற்றை அருள்வாயாக.

‘வரிவார்த்தகண்டகறையவனே’ என்ற பாடத்துக்கு— வரி - இரோகை கள், வார்த்த - நீண்டமைந்த, கண்டக்கறையவனே ! என்க. மறையவனே - அந்நணனே எனினுமாம். (அச)

85. அருளிப்புனலிற்குமிழிநிறேன்றியழிந்தனன்யான்
கருவைப்பரமன்கவிஞ்ஞாக்காக்கமலாலயத்திற்
பாவைக்கிரவிற்றிருத்தாதுசென்றபதப்படவக்
தெருவிற்சிறுதுகளாய்க்கிடந்தேனில்லைதீவினையே.

(இ - ள்.) கருவை பரமன் - திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய பரம்பொரு ளாகிய சிவபெருமான், கவிஞனுக்கு ஆ - பாடல்தொண்டிசெய்யுஞ் சுந்தர மூர்த்திநாயனாக்காக, கமலாலயத்தில் - திருவாரூரில், பாவைக்கு - பாவையா றிடத்தில், இரவில் - இராப்பொழுதில், திரு தூது சென்ற - தூதுசென்றரு ளிய, பதம் - திருவடிகள், பட - (என்மீது) படும்படி, அ தெருவில் - அத் திருவாரூர்த்தெருவில், சிறுதுகள் ஆம் - சிறுபுழுதியாய், கிடத்தேன் இல்லை - கிடக்கப்பெற்றிலேன்; (ஆதலால்), அருவி புனலில் - ஆற்றநீர்ப்பெருக்கில் தோன்றுகின்ற, குமிழியின் - மொக்குன்போல், யான்—, தோன்றி - பலபிறப் பெடுத்து, அழிந்தனன் - (இதுவரையிலும்) இறந்தொழிந்தேன்; (இவ்வாறு நேரத்தகுக் காரணம்), தீவினையே - (யான் முற்பிறப்பிற் செய்த) பெரும் பாவமேயாகும்; (எ - று.)

திருவாரூர்த்தெருவில் பாவையார்வீட்டிற்குச் சிவபிரான் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரது தூதராகச் சென்றபாது அவரதுதிருவடி தீண்டமாறு புழுதியாக வாவது எனக்கு ஜம்மமேளீர்த்திருக்குமாயின், அத்திருவடி தீண்டப்பெறுதலால் பிறப்பிற்குக் காரணமாகிய தீவினையெல்லாம் தீர்த்து முத்திபெற்றிருப்பேன்; அவ்வாறு பெருமையால், பிறந்துஇறந்துஉழலவேண்வதாயிற்று; இதுவும் எனது தீவினையே யென்பதாம். சிவபிரானது திருவடி தீண்டப்பெற்றார்க்கு மீண்டும் பிறவிறோது முத்திகிடைத்தல திண்ணமா மென்க. உலகத்தில் பெயர் வழங்குமாறுள்ள ஒவ்வொருபொருட்கும் ஐயிருண்டென்பது வேதாந்தி

களின்கொள்கை யாதலால், 'சிறுதுகளாய்க் கிடந்தேனில்லை' என்றார். இச் செய்யுளில் தமக்குப் பிறப்புஇறப்புக்கள் தீர்த்திடாதிருத்தல்பற்றி, சிவபெருமான் தூதுசென்றபோது அவரது திருவடி தீண்டப்பெற்றிலாமையை அது மித்தலால், அதுமாநாலங்காரம். "புலையாம்பிறவிபிறந்தென்செய்தோம் பொன்னிபொன்கொழிக்கும், அலையார் திருவரங்கத்தெம்பிரா னமதன்னை யொடுந், தொலையாதகாணங்கடந்தவந்நான் கடந்தோறும் புல்லாய்ச், சிலையாய்க் கிடந்திலமே நெஞ்சமே கழல்தீண்டிகைக்கே" என்ற வாய்பாட்டை ஒருசார் ஒற்றியது, இச்செய்யுள்.

கவிஞன் - கவிபாடுபவன் ; ஞ் - பெயரிடைநிலை. பரமன் - யாவரினும் உயர்ந்தவன். பரவைக்கு = பரவையினிடத்தில் : உருபுமயக்கம். கமலாலயம் - திருவாரூர்க்கு வழங்கும் பெயர்களு ளொன்று : இது - அவ்வூர்த்தீர்த்தத்தின் பெயர் திருப்பதிக்கு ஆனதோர் இலக்கணை. இது - சோழநாட்டிச் சிவதலங் களுள் ஒன்று. திருமகள் சிவபிரானது திருவடிகளை வணங்கி எல்லாச்செல்வதையும் எக்காலததும் அழிவில்லாத மாங்கலியத்தையும் தான்பெறுமாறு சிறப்பாகத் தவஞ்செய்து வரம்பெற்ற தலம். மதுந்திகண்டசோழமசாராசனைப் பசுவாகச்சென்று சோதித்த தலம் ; தன்னிற்பிறந்தவர்க்கு முச்சிகொடுக்குந் தலம். இது இன்ன சிவபெருமான் திருநாமம்-தியாகராசர், புற்றிடங்கொண்டார் : அம்பிகை - அல்லியங்கோதை. தீர்த்தம் - கமலாலயம் முதலிய பலதீர்த்தங் கள் விருகும் - பாதிரி.

கவிஞனுக்காத் தூதுசென்றகதை :—சுந்தரமூர்த்தியாரோர் திருவொற்றி யூரிலே சங்கிலியாரை மணஞ்செய்துகொண்டு சிலநாள் வாழ்த்திருந்து பின்பு திருவாரூர்க்குச் செல்லவிரும்பி அவருச்சென்றபோது, சங்கிலியாரை மணஞ் செய்துகொண்ட சங்கதியைக் கேள்வியுற்று மிகவுங்கோபங்கொண்டிருந்த அவரதுமுதன்மனைவியராகியபரவையார், நாயனார் தம்பியிடத்துவருதற்கு உடன் படாமல் 'வந்தால் ப்ராணத்யாகம் பண்ணுவேன்' என்று சொல்ல, அசனையறிந்த சுந்தரமூர்த்தி பரமசிவனைச் சிவானித்து 'பரவையாரது உடலைத் தீர்க்கத் தூதுசென்றருளவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் சிவார்ச்சனைசெய்கின்ற ஒர் ஆதிசைவரதுவடிவங்கொண்டும் தாமர்த்தன்மையறிதற்கு ஏற்ற கோலத்தோடும் அர்த்தராத் திரியில் இருமுறை தூதுபெய்துசென்று பரவையார்க்குச் சமாதானஞ்சொல்லி அவன்கொண்டகோபத்தை ஆற்றுவிக்க, பின்பு நாயனார் பரவையாரது வீட்டிற்குச் செல்ல, பிறகு இருவரும் முன்போலவே அந்யோந்யமாக வாழ்த்திருந்தன ரென்பதாம். இவ்வரலாற்றினால், கடவுள் அடியவர்க்கு எளியவ ரென்பதும், போக மோகங்க ளிரண்டையும் கொடுத்தருள்கின்றவ ரென்பதும் பெறப்படும். (அரு)

86. தீவினைசெய்துசிவதவங்கைவிட்டுச்சில்பகலிற்
சாவினைமேற்கொள்சமுக்கினரே, நண்டமிழ்க்கருவைங்
கோவினைநாவினிற்கொண்டேத்திச்செம்பொற்குரைகமலிற்
பூவினையிட்டிறைஞ்சீரென்கொலாமுங்கள் புல்லறிவே,

திக்குணமும் கெடுகின்றவுமுடைய வெளிவேடம் பூண்டவாறு வஞ்சனைக்கு வசப்பட்டுத் துன்பமடையாதபடி அடியேனைப் பாதுகாத்தருளவேண்டுமென்று வேண்டியவாறு. மனத்தைத் தம்வழிப்படுத்தும் வலிமை யில்லாதிருக்கையிலும் யாவரும் தம்மைம்புமாறு மனத்தைத் தம்வழிப்படுத்தும் வலிமையையுடைய முனிவார்களின் வேஷத்தைப் பூண்டு தீயவழியில் நடக்கின்ற வஞ்சகர்க்கு, பிறபிரானிகள் தனதுவல்லுருவத்தைக்கண்டு வெருண்டு ஒடிவிடாதிருத்தற்பொருட்டுப் பசுவின்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டிருந்து

அருகே பிரானிகள்வரும்போது அவற்றின்மேற் பாய்கின்ற புலியை உவமை கூறினார்; உவமையணி. மேல்தோற்றத்தில் சாதுவாயிருந்து செயலில் கொடுமையையுடைய தன்மையில் உவமை: 'பார்வைக்குப் பசு, பாய்ந்தாற் புலி' என்பது, பழமொழி. "வலியில்நிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம், புலியின்தோல் போர்த்து மேய்த்தற்று" என்று இவ்வுவமையைத் திருவள்ளுவர் மாற்றிக்கூறியுள்ளார். 'ஆவுரிபோர்த்துவரும் வல்லியமென்னத் தவறிழைப் போர்' என்ற பாடத்துக்கு - தவவேடமுடையவராய் மறைத்தொழுங்குக் கொடுஞ்செயலைச் செய்யுந் தீயவர் என்று பொருள் காண்க. மெல்லியல் - பண்புத்தொகையன்மொழி. (அவு)

88. தகனம்படுத்திப்பகிரண்டகூடமுஞ்சாம்பர்செய்து
ககனம்பதத்தினின்றும்பிராணைக்கமலமன்ன
முகமைந்துடையகருவாபுரியின்முதல்வனையா
னகைநந்திராப்பகலைத்திடுவேனெஞ்சமுக்கறவே.

(இ - ன்.) (யாவும் அழியும் சர்வசங்காரகாலத்தில்), தகனம் படுத்தி - (உலகத்துப்பொருள்களையெல்லாம்) எரித்தழியச்செய்து, பகிர் அண்ட கூடமும் சாம்பர் செய்து - அண்டகூடத்திலுடைய உன்னிடத்தையும் வெளியிடத்தையும் சாம்பலாக்கி, ககனம் கின்று - ஆகாயத்தில் நின்றுகொண்டு, பதத்தில் ஆடும் - கால்களால் எர்த்தனஞ் செய்கின்ற, பிராணை - பிரபுவும், - கமலம் அன்ன முகம் ஐந்து உடைய - செந்தாமரைமலர்போன்ற ஐந்துமுகங்களையுடைய, கருவாபுரியின் முதல்வனை - திருக்கருவைநகர்க்குத் தலைவனுமாகிய சிவபிராணை, யான் - நான், அகம் ஐந்து - மனமுருகி, இரா பகல் - இரவிலும் பகலிலும், நெஞ்ச அழுக்கு அற - (எனது) மனத்திலுள்ள கனங்கம் நீங்கும் படி, ஏத்திடுவேன் - துதிப்பேன்; (எ - று.)

சர்வசங்காரமூர்த்தியாய்த் திருநடனஞ்செய்கின்ற சிவபிராணை என் மனத்திலுள்ள அவிச்சை நீங்கும்படி அவராதமும் நெஞ்சிற்கொண்டு துதிப்பேனென்பதாம். பகிரண்டமும் சாம்பர்செய்து என்ற இறந்ததுதழுவிய எச்சவுண்மையால், அண்டகூடத்தின் வெளிப்புறத்தையென்றி உட்புறத்தையும் சாம்பர்செய்தமை பெறப்படும். ககனம் பதத்தில் கின்றும் பிரான் என்பதற்கு-ஆகாயமாகிய தானத்தில் நின்றுகொண்டு நடனஞ்செய்கின்ற சிவபிரான் என்று உரைப்பினுமாம். சிவபிரானது ஐந்துமுகங்கள் - ஸத்யோஜாதம் வாம தேவம் அகோரம் தத்புருஷம் ஈசாகம் என்பன. (அஅ)

89. அழுக்கற்றநெஞ்சினும்பொன்னம்பலத்துமமர்ந்துகின்ற
முழுக்கற்றையஞ்சடி லக்களவீசனைமுன்னிபன்பு
பழுக்கத்திருத்தொண்டிசெய்யார்கள்காலபடர்நரகுக்
கழுக்கக்கழுத்திற்கயிறிடும்போதுமற்றென்செய்வரே.

(இ - ன்.) அழுக்கு அற்ற நெஞ்சிலும் - களங்கமில்லாத (பெரியோர்க ளது) மனத்திலும், பொன் அம்பலத்தும் - (சிதம்பரத்துக்) கனகசபையிலும்,

அமர்ந்த நின்ற - மனம்பொருந்தி யெழுந்தருளியிருக்கிற, முழு கற்றை அம் சடிலம் களவீசனை - பெருந்தொகுதியாகிய அழகிய சடைமுடியையுடைய திருக்களாவின் டீ மெழுந்தருளியுள்ள திருக்கருவைச் சிவபெருமானை, முன்னி - மனத்திற்கொண்டு தியானித்து, அன்பு பழுக்க - பக்திமுதிர, திரு தொண்டு செய்யார்கள் - அடிமைசெய்யப்பெறாத வீணர்கள், —கால படர் - யமகிங்கரர்கள், நாகுக்கு இழுக்க - நாகலோகத்துக்கு இழுத்துச்செல்லும் பொருட்டு, கழுத்தில் கயிறு இடும் போது - கழுத்திலே பாசக்கயிற்றை மாட்டும்போது, என் செய்வர் - யாதுசெய்யமாட்டுவார்கள்? (எ - று.)

சிவபெருமானை வணங்கி வழிபட்டவர்க்குத்தான் அந்திமகாலத்தில் யம பாதையொழிந்து நந்தகிபெறலாமேயன்றி, மற்றை வீணர்க்கு யமபாதையினின்றும் தப்ப வழியில்லை யென்பதாம். மற்று - அசை. (அக.)

90. என்செயலாவதியாதொன்றுயில்லைமற்றியான்புரித
னின்செயலாகநினைவளித்தாயுன்னினீக்கமற்றேன்
புன்செயலீதென் றுநன்செயலீதென்றும்புந்திசெய்யே
னுன்செயல்யாவுமென்றேகருவேசவுளந்தெளிந்தே.

(இ - ள்.) கருவேச—!—என் செயல் ஆவது - எனது தொழிலாயிருப்பது, யாது ஒன்றும் இல்லை - எதொன்றுமில்லை; யான் புரிதல் - யான் செய்யுந் தொழிலைப்பற்றி, நின் செயல் ஆக - உனது செய்கையாகவே, (இருக்கின்ற உண்மையை உணருமாறு), நினைவு அளித்தாய் - எண்ணத்தை (எனக்குத்) தந்தருளினாய்; (யான்), உன்னின் - உன்னினின்றும், நீக்கம் அற்றேன் - நீங்குதலொழிந்தேன்; யாவும் - எல்லாத்தொழில்களையும், உன் செயல் என்றே உளம் தெளிந்து - உனதுசெய்கை யென்றே மனத்தில் தெளிவுகொண்டிருத்தலால், ஈது புல் செயல் என்றும் - இது தீச்செய்கை யென்றும், ஈது நல் செயல் என்றும் - இது நற்செய்கை யென்றும், புந்தி செய்யென் - (மனத்தினுள்) கருதவும்மாட்டேன்; (எ - று.)

ஜீவாத்மா ஸ்வாதந்தரியமின்றிப் பரமாத்மாவுக்கே அடிமையாதலையும், உடம்பினுள் உயிர்போல அந்தஜீவாத்மாவினிடத்துப் பரமாத்மா அந்தராத்மாவாய் இயக்குதலையும் நோக்குமிடத்து, எனக்கென்றுசொல்ல ஒருசெயலுமில்லை; இப்பிரபஞ்சத்தில் எல்லாம் இறைவனுன உனக்கே உரியன வென்று சொல்லத்தகும்; இவ்வாறான தத்துவவுணர்ச்சியை நீ எனக்குக் கருணை செய்ததனால், நானென்று சொல்லுமாறு உன்னினின்றும் வேறுபட்டுத் தோன்றுகின்ற அகங்காரம் நீங்கப்பெற்றே னாதலால், பிறர்க்கு நான் செய்வதுபோலத் தோன்றுகின்ற செயல்களையாவும் உன்னுடையனவே யாதல் பற்றி, அத்தொழிலில் தோன்றுகின்ற நன்மைதிமைகளில் இனி எனக்கு யாதொருதொடர்பு மில்லை யென்றவாறு. இதனால், கவி தாம்பெற்றதத்துவவுணர்ச்சியின் தன்மையை வெளியிட்டன ரென்க. “எனக்கெனச் செயல் வேறிலை யாவுழிங்கொருநின், தனக்கெனத்தகும்” என்றார் தாயுமானவரும். ‘நின்னின் நீக்கமற்றேன்’ என்றது - நீ என்னுள் அந்தராத்மாவாய் வசித்த

லால் நான் உண்ணப்பிரியுமாறு இல்லை என்றவாறு: “பிரியுந்தன்மையில்லா வகை கலக்கின்ற பெரியோய்” என்றது காண்க. எல்லாம் கடவுளின்செய லே யாதலால், அத்தத்துவவுணர்ச்சியையுடைய தாம் அத்தொழில்களில் குற்ற நற்றம்பேசுவது பெரியதோரபசாரமாகுமென்பார் ‘புன்செயலீதென்றும் நன்செயலீதென்றும் புந்திசெய்யேன்’ என்றார்.

மற்று - வினைமாற்று. செயலாவதீயாது, மற்றியான் - குற்றியலிகரங்கள்; இவற்றுள் முந்தியது அலகுபெற்றும், பிந்தியது அலகுபெறாதும் வந்தன.

91. உளந்தெளியும்படியெப்படி வேதமுமுண்மைநிலை

யளந்தறியாதகருவைப்பிரான் பவளம் அன்ன

வளந்தருவேணியுஞ்சங்கக்குழைபுமதிமுகமுங்

களந்தருநீலமும்பாணித்திடாதகயவருக்கே.

(இ - ள்.) வேதமும் - எல்லா வேதங்களும், உண்மை நிலை அளந்து அறி யாத - (தனது) ஸ்வரூபத்தின்தன்மையை ஆராய்ந்தறியப்பெறாத, கருவை பிரான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, அம் பவளம் அன்ன - அழகிய பவழம்போன்ற [சிவந்த], வளம் தரு வேணியும் - செழித்துள்ள சடைமுடி யையும், சங்கம் குழையும் - சங்கத்தினுற்செய்யப்பட்ட காதணியையும், மதி முகமும் - பூர்ணசந்திரன்போன்ற திருமுகத்தையும், களம் தரு நீலமும் - திருக்கழுத்திற் பொருந்திய நீலநிறத்தையும், பாவித்திடாத - (மனத்தினால்) தியானிக்கப்பெறாத, கயவருக்கு - கீழ்மக்கட்கு, உளம் தெளியும் படி - மனத் தெளிவடையும் விதம், எப்படி - எவ்வாறு? (எ - று.)

சிவபிரானது அங்கங்களையெல்லாம் நன்றாகப்பாவித்து அனுபவிக்கும் மேன்மக்களுக்கே மனம் தத்துவவுணர்ச்சியைப்பெற்றுத் தெளிவடையுமே யன்றி, மற்றைக் கீழ்மக்கட்கு ஒருகாலும் மனத்தெளிவடையா தென்பதாம். ‘வேதமும் உண்மைநிலை அளந்தறியாத கருவைப்பிரான்’ என்றதனால், உல கத்துதலைகளுட் சிறந்த வேதத்தினாலும் உண்மையறியப்பெறாத சிவபெரு மான் தனதுசடைமுடி முதலியவற்றை அன்போடுதியானிப்பவர்கட்கு, திருவருளிஞலேயே தனது உண்மைநிலையை அறிவிப்ப னென்பது போத ரும். ‘அம்பவளமென்ன’ என்றும் பாடம். (கூக)

92. கயங்கொண்ட நீரின்மதிநிழல்போலக்கலங்கிநின்று

மயங்குங்கவலைமடநெஞ்சமேமலைமங்கைகொங்கை

முயங்குங்கருவைப்பெருமானென்னுட்பகைமூன்றும்வென்று

சயங்கொண்டிருக்கணுனக்கொருகா லுந்தளர்வில்கேயே.

(இ - ள்.) கயம் கொண்ட நீரில் - குளத்திற்பொருத்திய நீரிலே காணப் படுகின்ற, மதி நிழல் போல - சந்திரனதுபிரதிபிம்பம் (ஒருநிலைநில்லாத தனம்புதல்) போல, கலங்கி நின்ற - கலக்கமடைந்து நின்ற, மயங்கும் - மயங்குகின்ற, கவலை - துன்பத்தையுடைய, மட நெஞ்சமே - அறியாமையுள்ள (எனது) மனமே! --மலை மங்கை கொங்கை முயங்கும் - பார்வதிதேவி

யினது தனங்களைத் தழுவுகின்ற, கருவை பெருமான் - திருக்கருவைச் சிவ பெருமான், என் உள் பகை மூன்றும் - எனது உட்பகைவர்க்கமாகிய (காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும்) மூன்றையும், வென்று - (தனது அருளென்னுந் தண்டத்தா லடித்து வலியடக்கிச்) சயித்து, சயம் - தானே, கொண்டு - (தனக்குச் சுவாதினமாகக்) கொண்டு, இருக்கின் - (உன்னிடத்தில்) வீற்றிருப்பா னாயின், உனக்கு—, ஒரு காலும் - எக்காலத்திலும், தளர்வு இல்லை - தளர்ச்சி யுண்டாகாது; (எ - று.)

காமம் வெகுளி மயக்க மென்னும் முக்குற்றங்களும் தம்வசப்படுத்தியத னால் அவற்றின்கையிற் சிக்குண்டுதவிக்கின்ற தமதுமனத்தை நோக்கி, 'சிவ பெருமான் தனது அருளென்னுந் தண்டினால் முப்பகைகளையும் அடித்து ஒட்டி உன்னைத் தன்வசமாக்கிக்கொண்டு தனது வெற்றி தோன்ற உன்னிடத்து வீற்றிருக்கப்பெறுவாயாயின், பிறகு ஒருகாலும் உனக்குப் பிறவித்தடு மாற்றமுண்டாகாமல் நகத்திபெறுவாய்' என்று உபகேசித்துத் தேற்றிய வாறு. காற்றுமுதலியவற்றாற்றுகளத்தரீர் ததும்புகின்ற இயல்பையுடையதாக அதனுள்ளோன்றுஞ் சந்திரப்பிம்பமும் தரும்புதல்போல, இருவினையினால் ஆன்மா வருந்துவதாக அதனுள்ளிருக்கும் மனமும் தமொழுகின்ற தென உவ மையால் விளக்கினார். காமம் க்ரோதம் லோபம் மோஹம் மதம் மாத்ஸர்யம் என்று வடநூலார் உட்பகையை ஆறு என்றுகூறவும், அவை காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மூன்றனுள் அடங்குதல்பற்றி, இங்கு 'உட்பகைமூன்று' என்றார். உட்பகையாவது - மனத்தில்தங்கி அதனை நல்வழியிற் செல்லவொட் டாது கெடுக்குந் தன்மையது; "காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றன், நாமங் கெடக் கெடும் நோய்" என்றார் திருவள்ளுவனாரும். இனி, இச்செய்யுட்கு— சந்திரன் தனக்கு இயற்கையில் ஆட்டமொன்றும் இல்லாதிருத்தும் நீரினுள் தோன்றும்போது அங்கு அசைத்து தோன்றுதல்போல, சிவபெருமான் தனக்கு விகாரமொன்றும் இல்லாதிருத்தும் அவிச்சையால் தான் ஜீவாத்மா வாகத்தோன்றும்போது வருந்துவதாகத் தோன்றுவன்; அந்த ஜீவாத்மா ஸோஹம்பாவனையால் அவிச்சைநீங்கின் மனந்தெளிவடைவ மெனச் சிவாத் வைதமாகப் பொருள்கூறுவாரு முளர்.

கயங்கொண்ட நீர் - ஆழங்கொண்ட நீர் என்று பொருளுரைப்பாருமுளர். கயம் - யானை யெனினுமாம். சயம் = ஸ்வயம். இனி, வென்று - வலியடக்கி, சயம் [ஜயம்] கொண்டு - வெற்றிகொண்டு என்று உரைப்பினுமாம். (கஉ)

93. தளர்வுவந்தெய்தின்விதிபிணைநோவர்தழைக்குஞ்செல்வக் கிளர்வுவந்தெய்திறற்றமைத்தாம்புகழ்வார்களைத்தபசுந துளவுவந்தோனுமுளரிவந்தோ னுந்துதித்துதிப்பக் களவுவந்தோன்செய்தகற்பனையீதென்காண்கிலரே.

(இ - ள்.) 'ஈது - (சுகதுக்கங்கட்குக்காரணமான) இந்த ஸூழ்வினை,— கிளைத்த - தழைத்த, பசுந் துளவு - பசுவமயான துளசிமாலையை, உவந்தோ னும் - விரும்பியணிந்த, திருமாலும், முளரி வந்தோனும் - (அத்திருமாலினது

உந்தித்)தாமரையில் தோன்றிய பிரமதேவனும், துதித்து நிற்ப - தோத்திரஞ் செய்துநிற்க, களவு உவந்தோன் - திருக்களாவின்நிழலில் விரும்பியெழுந்த ருளியிருக்கின்ற சிவபெருமான், செய்த—,நற்பனை - சங்கற்பமேயாகும், என்ற—, காண்கிலர் - உண்மையறியாதவர்கள்,—தளர்வு வந்தது எய்தின் - (தமக்கு) ஒருதளர்ச்சி வந்தால், விதியினை நோவர் - (அதற்குக்காரணமான) ஊழ்வினையை வெறுப்பார்கள்; தழைக்கும் செல்வம் கிளர்வு வந்து எய்தின் - மேன்மேற்பெருகுகின்ற செல்வக்கிளர்ச்சி (தமக்கு) வந்தால், (அப்போது மாத்திரம்), தமை தாம் புகழ்வர் - (அதற்குக்காரணம் தாமேயென்று) தம்மைத் தாமே மேம்படுத்திப் பாராட்டிக்கொள்வார்கள் [ஊழ்வினைப்பயனென்று சிறிதுங்கருதார் என்றபடி]; (எ - று.)

கடவுளினதுநிக்கிரகரூபமான சங்கல்பத்திற்குக்காரணமாகும் வினை பாபமென்றும், அதுககிரகரூபமான சங்கல்பத்திற்குக் காரணமாகும் வினை புண்யமென்றும் சொல்லப்படும்; புண்ணியத்தின்பயனாகச் செல்வமும், பாவத்தின்பயனாக வறுமைமுதலியதுன்பங்களும் நோக்கின்றன; உண்மை இவ்வாறிருக்க, இத்தனை அறியாத உலகத்துமனிதர், தமக்குத் களர்வுநீர்த்தால்மாத்திரம் அது விதியின்கொடுமையால் நேரந்த தென்று அவ்விதியை வெறுத்தலும், செல்வவாழ்க்கை நோத்தபோது தமதுவிதியின்பயனாகவே உதுவுநீர்த்த தென்று கருதாமல் தமதுநிறமையால் நேரந்ததென்று தம்மை மதித்துச் செருக்குதலும் செய்கின்றனர் என்று அவர்களது அறிவின்மையை எடுத்துக் காட்டியவாறு. “ செல்வம்வந்ததுநகாலேத செய்வமுஞ்ஞறிதுபேரார்,..... வல்வினைவினைவுமோரார் மண்ணின்மேல் வாழுமாந்தா ” என்றதும், “நன்றாக கால்ல்லவாக்காண்பவ ரன்றவகா, லல்லற்படுவ தெவன் ” என்ற திருக்குறளின் விடீசடவுளையில, ‘ தாமே முன்செய்துகொண்டமையாலும் ஸட்டாது கழியாமையாலும் றுரண்டும் இயைந்து அனுபவிக்கற்பால்; அஹற்றுள் ஒன்றற்கு இலையதுஅனுபவித்து ஏனையதற்கு அதுசெய்யாது வருதுதல் அறிவனது என்பதாம் ’ என்றதும் இவ்ருக் காணத்தக்கன “மெய்திரு வந்துற்றலும் வெந்துயர் வந்துற்றலும், ஒதநிருக்கு முளளத்தரவேவான் ” என்ற வாறு எப்போதும் ஒருநிலையிலநின்றலே உதசமாகளின் தன்மை யென்க.

துளவு - துளவீ: வடசொல். முளரி - முள்ளாகியஅரையைமுடைய தெனத் தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறிப்பெயர். நிற்ப உவந்தோன் என இயையும். களவு வந்தோன் என்றும்பிரிப்பர். ஈது -செய்யுளில் சுட்டு நீண்டுவந்தது.

94. காணப்பெற்றேன்கருவைபபெருமானைக்களா நிறுந்கிழ்ப
பூணப்பெற்றேன்செய்ப்பொன்னடித்தாமரைபூணுரன்பு
பேணப்பெற்றேனவன்பேராசிரங்களுந் பேசப்பெற்றே
னூணப்பெற்றேன்கொடும்பாவமென்பால்வந்தவன் னுதற்கே.

(இ - ள்) (யான்), கருவை பெருமானை - திருக்கருவைச் சிவபெருமானை, களா நிறுந்கிழ் - திருக்களாவின்நிழலிலே, காண பெற்றேன் - தரிசிக்கப்பெற்றேன்; செய்யல் சிவந்த, பொன் அடி - தாமரை - (அப்பிரானது)

அழகிய திருவடித்தாமரைகளை, பூண பெற்றேன் - (தலையின்மீது) தரிக்கப் பெற்றேன்; பூணும் அன்பு-(அப்பெருமானிடத்துக்) கொள்ளவேண்டிய அன்பை, பேண பெற்றேன் - (என்னிடம்) பொருந்தப்பெற்றேன்; அவன் பேர் ஆயிரங்களும் - அவனது ஆயிரத்திருநாமங்களையும், பேச பெற்றேன் - உச்ச ரிககப்பெற்றேன்; கொடும் பாகம் என்பால் வந்து நண்ணுதற்கு - கொடிய சிவனை என்னிடம் வந்துசேர்த்தற்கு, நாண பெற்றேன் - கூச்சமடைந்தேன்.

பின்னர்க்குறிய செயலகட்கெல்லாங் காரணம் சிவபெருமானதுதரி சனமே யாதலால், அதனை முன்னர் எடுத்துக்கூறினார். (கூசு)

95. நண்ணலர் முப்புரம் விறகாமன் நன் புரநன்னகைத்தீக்
கண்ணனிலே விச்சுகள விரகடலினஞ்சம்
விண்ணவர் வாழ வருந்திய காலையுமெய்யில் வைக்கும்
பெண்ணவளங்குவினதொழிந்ததென் பேதைமையே.

(இ - ள்.) நண்ணலர் முப்புரம் - பகைவர்களாகிய அசுரர்களது மூன்று பட்டணங்களையும், வில் நாமன் சன் புரம் - கரும்புவில்லையுடைய மன்மதனது உடம்பையும்,-- (முறையே), நல் நகை தீ - நல்லசிரிப்பாகிய நெருப்பையும், கண் அனல் - நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்பையும், வலி - பிரயோகித்தது, சுடு - சுட்ட, களவீசர்—, விண்ணவர் வாழ - (அஞ்சிய) தேவர்கள் உயிர்வாழாமாறு, கடலின் நஞ்சம் - பாற்கடலில் தான்றிய (ஆலாகல) விஷத்தை, அருத்திய காலையும் - உட்கொண்டபோதும், மெய்யில் வைக்கும் பெண்ணவன் - (தமது) உடம்பின் இடப்பாதி யிற் கொண்டுள்ள உமாத்தவியானவள், அங்கு - அவ்விடத்தினின்றும், விலகாது ஒழிந்தது - விட்டுச்செல்லாமல் (அங்கேயே) தங்கியிருந்தது, என் பேதைமையே - என்ன மடமைக்குணமோ? (எ - று)

ஒருவன் நஞ்சுண்டால் அதனால் ஆபத்துநேர்தல் கண்கூடாகவிருக்க, சிவபெருமான் நஞ்சுண்டகாலத்தில் அப்பிரானது திருமேனியிற் செம்பாதி யாக இருக்கின்ற உமாதேவி 'தனக்கும் ஆபத்து நேரக்கூடும்' என்று அஞ்சி விலகாமல் அப்போதும் உடன் இருந்தது என்னபேதைமையோ! என்று வஞ்சுபுக்குச்சியணி வகையால், இறைவருடம்பினின்று உமாதேவி எப்போதும் பிரியாது உடனுறையும் உறுதித்தன்மையை விளக்கியவாறு: இறைவனைச் சார்ந்தார்க்கும் நஞ்சு முதலியவற்றால் நலிவுபிறவாமை இங்கு விளங்குதல் காண்க. முப்புரங்களை நகைத்தீயினாலும் காமனது உடம்பைக் கண்ணனலினாலும் சுட்ட களவீசர் என்று முறையே சென்று இயைகலால், முறைநீர் னிறைப்பொருள்கோள். புரம் - பட்டணமும், உடம்பும் காலையும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. (கூடு)

96. பேதாதிபேசப்பிறவிகடோறும்பிறந்தினைத்தேன்
மாதாவும்பெற்றுவளர்த்தினைத்தான்கொடுமாறலி
தூதாளுங்கொன்றினைத்தான்களவீசனிதனுன்பத்துக்கோ
ராதாரின்னிருபாதாவிந்தத்தடைவதுவே.

(இ - ன்.) களவீசு—! (நான்),—பேதம் அதிபேதம் பிறவிகள் தோறும் - பலவகையிலும் வேறுபாட்டையுடைய பிறப்புக்களிலெல்லாம், பிறந்து - பலதரம் பிறந்துபிற்து, இளைத்தேன் - சலிப்படைந்தேன்; மாதாவும் - (அவ்வப்பிறவியில் எனக்குத்) தாயாயிருந்தவளும், பெற்று வளர்த்து இளைத்தான் - பெற்றுப்பெற்று வளர்த்துவளர்த்து மெலிந்தான்; மா கொடு மறலி தூது ஆளும் - மிக்ககொடிய யமனது தூதனாகிய கிங்கரணும், கொன்று இளைத்தான் - (பிறவிதோறும் எனது) உயிரை வாங்கிவாங்கிச் சலித்துப் போனான்; இ துன்பத்தாக்கு - இவ்வாறு ஓயாதுவருகின்ற துன்பங்களை நீக்குதற்கு, ஓர் ஆதாரம் - ஒப்பற்ற துணையாவது, நின் ஒரு பாத அரவிதத்து அடைவது - உனது இரண்டு திருவடித்தாமரைகளிற் சேர்வதேயாம்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருவடிகளை யடைவதே பிறவித்துன்பங்கள் நீங்கி நற்கிபெறுதற்கு உபாயமா மென்பது, கருத்து யான் சிவபிரானது திருவடியைச் சேர்ந்ததனால், இனி எனக்கும் பிறக்கும்படி நேராதது; தாயர்கட்கும் பெற்றுவளர்க்குஞ் சிரம மிராது; யமதூதர்க்கும் எனது உயிரைவாங்குகின்ற சிரமம் ஒழியு மென்பது, இங்குப் போதரும். பேதாதிபேதம் - பேத அதிபேதம் எனப் பிரிக்க; பேதமாவது - ஒரினத்திற்குள் நிகழும் வேறுபாடு; அதாவது - தேவசாதியாருள் வித்தியாதார யக்ஷர் கந்தர்வர் கின்னார் என்றற் போல்வது; இது, ஸஜாதீயபேத மெனப்படும். அதிபேதமாவது - வேறுபாடுடைய இனத்திற்குள் சோன்றம் வேறுபாடு; அதாவது - தேவர் மக்கள் விலங்கு புள் என்றற் போல்வது; இது - விஜாதீயபேத மெனப்படும் துன்பத்துக்கு ஓராதாரம் - “ துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவார் ” என்றற் போல நின்றது. (கூசு)

97. அடையும்படிக்கோருறுதிகிட்டாமலகலிடத்தே

மிடையுஞ்சமயப்படுகுழிவீழ்ந்துமெலிந்துமன

மிடையும்பருவத்துமெய்ஞ்ஞானக்கண்டந்விதனைப்புரந்த

கடையும்படைவிழியொப்பனையாண்மனக்காதலனே.

(இ - ன்.) சமயம் படுகுழி வீழ்து - புறச்சமயங்களாகிய படுகுழியிலே விழுந்து, மெலிந்து - தளர்வடைந்து, மனம் ஓடையும் பருவத்து - மனங்கலங்குஞ்சமயத்தில், அடையும் படிக்கு - (சிவபிரானாகிய தன்னைச்) சேர்ந்து உய்யுமாறு, ஓர் உறுதி கிட்டாமல் - ஒருபற்றுக்கோடுங் கிடைக்கப்பெறாமல், அகல் இடத்து - (நான்) விலகிப்போகக்கூடிய தருணம் நேரும்போது,-- எனை புரந்த கடையும் படை விழி ஒப்பனையான் மனம் காதலன் - என்னைப் பாதகாதத்தற்குஉரிய அராவியவேற்படைபோன்ற கண்களையுடைய ஒப்பனையம்மையின் மனவிருப்பத்திற்கு உரியவனாகிய சிவபெருமான், மெய்ஞ்ஞானம் கண்டதது - (எனக்கு) உண்மையறிவாகிய கண்ணைக் கொடுத்து, மிடையும் - (அருள்கொண்டு) நெருங்கினான்; (எ - று.)

யான் உண்மையான சற்சமயம் இதுவென்று உணராது தடுமாற்றங் கொண்டு பலவகைச்சமயங்களிலும் புகுந்து சிவபிரானாகிய பற்றுக்கோட்

டைக் கைவிட்டு உறுதிப்பொருள்கிடையாது தடுமாறி வருந்துங்காலத்தில், காரணமின்றி பெழுந்த தனதுபெருங்கருணையினால், சிவபெருமான் எனக்கு மெய்ஞ்ஞான க்ஷயமளித்து என்னிடத்துச்சேர்ந்தன நென்பதாம். தன்னில் அகப்பட்டார் ஈட்டேறுதல் அருமையாதல்பற்றி, பிறசமயத்தைப் பிசுபிசி பென்றார். உண்மையைக்காணுதற்கு ஞானமே கருவியாகநின்றலால், அதனைக் கண் என்றல், மரபு. காதலன் மிடையும் - செய்யுமென்றும் ஆண்பாலுக்கு வந்தது. 'மிடைந்தான்' என இறந்தகாலத்தாற் கூறவேண்டியவிடத்து நிகழ்கால எதிர்காலங்கட்குஉரிய செய்யுமென் வாய்பாட்டு முற்றுகிய 'மிடையும்' என்ற சொல்லாற் கூறியது - இயல்பினால்வந்த காலவழுவமைதியாம்.

93. காதல்விளைத்துத்துணைசெய்த வேளாடல்கட்டித்த
கோதமனத்திருநித்துக்கொலோகுலவெற்புதவு
மா துமையொப்பனைபாலவண்ணே தின்வடிவிலொரு
பாதிதனக்குவடிவிருப்பாகப்பறித்ததுவே.

(இ - ள்.) பால் வண்ணனே - திருக்கருவைச்சிவபெருமானே!—குலம் வெற்பு உதவும் - அத்தகுலாசலங்களுளொன்றாகிய இமவான் பெற்ற, மாது உமை - உமாதேவியாகிய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மை,—காதல் விளைத்து - (தன்னிடத்துச் சிவபிரானாகு) ஆசையையுண்டாககி,துணைசெய்த (தனக்கு) உதவிசெய்த, வேர் - மனமதனது, உடல் - உடம்பை, கட்டு அழித்த - (நெற்றிக்கண்ணினால்) உருக்குலைத்தபற்றித் (தனக்குத்) தோன்றிய, கோதம் - கோபத்தை, மனத்தில் குறித்து கொல்லு - தன்மனத்திற் கொண்டு தானோ, நின் வடிவில் - உனது திருமேனியில், ஒருபாதி - ஒருபாதிபாகத்தை, தனக்கு வடிவு இருப்பு ஆக - தனதுஉடம்பாக அமைபுமாறு, பறித்தது - கவர்ந்துகொண்டது? (எ - று.)

உமாதேவி பிருங்கிமுனிவரால் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் தவஞ்செய்து சிவபிரானது திருமேனியின் ஓர்பாகத்தில் இடைவிடாது தான் உடனுறைதலைக்குறித்து, தனக்குத் துணையாக நின்ற சிவபிரானுக்குக் காதலைவிளைத்த மனமதனை அச்சிவபெருமான் எரித்து அழித்த கோபத்தால் அப்பிரானது திருமேனியிற் பாதிபாகத்தைக் கவர்ந்தன னென வேறொருகாரணங் கற்பித்துக்கூறியது - ஏதுத்தந்திரப்பேற்றவனியின்பாற்படும். (இந்தூலாசிரியர் மற்றோரிடத்தில் சிவபிரானது திருமேனி பாதியாதற்குக் காரணத்தை “வறுபட்டிங் கல்லா விருஞ்சிலையா வெற்றுண்டும், மாறுகட்டமாற்றலடியுண்டும் - ஊறுபட்ட, வாதையாலோ கருவைவாணனே பொன்மேனி, பாதியாய்த் தேய்த்தாய் பகர்” என்று வருணித்துக்கூறுவர்.) கோதம் = கோபம்; வடசொல். (கூஅ)

99. பறியாவினைப்பறித்திலன்யாற்றிநின்பாதமன்றி
யறியாவறிவளித்தாண்டவனையடியேனுக்குண்ணைப்
பிரியாவாமன்றிவெண்வெதில்லைபிரசமலர்
வெறியார்களானிழங்கீழ்கிலைபெற்றமெய்ப்பொருளே.

(இ - ற்.) பறியா வினையை - களையப்படாத [அதுபலித்தே தீரவேண்டிய] இருவினைகளையும், பறித்திலன் - தீர்த்தற்குஉரிய உபாயத்தை நாடாமல் வெண்ணை துருந்தேனாக[என்னொருமுயற்சியுஞ் செய்யாதிருக்கையில்], மாற்றி- (அவ்வினைகளை) ஒழித்து, நின் பாதம் அன்றி - உனதுதிருவடிகளையல்லாமல், அறியா - (வேறென்றையும்) அறியாத, அறிவு - உண்மையறிவை, அளித்து- (எனக்குக்) கொடுத்து, ஆண்டவனே - (என்னை) அடிமைகொண்டவனே! பிரசம் மலர் - தேன்நிறைந்த மலர்களின், வெறி ஆர் - நறுமணம் நிறைந்த, களாவின் நிழல்கீழ் - திருக்களாமாத்தின் நிழலிலே, நிலை பெற்ற - நிலையாக எழுந்தருளியுள்ள, மெய் பொருளே - எப்போதும் அழியாத கடவுளே!— அடியேனுக்கு - (உனது) அடியவளுகிய எனக்கு, உன்னை பறியா வரம் அன்றி - உன்னைவிட்டு நீங்காத வரமேயல்லாமல், (வேறுஒன்றும்), வேண்டு வது இல்லை - வேண்டாம்; (எ - று.)

உன்னைப்பிரியாது நிற்கும் வரமொன்றையே அடியேனுக்குத் தந்தருள வேண்டுமென்று சிவபிரானே வேண்டியவாறு. ‘பறித்தலன்மாற்றி’ என்று பாடல்கொண்டு, பறித்து - (எனதுவினைகளை) அழித்து, அ(ல்) லன் மாற்றி - (பிறவித்துன்பங்களை) ஒழித்து என்று பொருளுரைப்பாரு முளர். (கூக)

100. பொருள்காட்டிமாசற்றீபாதமுங்காட்டியப்பீபாதநல்கு
மருள்காட்டிச்சந்ததமானந்தங்காட்டியடர்ந்தகங்கு
விருள்காட்டும்பூங்குமுலொப்பனைபாகவிருளறுத்துத்
தெருள்காட்டிப்பாதமலர்கூட்டவென்றலைசீர்பெற்றதே.

(இ - ற்.) அடர்ந்த - நெருங்கிய, கங்குல் இருள் காட்டும் - இரவின் இருளை யொத்து மிகக்கறத்துத்தோன்றுகின்ற, பூ குழல் - பூவையணிந்த கூர் சுலையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மையை, பாக - (வாழ்)பாகத்தி லுடைய வனே!—(எனக்கு), பொருள் காட்டி - உண்மைப்பொருளை (இன்னதென்று) தெரிவித்து, மாசு அற்ற போதமும் காட்டி - (அப்பொருளையறிதற்குஉரிய) குற்றமற்ற தத்துவஞானத்தையும் உண்டாக்கி, அ போதம் நல்கும் அருள் காட்டி - அந்த நல்லறிவினாலுண்டாகின்ற (உனது) விசேஷமான கருணையையும் (என்னிடத்துத்) தோற்றவித்து, (பிறகு), சந்தம் ஆனந்தம் காட்டி - எப்போதும் (உன்னையே சிந்தித்தலாலாகிய) பரமநந்தத்தையும் உண்டாக்கி, இருள் அறுத்து - (அவிச்சையாகிய) இருளை அடியோடுஒழித்து, தெருள் காட்டி - (மனத்தில்) தெளிவை யுண்டாக்கி, பாதம் மலர் சூட்ட - (உனது) திருவடித்தாமரைமலரைச் சூட்டியதனால், என் தலை - எனது சிரசு, சீர் பெற்றது - சிறப்பை யடைந்தது; (எ - று.)

சிவபெருமான் காரணமின்றியெழுந்த தன்பெருங்கருணையால் உண்மைப்பரம்பொருளையறிவித்தல் முதலிய நல்லருட்காரியங்களை யுண்டாக்கி என் தலை தனதுதிருவடிகளைப் பொறித்ததனால், எனது தலை தான் பெறுதற்குஉரிய நற்பயனைப் பெற்றுச் சிறப்படைந்த தென்பதாம். காட்டும் - உவமவுருபு. (கூ00)

திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி முற்றிற்று.

செய்யுளமுதற்குறிப்பகராதி

செய்யுள். பக்கம்.	செய்யுள். பக்கம்.	செய்யுள். பக்கம்.
அஞ்செழுத்தோதி...51	கைவிட்டுக் ...39	பாடுவதுன ...
அடியேனினேவுக் ...29	கொடியாமும் ...59	பாதாவிந்தமுஞ் ...
அடைக்கில ...47	கொடுங்கால ...34	பாரிடஞ்சூழ்வா ...
அடையும்படி ...87	கொண்டாளப் ...38	பால்வண்ணஞ் ...
அருமறையோதி ...28	கொழுந்தும்பை ...28	புகுவதாழம்பு ...
அருவிப்புனலிற் ...78	கொற்றக்கவிதை ...64	புண்ணிய ...
அல்லம்பகலு ...17	கோலமெடுத்துப் ...49	பரந்தரன் ...
அழுக்கற்ற ...81	சங்கக்குழையனை ...55	புல்லியர்தீய ...
அளியுமளி ...10	சதுரான ...16	பூண்டவராவும் ...
ஆரியன் ...65	சிந்தித்துருகி ...71	பூதகணத்தொடு ...
இடங்கொண்ட ...6	சீரணி ...5	பெருங்காலெறிய ...
இருக்கும்புராண ...27	சுடர்கின்ற ...70	பெற்றேறெருவர் ...
இல்லாமைதுன்ப ...24	செய்யன்கரிய ...25	பேதாதிபேதப் ...
இழியும்பிறவிப் ...74	செல்வச்செருக்கர் ...41	பொருள்காட்டி ...
இறையவனே ...77	தகனம்படுத்தி ...81	பொறியும்புலனுங் ...
உணங்குந் ...27	தளர்வுவந் ...84	போற்றிப்பணியு ...
உத்திப்புயங்கத் ...40	தாளாலுதை ...19	மணப்பகை ...
உருவாயுருவி ...35	திருவுங் ...8	மன்றிடத்தே ...
உலகத்திலுள்ள ...71	திட்டும் ...8	மாமலரன்றிக் ...
உவராழி ...74	திவினைசெய்து ...79	மின்கொண்ட ...
உளத்தெளியும் ...83	துணைக்கோல ...76	முகலிங்கன் ...
உள்ளக்கமலத் ...11	துயப்பங்கேருகன் ...73	முத்திக்கொரு ...
உண்கருத்தே ...77	தேசிகனாகக் ...54	மெலிவிக்கு ...
என்செயலாவதி ...82	நண்ணலர் ...86	வண்ணங்கரிய ...
ஏத்தியமூவர் ...43	நல்காதொழியினு ...53	வழுத்துதல் ...
கடல்விட ...66	நாயினுந்தீய ...57	வாழ்த்திட ...
கண்கொண்டு ...18	நாற்றடந்தோ ...37	வாழ்விப்பர் ...
கண்டேன் ...23	நின்றான்வழுத்த ...39	வானவரிந்திர ...
கயங்கொண்ட ...83	நீசமடுத்த ...69	விடத்தக்க ...
கருத்துறு ...51	படியிற்பிறந்து ...52	விண்ணிடு ...
கறைகொண்ட ...68	பரசுதிக்கே ...31	வேண்டிய ...
காணப்பெற்றேன் ...85	பாஞ்சுடர் ...62	வேதியனே ...
காதல்விளைத்துக் ...88	பவககடல் ...72	வையத்தொறுந் ...
காரணனே ...46	பறியாவினையை ...88	

செந்தமிழ் பதிப்பகம்

கவிதை மீத காவியம்

கருவிக் கையேடு.

திவணமாவலி நூற்றைமபது

முலாம் உசையும்

சேதுசம்ஸ்தான வித்வானும்

“செந்தமிழ்” பத்திரிகையுடைய.

ரா இராகவையங்குரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

“செந்தமிழ்” பதிப்பகம்.—அ

மதுரை

தமிழ்ச்சங்கம் மதுரை

உ

கடவுள்துணை.

க ணி மே தா வி யா ர்

அருளிச்செய்த

விவணமாவஸ நூற்றைம்பது

மூலமும் உரையும்.

க. — குறிஞ்சி.

படர் சாந்த மறவெறிந்து நாளா
றையெதிர்த்து வித்தியலு மேனற்—பிறையெதிர்
ரைபோல் வாண்முகத்துத் தாழ்குமுலீர் காண்
ரை போந்தன வீண்டு.

தலைமகனூர் தோழியும் ஒருங்கிருந்தவழிச் சென்று
தியுடம்படுத்தது.

பொருள் நறைக்கொடி படர்ந்துயர்ந்த சந்தனங்
லநாளால் மழை பெய்யுங் காலத்தையேற்றுக்கொண்
னலின்கட், பிறையை யேற்றுக்கொண்டதொரு தந
ம் வாண்முகத்தையும் தாழ்ந்தகுழலையுமுடையீர்! நண்
ர போந்தனவற்றை இவ்விடத்து என்றவாறு.

ர்ளி சுனைநீலஞ் சோபா விகைசெயலை
ர்ளி யளகத்தின் மேலாய்ந்து—ஒத்தன் னர்

றையெதிர்ந்த சாந்தம்' எனவும்
பொருளின்மணியவரை மரித்து; உடம்பு வெட
ர்விகள் மயங்காநின்ற நீலமால்வரைநாடனே! ல் நான்
வெகுளாநின்ற வேல்போன்றகண்ணாள், குறர் நச்சி
க்கிடையூறில்லாமைஆராயவல்லனோ.
எனவுரைத்தது.

ஹைமவதி வட்டையற்கு உதாரணங்காட்டி, “இதனு
து எனவே பூத்தந்தமை கூறினாள்” என்றார் நச்சி
, பொரு, கரு) ஏதோ-ஒருவன் களிறும் புலியும் நாயும்
ம்மைக் கைக்கொண்டான் எனவும், பூத்தந்தான்
புவைமுதலிய காரணமிட்டுணர்த்தல் எனப்.

தீணைமாலேஊற்றைம்பது முலமும் உரையும்.

யிதணற் கடியொடுங்கா விரங்கடா யானை
யுதணற் கடிந்தா னுளன்.

எ-து தோழி சேவிலகீது அறந்தோடுநின்றது.

இ-ள். நறவமலரையுஞ் சுனீநீலமலரையும் அசோகமலரையும் கொய்து முடித்து நின்மகள் குழலின்மேலே ஆராய்ந்து புனைவதுஞ்செய்து பின் னொருநாட்டுணிந்து பரணற் காவலமையாத ஈர்க்கடா யானையை மொட்டம் பாற் கடிந்து காத்தும் இப்பெற்றி யுதவிசெய்தான் ஒருவனுளன் ; எ-று. (2)

௩. †சாந்த மெறிந்துமுத சாரற் சிறுதினைச்
சாந்த மெறிந்த விதண்மிசைச்—சாந்தங்
கமழக் கிளிகழியுங் கார்மயி லன்னு
விமிழக் கிளியெழா வார்த்து.

எ-து பகழ்தறிக்கண் வந்த தலைமகனைக்கண்டு தோழி சேறிப்பறிவுறீஇ யது.

இ-ள். சந்தனங்களை வெட்டியுமுத சாரலின்கண் வித்திய எனலின்கட் படிந்த கிளிகளைச், சந்தனங்களைக் காலாகறிந்து செய்த பரண்மிசையிருந்து பூசிய சாந்தம் எங்கும் பரந்துகமழ உலாவிக், கழிகின்ற கார்மயிலன்னுள் தான் வாய்திறந்து ஆயோ என்றியம்புதலாற் தம்மினமென்று கிளிகள் ஆர்த் துப்போகா; எ-று.

‘சாந்தமறைத்தவிதண்’ என்று பாடமோதிச் சந்தனத் தழையான் மறைத்த இதண் என்பாருமுளர். (௩)

௪. ‡கோடாப் புகழ்மாறன் கூட லனையானை
நலங் கொடு வடகிணங் காணேன்போர்—வாடாக்
வலங் கொல்வேன் மன்னர் கலம்புக்க கொல்லோ
நங் ம பன்னு

௩ தலைமகன்

† ‘இது பிறரைக் காத்தற்கு இடுவரெனச் செறிப்பறிவுறீஇயது என்றார் நச்சினுக்கினியும். (தொல், பொ, சுள, உரு.)

‡ இதனைப் ‘பரிவுற்றுமெலியினும்’ என்பதற்குதாரணங் கட்டினார் நச்சினுக்கினியர். (பெ, ஸ, பெ; கஉ)

இ-ள். கோடாத புகழையுடைய மாறன் மதுரையினையுளே அடாத பண்ணையுளுங் காண்கின்றிலேன்; போரின் கண் வாடாத கருங்கொற்றொழி லையுடைய வேல்மன்னர் அணிகலமாகிய முடிகுடனகொல்லோ! இடையாற் கொம்பையனையாள் மயிர்கள்; எ-று.

ஆடாவடகு என்று விளையாட்டிற்கு வேளிப்படைநிலை யென்னும் அலங்காரத்தாற் பெயராயிற்று, அடா என்பதனை ஆடா என்று நீட்டியது. மன்னர்கலம் என்பது மன்னரணியும் மணிமுடியாதலான் முடியின் பெயராற் கூந்தற்குச் சேர்த்தி முடிகுடிற்குக் கொல்லோ என்றதாகக்கொள்க. (சு)

நு. வினைவிளையச் செல்வம் விளைவதுபோ னீடாப்

* பனைவிளைவு நாடெண்ணப் பாத்தித்—தினைவிளைய

மையார் தடங்கண் †மயிலன்னாய் தித்தீண்டு

கையார் பிரிவித்தல் காண்.‡

எ-து தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகளுக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழ்சேறிப்பறிவுறியது.

இ-ள். கெடாத பனை யென்னு மளவுபோன்ற அளவினையுடைய இன்பவிளைவினை நாடெண்ணியிருப்ப அதற்கிடையூறாக, நல்வினை விளையச் செல்வம் விளைவது போலப் பாத்தியின்கட் தினைவிளைதலான், மையார் தடங்கண்மயிலன்னாய்! தினைகொய்ய நாட்சொல்லி வேங்கையார் நம்மை இங்குரின்றும் பிரிவித்தலைப் பாராய்; எ-று. (இ)

சு பானீல மாண்ட துகிலுமிழ்வு தொத்தருளி

மானீல மால்வரை நாடகேண்—நீமானீலங்

காயும்வேற் கண்ணாள் கணையிருளி^{கள்} நீவர

வாபுமோ மன்றநீ யாய்.

எ-து இரவுக்குறவேண்டிய தலைமகற்குத் தோழி மறுத்த

இ-ள். மிக்க நீலமணிவரை மாட்சிமைப்பட்ட வெண்ணெய்து.

போல, அருவிகள் மயங்காகின்ற நீலமால்வரைநாடனே! கேளாய்; மலர்களை வெகுளாநின்ற வேல்போன்றகண்ணாள், செறிந்த இருளின்^{கள்} நீவர, நினக்கிடையூறில்லாமை ஆராயவல்லளோ; உண்மையாகப்பாராய்-எ-று

* பனையளவு எனவும், † மடநல்லாய் எனவும் பாடம்.

‡ இஃது இவ்வொழுக்கத்தினை வேங்கை நீக்கிற்றெனத் தலைவிக்குக் கூறியது என்றார் நச்சினூர்க்கினியரும். (தொல், பொ, கள, உங்).

§ 'மானீலம்' எனவும் பாடம்.

திணைமாலே நூற்றைம்பது மூலமும் உரையும்.

எ கறிவளர்பூஞ் சாரற் கைந்நாகம் பார்த்து
நெறிவளர் நீள்வேங்கை கொட்டு—முறிவளர்
நன்மலை நாட விரவரின் வாழாளா
நன்மலை நாடன் மகள்.

இதுவுமது.

இ-ள். மினகு படர்கின்ற பூஞ்சாரலின்கட் கையையுடைய நாகங்களை
ப்பார்த்து வழியின்கண் வளர்கின்ற பெரும்புலிகள் திரிதரும் இரவின்கண்
நீவரிற், தளிர்வளர்கின்ற நன்மலைநாட்! நன்மலைநாடன்மகள் வாழாள்; எ-று.

அ அவட்காயி னைவனங் காவ லமைந்த
திவட்காயிற் செந்திணைகா ரேன—லிவட்காயி
னெண்ணுளவா லைந்திரன் மத்தான்கொ லென்னாங்கொல்
கண்ணுளவாற் காமன் கணை.

எ-து பின்னிலையுடையது நின்ற தலைமகள் நேழியை மதியுட்படுத்தது.

இ-ள். அவ்விடத்து வருவேனாயின் நினக்கு ஐவனங்காவலமைந்தது;
இவ்விடத்தின்கண் வருவேனாயிற் செந்திணையுஞ் செறிந்த பசுந்திணையும்
காத்தலே அமைந்தது; ஆதலான் எனக்கொரு மறுமாற்றற் தருகின்றிலை;
நின்றோழியாகிய இவட்காயிற், காமன் அம்பு ஐந்தெண்ணுளவால், அவற்
றுளிரண்டம்பினைக் கண்ணாகக்கொடுத்தான் கொல்லோ! நின்றோழிக்குக்
கண்கள் காமன்கணை யுளவால், என்னுயிர்க்கு என்னங் கொல்லோ? எ-று.

ஒழுகட்டி யென்னும் வதைத்தாலோர் மாவினாய்த்
தமியனாய்ச் சென்றேனென்—னெஞ்சை
நலங்கொண்டார் பூங்குழலா னன்றாய்த் தன்றென்
வலங்கொண்டாள் கொண்டா ரிடம்.

எ-து. பாங்கிற்குத் தலைமகள் தலைமகளைக் கண்டவகைகூறித் தன்னுள்
புதுபுதுததி சொல்லியது.

இ-ள். மாயமே யென்று சொல்லப்படுங் தன்மைத்தால்! ஒருமாவினை
வினாவி யானினைவினை நீங்கித் தனியே எளியேனாய்ச் சென்றேன்: சென்ற
விடத்து நலங்கொண்டு நிறைந்த பூங்குழலையுடையாள் மிகவுந் தன்னாய்த்
தின்கண் அன்று என் வென்றியை யெல்லாங் கொண்டு என்னெஞ்சத்தைத்
தனக்கிடமாய்க் கொண்டாள்; எ-று.

(க)

க0 கருவிரற் செம்முட வெண்பற்குன் மந்தி
பருவிரலாற் பைஞ்சுனைநீர் தூஉய்ப்—பெருவணாமேற்
தேன்றேவிக் கொக்கு மலைநாட வாரலோ
வான்றேவர் கொட்கும வழி

எ-து தோழி நெறிவிலக்கியது.

இ-ள். கருவிரலினையுஞ் செம்முடத்தினையும் வெண்பல்லினையுமுடைய
யகுன்மந்தி தன் பெரியவிரலானே பைஞ்சுனையினீரைத் தூவிப், பெருவணா
யின்மேலே வைத்த தேன்பொதிகளைத் தேவர்கட்குக் கொடுக்கும் மலை
நாடனே! வாராதொழிவாயாக; தேவர்கள் திரிதரும் வழியாம்; எ-று. (க0)

கக கரவில் வளமலைக் கல்லருவி நாட
வரவில் வலியா யொருநீ—பிரளின்
வழிகடாஞ் சால வரவரிய வார
விழிகடா யானை யெதிர்.

இதுவுமது.

இ-ள். பழுதில்லாத வளங்களையுடைய கல்லருவி நாடனே! வலிய
வில்லே நனக்கு வலியாய் ஒருநீ டுரவின்னணுகத் துணையின்றி வழிகள்
தாம் மிகவும் வரவரிய; டுழியாநின்ற கடாத்தையுடைய யானைகளி னெதிர்
வாரல்; எ-று. (கக)

கஉ வேலனார் போசு மறிவிடுக்க ஹரியும்
பாலனார் கீசு பழியிலாள்—பாலாற்
கடும்புனலி னீந்திக் கரைவைநதாற் கல்லா
னெடுப்பணைபோ நேணேரா ணின்ற.

எ-து வெறிவிலக்கித் தோழி சேவிலிக்கு உ

இ-ள். வெறியை விட்டு வேலனார் போசு; மறியையும் விடுக்க; கள்ளை
யும் அக்கள்ளினை துக் கர்வார்க்கே; இப்பழியிலாதாள் ஊழ்வலியாற் கடும்புன
லுட் பாய்ந்து நீந்தித் தன்னை யெடுத்திக் கரையின்கண் வைத்தாற்கல்லா
நெடிய வேய்போன்ற தோளை நல்காள் இறந்துநின்று; எ-று. (கஉ)

* ‘ஒண்ணிணப்பலி யொக்குவல்’ என்பது திருச்சிற்றம்பலக்
கோவை. (உரு.)

க௭ ஒருவரை போலெங்கும் பல்வரையுஞ் சூழ்ந்த
வருவரை யுள்ளதாஞ் சேறார்—வருவரையு
ளைவாய நாகம் புறமெல்லா மாயுங்காற்
கைவாய நாகஞ்சேர் காடு.

எ-து நெறியினதருமை கூறித் தோழி இரவுக்குறிமறுத்தது.

இ-ள். ஒரு மலைபோல எல்லா மலையும் தம்முள் அளவொக்க உயர்ந்து
சூழ்ந்த அரிய எல்லையுள் உள்ளதாம் எங்கள் சேறார்; நீவரும் அவ்வெல்லையுள்
உள்ளதத்தின்கண் உள்ளன ஐந்துவாயையுடைய நாகங்கள்; புறத்துள்ளன
ஆராயுங்காற் கையொடுசேர்ந்த வாயையுடைய யானைகள் சேர்ந்தகாடுகள்;
எ-று. (க௭)

க௮ வருக்கை வளமலையுண் மாதரும் யானு
மிருக்கை யிதண்மேலே மாகப்—பருக்கைக்
கடாஅமால் யானை கடிந்தானை யல்லாற்
றொடாஅவா லென்றோழி தோள்.

எ-து. செவிலிக்குத் தோழி அறத்தொடுநின்றது.

இ-ள். வருக்கைப் பலாவினையுடைய வளமலையின்கண் மாதரும் யா
னும் எமக்கிருக்கையாகிய பரண்மேலேயிருந்தேமாகப், பெரிய கையினையுங்
கடாத்தையும் பெருமையையும் உடைய யானையைத் துரந்து கடிந்தானை
யன்றித் தீண்டாவால், என்றோழியுடைய தோள்கள்; எ-று. (க௮)

கரு வாடாத சான்றோர் வரவெதிர் கொண்டிராய்க்
கோடாது நீர்கொடுப்பி னல்லது—கோடா
வெழிலு முலையு மிரண்டிற்கு முந்நீர்ப்
பொழிலும் விலையாமோ போந்து.†

எ-து தலைமகள் சான்றோரை வரைவுவேண்டி விடுத்தவிடத்துத் தலை
மகிள்தந்தைக்குத் தனையன்மார்க்கும் நற்றய் அறத்தொடுநின்றது.

இ-ள். தள்ளாத சான்றாண்மையையுடையார் வரவை எதிர்கொண்டி
ராய்க் கோடாது உடம்பட்டு நீர் கொடுப்பினன்றித் தளராத அழகும் முலையு
ம் என்னும் இரண்டிற்கும் முந்நீராற் சூழப்பட்டவுலகும் விலையாமோ
நிரம்பி; எ-று. (கரு)

† இதுவும் உசாதலாயடங்கும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல்.
பொ. பொருளி. க௭)

க௭ நாணக நாறு நனைகுழலா ணல்கித்தன்
பூணக நேர்வளவும் போகாது—பூணக
மென்றே னிரண்டாவ துண்டோ மடன்மாமே
னின்றேன் மறுகிடைபே நேர்ந்து.

எ-து நோழி சேட்படுத்தித் துத் தலைமகன் றனதாற்றமையாற்சொல்
லியது.

இ-ள். நாகநாண்மலர்நாறும் தேனூல் நளையப்பட்ட குழலாள் எனக்கு
நல்கித் தன்னுடைய பூண்மார்பினை நேருமளவும் என் மார்பினின்றும் அவ்
வெலும்பாற் செய்த பூண்போகாதென்று நினக்கு சொல்லினேன்; இனி
யிரண்டாவது வேறொரு சொல்லுண்டோ? பனைமடலாற் செய்யப்பட்ட
மாவின்னூர்த்துணிந்துநின்றேன், தெருவினடுவெயுடன்பட்டு; எ-று. (க௭)

க௭ அறிகவளை யைய விடைமடலா யாயச்
சிறிதவள்செல் லாளிறுமென் றஞ்சிச்—சிறிதவ
ணல்கும்வாய் காணாது நைந்துருகி யென்னெஞ்ச
மொல்கும்வா யொல்க ளுறும்.

எ-து நீன்னுச் சொல்லப்பட்டவளை அறியேறலோ என்ற நோழிக்குத்
தலைமகனறிய வுரைத்தது.†

இ-ள். அறிவேன் யான் அவளை; தன்னுடைய மெல்லிய இடைவரு
ந்த, மடவாய்! சிறிதுமவள் நடவாளாக இறும்புறும் என் றஞ்சி அவள் எனக்
குச் சிறிதும் அருளுநெறிகாணாது தளர்நதுருகி என்னெஞ்சம் அவளொல்கு
நடக்குந்தோறும் பின்சென்று தளர்தலுறும்; எ-று.

இதனுள் ஆய என்பது வருந்த என்றதாம்.

(க௭)

க ௮ என்னாங்கொ லீடி டீவினவேங்கை நாளுரைப்பப்
பொன்னம்போர் வேலவர் தாம்புரிந்த—தென்னே
மருவியா மாலை மலைநாடன் கேண்மை
யிருவியா மேன லினி.௩

* இது சாக்காடு குறித்தது எனக்கொள்வர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல்.
பொ, கள, க௭)

† நச்சினார்க்கினியரும் இதுவே கருத்தாகக்கொள்வர். (தொல், பொ,
கள, க௭)

‡ 'இனவேங்கை' எனவும் பாடம்.

§ இது தினையரிகின்றமையுஞ் சுற்றத்தார் பொருள்வேட்கையுங்
கூறியது என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல், பொ, கள- உ.௩)

௮ திணைமாலே நூற்றைம்பது மூலமும் உரையும்.

எ-து பகற்முறிக் கீ டலேமகர் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி சேறிப் பறிவுற்றிடு வனாவுகடாயது.

இ-ள். தகுதியில்லாத இளவேங்கை நாட்சொல்ல இனிக் குரலொழிந்த இரவியாய்க் கழியும் திணையெல்லாம்; எந்தையும் என்னையன்மாருமாகிய போர்வேலவர் இவட்குப் பரிசமாக மிகவிரும்புகின்றது பொன்னும்; ஆதலாற் பயிப்பழகிவருநதன்மையையுடைய மலேநாடன்கேண்மை யினியென்றாய விளையுன்கொல்லோ! என்னே! எ-று. (௧௮)

௧௯ பாலொத்த வெள்ளருவி பாய்ந்தாடிப் பல்பூப்பொய்
தாலொத்த வைவனங் காப்பாள் கண்—வேலொத்தென்
னெஞ்ரதம்வாய்ப் புக்கொழிவு காண்பானே காண்கொடா
வஞ்ராயற் கேநோவல் யான்.*

எ-து பின்னின்று தலைமகர் தோழி குறைமறும் நனதாற்றமையிடுதி சொல்லியது.

இ-ள். பால்போன்ற வெள்ளருவியைப் பாய்ந்தாடிப், பலபூக்களையும் பெய்து பரப்பினுற்போலப் பூக்கொடிகள் பரந்த ஐவனப்புனத்தைக் காப் பாள் கண்கள், வேல்போன்று எனது நெஞ்சத்தின் கண் வாலிப்புக்கு என்னுயிரை ஒழிவுகாணவேண்டியோ புறம்போகாது உள்ளே அடங்கின; இத் துணை வேண்டுகோ? அவளுடைய அழகிய மேனிக்கே கோவாசின்றேன் யான்; எ-று. (௧௯)

௨௦ நாள்வேங்கை பொன்னினையு நன்மலை நன்னாட [வேங்கை
கோள்வேங்கை போற்கொடியா ரென்னையன்மாள்—கோள்
யன்னையா னீயு மருந்தழையா மேலாணாக்
கென்னையோ நாளை யெளிது.†

எ-து கையுறைமறை.

இ-ள். வேங்கை நாண்மலர் பொன்விளைவிக்கும் நன்மலை நாடனே! கோள்வேங்கைபோற் கொடியார் என் ஐயன்மாள்; நீயுங் கோள்வேங்கை யனையயாதலான் இன்று நீயும் யுகே கற்கின் மிகப்போர் விளையும்; நீ கொணர்ந்த தழையை யாங்கொள்ளாமைக்கு வேறு காரண மென்னை? நாளை நீ கொண்டு வந்தால் எளிது; எ-று. (௨௦)

இது பகற்குறியிரந்தது எனக்கொள்வர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல் பொ. கள. ௩௩)

† இது கையுறை மறுத்துப் பின்வருக என்றது என்றார் நச்சினார்க்கினியரும். (தொல், பொ. கள. ௨௩.)

குறிஞ்சி.

உக. பொன்மெலியு மேனியாள் பூஞ்சுணங்கு மென்முலைக
 னென்மெலிய வீங்கினவே பாவமென்—நென்மெலிவிற்
 கண்கண்ணி வாடாமை யானல்ல வென்றற்ற
 னுண்கண்ணி வாடா ஓடன்று.

எ-து ஆற்றறாய தலைமகனைத் தோழி ஏற்றுக்கொண்டு கையுறையெதிரீ
 நீதது.

இ-ள். பொன்றாளும் மேனியாள் வேங்கைப்பூப்போன்ற சுணங்கி
 னையுடைய மென்முலைகள் எற்றுக்கு யான்மெலியப் புடைத்து வீங்கின, என்
 னே பாவமென்று சொல்லி நீ மெலிதற்குக் காரணமென்னே? நீ கொணர்ந்த
 குறுங்கண்ணிகள் வாடாதவகை யான் கொண்டு சென்று இவை நல்ல
 என்று காட்டினால், அவ்வுண்கண்ணிதான் மாறுபட்டுத் துன்புறள் வாங்
 கும்; எ-று. (உக)

உஉ. கொல்யானை வெண்பருபயங் கொல்வல் புலியதருந்
 நல்யானை நின்னையர் கூட்டுண்டு—செல்வார்தா
 மோரம்பி னானெய்து போக்குவார்யான் போகாம
 லீரம்பி னாலெய்தா யின்று. *

எ-து பகத்தறிக்கட் தலைமகள் குறிப்பன்றிச் சார்கிலாத தலைமகள்
 றுதாற்றமை சொல்லியது.

இ-ள். கொல்யானைகளினுடைய வெண்மருப்பையுங் கொலைவல்ல
 புலித்தோல்களையும் நல்யானை போன்ற நின் ஐயர் துறைகொண்டொழு
 குவார், இப்புனத்தினகட் பிறர் வருவாரை ஓரம்பினாலெய்து பேக்குவர்;
 யான் பிழைத்துப் போகாதவகை நின் கண்ணென்னு மிரண்டம்பினால்
 எய்தாய் இன்று; எ-று. (உஉ)

உங. பெருமலை தாநாடித் தேன்றுய்த்துப் பேணு
 தருமலை மாய்க்குமவர் தங்கை—திருமுலைக்கு
 நாணழிந்து நல்ல'நலனழிந்து நைந்துருசி
 யேணழிதற் கியாமே யினம்.

எ-து நின்னும் குறிக்கப்பட்டானை யானறியேனென்ற தோழிக்குத் தலை
 மகள் கூறியது: பாங்குத்துக் கூறியதாஉமாம்.

* இஃது 'இடம் பெற்றுத்தழாஅல்' என்பர் நச்சினுரிக்கினியர். (தொல்.
 பொ. கள. கக)

இ-ள். பெருமலை யெங்கும் தாம்புக்குநாடித் தேன்வாங்கி துகர்ந்து மனத்தின்கண் ணுடங்கிப் பாதுகாவாது அருமலைபோன்றிருந்த யானைகளை ப்பிணித்துக்கொள்வாருடைய தங்கையுடைய திருமுலைக்குத்தோற்று நாணழிந்து மிக்க அறிவு முதலாயின குணங்கள் என்ருமழிந்து தளர்ந்துருகி வலியழிதற்கு யாமமைந்தேம் ; எ-று. (உ௩)

உச நறுந்தன் டகரம் வகுள மிவற்றை

வெறும்புதல்போல் * வேண்டாது வேண்டி—யெறிந்துழுது செந்தினை வித்துவார் † தங்கை பிறர்நோய்க்கு நொந்தினை வல்லனோ நோக்கு.

எ-து தோழி துறைமறம் நலைமகன் நனதாற்றமைந்திச் சொல்லியது.

இ-ள். நறுவிய குளிர்ந்த தகரம், வகுளம் என்னுமிவற்றைப் பயன்படாத வெறும்புதல்போல விரும்பாது வெட்டியுழுது, விரும்பிச் செந்தினையை வித்துவார் தங்கை பிறர்கொண்ட நோய்க்கு நொந்திரங்க வல்லனோ? ஆராய்ந்து பாராய் தோழி ; எ-று. (உச)

உரு கொல்லியல் வேழங் குயவரி கோட்பிழைத்து
நல்லியற்றம்மின நாடுவபோ—னல்லிய
னாமவேற் கண்ணு னெடுநிப்ப வாரலோ
வேமவே லேந்தி யிரா.

எ-து தோழி தலைமகனை நெறிவிலக்கி வரைவுக்டாயது.

இ-ள். கொல்லும் இயல்பினையுடைய யானைகள் புலியினுற் கொல்லப் படுதலைத் தப்பி மிக்க இயல்பினையுடைய தங்குட்டத்தைத் தேடுவதுபோலும் ; ஆதலான் மிக்கவியல்பினையுடைய அசைத்தைச் செய்யாசின்ற வேல் போன்ற கண்ணுள் நெடுநெடுங்கும்வதை வாராதொழிவாயாக, அரணுகிய நின் வேலையேந்தி இரவின்கண் ; எ-று. (உரு)

உச கருங்கா லினவேங்கை கான்றழிக் கன்மே
லிருங்கால் வயவேங்கை யேய்க்கு—மருங்கான்

* வேண்டாது எறிந்துழுது, வேண்டிவித்துவார் என்க.

† இது தலைவியைப் பேதைமையுட்டியது எனக்கொள்வர் நச்சினூக்கினியர். (தொல். கள. உ௩)

மழைவளருஞ் சார லீரவரின் வாழா
ளிழைவளருஞ் சாய லினி.

இதுவுமது.

இ-ள். கருங்காலினையுடைய இனவேங்கை கன்மேலுருத்த பூக்கள்
பெரியதாளினையுடைய வயப்புலியை யொக்கின்ற மருங்கான்மழைவளருஞ்
சாரலானே இரவின்கண் நீ வரின் உயிர்வாழமாட்டான், இழைவளருஞ் சாய
லாள் ; எ-று. (௨௬)

௨௭ பனிவரைநீர் வேங்கைப் பயமலை ஏன் னாட
வினிவரையா யென்றெண்ணிச் சொல்வேன்—முனிவரையு
ணின்றான் வலியாக நீவர யாய்கண்டா
னொன்றாங்காப் பீயு முடன் று.

எ-து தோழி படைத்துமொழிக்ளவியாள் வரைவுகடாயது.

இ-ள். குளிர்ந்த குவடுகளையும் நீண்ட வேங்கைமரங்களையும் உடைய
பயமலை நாடனே ! இதற்குமுன்பு வரைந்திலையாயினும் இனி வரைந்துபுகு
தாய் என்று நினக்கு ஆராய்ந்து சொல்வேன்; வெறுக்கத்தக்க மலையின்கண்
நின்தாளாண்மையே வலியாக இரவின்கண் நீவர எம் அன்னை கண்டான்;
இனி எங்களோடு பகைத்து வெகுண்டு மிக்க காவலை எமக்குத்தரும் ; எ-று.

௨௮ மேகந்தோய் ரார்தம் விசைதிமிசு காழகி
னாகந்தோய் நாக மெனவிவற்றைப்—போக
வெறிந்துமுவார் தங்கை யிருந்தடங்கண் கண்டு
மறிந்துமூல்வா னோவிம் மலை.

எ-து தலைமகள் சொன்ன தறிவழியேசென்று தலைமகளைக்கண்டு பாங்
கன் சொல்லியது.

இ-ள். முகிலைத் தோயாநின்ற சந்தனமும், விசைமரமும், திமிசும்,
காழகிலும், துறக்கத்தைச் சென்று தோயாநின்ற நாகமரமும் என்று சொல்
லப்பட்ட இவையெல்லாம் போக வெட்டிப் புனமுமுவார் தங்கையாகிய இவ
ளுடைய இருந்தடங்கண் கண்டிலைத்தும், இங்குநின்றும் மீண்டு அங்கு வர
வல்லஎம்பெருமான் இத்தோன்றுகின்றமலைபோல் நிலையுடையன் ; எ-று.

௨௯ பலாவெழுந்த பால்வருக்கைப் பாத்தி யதனார்
நிலாவெழுந்த வார்மண னீடிச்—சுலாவெழுந்து

கூட திணைமாலையுற்றைம்பது மூலமும் உரையும்.

கான்யாறு கால்சீத்த கார்தளம்பூர் தண்பொதும்பர்
தானுறத் தாழ்ந்த விடம்.

எ-து பகித்தறிக்கண் இடங்காட்டியது.

இ-ள். பலாவெழுந்த மருங்கின்கண் வருக்கைப்பலாக்களாற் பாக்க
பட்டதனடுவே நிலாவொளி மிக்க ஒழுகிய மணலுயர்ந்து வளைந்து தோ
றிக், கான்யாறுகள் இடங்களெல்லாஞ்சீத்த கார்தளம்பூர் தண்பொதும்ப
தான்விரைகமழ்ந்து தடைத்தவிடம், யாங்கள் பகலின்கண் விளையாடுமிடம்
எ-று. (உக)

௩௦ திங்களுள் வில்லெழுதித் தேராது வேல்விலக்கித்
தங்களு ளானென்னுந் தாழ்வினா—லிங்கட்
புனங்காக்க வைத்தார்போற் பூங்குழலைப் போந்தென்
மனங்காக்க வைத்தார் மருண்டு.

எ-து பாங்கித்தீ தலைமகள் கூறியது.

இ-ள். ஒரு நிறைமதியின்கண்ணே இரண்டு வில்லை எழுதிப் பிறருய
ரையுண்ணுமென்று ஆராயாது இரண்டு வேலினையழுத்தித், தங்கள் குல
துள்ளாளொருத்தி யென்று தாங்கள் கருதப்படுந் தாழ்வு காணத்தால் இங்
விடத்தின்கட் டினைப்புனத்தைக் காக்க வைத்தார்போலப் பூங்கொடி
என் மனத்தைப்போந்து காக்கவைத்தார், அறிவின்றி; எ-று. (௩௦)

௩௧ தன்குறையி தென்னான் றைமுகொணருந் தன்சிலம்ப
னின்குறை யென்னு நினைப்பினையுய்ப்—பொன்குறையு
நான்வேங்கை நீழலு ணண்ணு னெவன்கொலோ
கோள்வேங்கை யன்னான் குறிப்பு.

எ-து தோழி தலைமகளை மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பக் கூற
யது.

இ-ள். தன்காரியம் இது என்று எனக்கு விளங்கச் சொல்லான், தழை
யைக்கொண்டுவந்தான், தன்சிலம்பையுடையான் நின்னான் முடியுங் கருமம்
இது என்னுங் கருத்தினையுய் பொன்னிறந்தளரும் நாண்மலர்களையுடைய
வேங்கை நீழலின்கண்ணுஞ் சிறிதுபொழுதுஞ் சார்ந்திரான், என்னெகொல்
லோ! கோள்வேங்கையன்னானது கருத்து; எ-று. (௩௧)

குறிஞ்சி முற்றியது.

உ.-நெய்தல்.

௩௨ பானலத் தண்கழிப் பாட.றிந்து தன்னைமார்
நூனல நுண்வலையா ஞெண்டெடுத்த—கானற்
படுபுலால் காப்பாள் படைநெடுங்கண் ணைக்கங்
கடிபொல்லா வென்னையே காப்பு.

எ-து பாங்குந்தீச் சொல்லியது.

இ-ள். நெய்தற்பூக்களையுடையதண்கழியின்கண் மீன்பாட்டையறிந்து
தன்னைமார் நூலாற் செய்யப்பட்ட நல்ல நுண்ணிய வலையான் முகந்தெத்
த படுபுலால் காணலின்கணிடுத்து காப்பாள் படைநெடுங்கண் ணைக்கம்
படுபுலால் காக்கமாட்டா, என்னையே காக்கும் அத்துணை; எ-று. (க)

௩௩. பெருங்கடல் வெண்சங்கு காரணமாப் பேணு
திருங்கடன் மூழ்குவார் தங்கை—யிருங்கடலுண்
முத்தன்ன வெண்முறுவல் கண்டுருகி நைவார்க்கே
யொத்தனம் யாமே யுளம்.

இதுவுமது.

இ-ள். பெருங்கடலுள் வெண்சங்கு பெறுதலே காரணமாகத் தங்க
ஞயிரைப் பாதுகாவாது பெருங்கடலினுள்ளே குளிப்பார் தங்கையுடைய
இருங்கடலின்முத்தன்ன வெண்முறுவல் கண்டுருகி நைவார்க்கே பொருந்
தி யாம் மேவியுளம்; எ-று. (உ)

௩௪. தாமரை தான்முகமாத் தண்ணடைபீர் மாநீலங்
காமர்கண் ணாகக் கழிதுயிற்றுங்—காமருசீர்த்
தண்பரப்ப பாயிரு னீவரிற்றூழ் கோதையாள்
கண்பரப்ப காணீர் கசிந்து.

எ-து புணர்ந்து நீங்குந் தலைமகனைக் கண்ணுற்றுநின்ற தோழி வரைவு
கடாயது.

இ-ள். தாமரை மலர்கள் தாமே முகமாகக் குளிர்த் இலையையுடைய
ஈரத்தையுடைய மாநீலமலர்கள் காதலிக்கப்படுங் கண்ணாக, அக்கண்களைக்
கழிக்கட்டியில்வியாநின்ற காமருசீர்த் தண்பரப்பையுடையானே! பெரிய
இருளின்கண் நீவரிற் றூழ்ந்த கோதையையுடையாள் இரங்கி அவள் கண்
கள் நீர்பரப்ப காணு; எ-று. (ங)

திணைமாலேநூற்றைம்பது மூலமும் உரையும்.

௩௩. புலாவதற் றும் பூம்புன்னைப் பொங்குநீர்ச் சேர்ப்ப
நிலாவதற் றும் வெண்மணற்றண் கானற்—சுலாவதற் றிக்
கங்குனீ வாரல் பகல்வரின்மாக் கவ்வையா
மங்குனீர் வெண்டிணாயின் மாட்டு.

எ-து இரவும் பகலும் வாரலென்று தலைமகனைத் தோழி வளைவு
கடையது.

இ-ள். புலானுற்றத்தை நீக்கும் பூக்களையுடைய புன்னைப் பொங்கு
நீர்ச்சேர்ப்பனே! நிலாவின்னதொளியை வென்று நீக்கும் வெண்மணற்றண்
கானலின்கட் கங்குலின்கண்ணே வருதலின் இவளாலி வருந்தலைப் பெரு
க்கி நீ வாராதொழிக; பகல்வருவையாயிற் பிறரால் அலர்தூற்றப்படுங் கவ்
வை பெருகும், மங்குல் போன்ற நீளையும் வெண்டிணையையுமுடைய கடன்
மருங்கின்; எ-று. (ச)

௩௪. முருகுவாய் முட்டாழை நீண்முகைபார்ப் பென்றே
குருகுவாய்ப் பெய்தினை கொள்ளா—துருகிமிக
வின்து வெயில்கிற கான்மறைக்குஞ் சேர்ப்பாயீ
மன்து வரவு மற.

எ-து தோழி வளைவுகடையது.

இ-ள். வினாவாய்த்த முட்டாழையினது நீண்முகையைக் குஞ்சு என்
துகருதிக் குருகுகள் அம்முகைவாயிலே இணையப்பெய்து தம் அவ்விணா
யைக்கொள்ளாதுருகி மிகவின்து வெயிலைத் தஞ்சிறகான் மறைக்குஞ்
சேர்ப்பையுடையானே! நீ இங்குவரும் நிலையாத வரவினை மறந்து நிலை
க்கும்வரவினைச் செய்வாயாக; எ-று. (சு)

௩௫. ஒதநீர் வேலி யுரைகடியாப் பாக்கத்தார்க்
காதனீர் வாராமை கண்ணோக்கி—போதநீ
ரன்றறியு மாதலால் வாரா தலரொழிய
மன்றறியக் கொள்ளீர் வரைந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். ஒதநீர் வேலியையுடைய பாக்கத்தார் உரையாற் கடியாது
உம்மேலுள்ள காதலாற்றுன்புற்று இவள் கண்கள் நீர்வாராதவகை இவண்
மாட்டு வேறுபாட்டைப்பார்த்து முன்பு நீரவட்குச்சொல்லிய வஞ்சினத்தை

ஒதநீரறியுமாதலான், இவ்வாறு வாராது அலரொழியும்வகை மன்றத்தா
ரறிய வரைந்து கொள்ளீர்; எ-று. (சு)

நஅ. மாக்கடல்சேர் வெண்மணற் றண்கானற் றாய்தினாரேர்
மாக்கடல்சேர் தண்பரப்பன் மார்பனங்கா—மாக்கடலே
யென்போலத் துஞ்சா யிதுசெய்தார் யாருநாயா
யென்போலுந் துன்பநினாகுது.

எ-து காமமீக்க கழிபடர்கிளவி.

இ-ள். பெருங்கடலினானே வந்து சேர்ந்த வெண்மணற் றண்கான
லின்கண் வந்து பரவாநின்ற தினாரேந்த மாக்கடலேசேர்ந்த தண்பரப்
பினையுடையான் மார்பினான் வருத்தப்படாத பெருங்கடலே! என்னைப்
போலக் கண்டுஞ் கின்றிலே; இக்கண்டுஞ்சாமையைச் செய்கின்ற என்
போலுந் துன்பத்தை நினக்குச் செய்தார் யாவர் சொல்லாய்? எ-று. (எ)

நகூ. தந்தார்க்கே யாமாற் றடமென்றே ளின்னநாள்
வந்தார்க்கே யாமென்பார் வாய்கான்பாப்—வந்தார்க்கே
காவா னினாமணற் றண்கழிக் கானல்வாய்ப்
பூவா வினஞாமற் போது.

எ-து நோதுமலர் வரைந்து புதுந் பருவத்துந் தோழி சேவிலக்கறத்
தோடுந்நது.

இ-ள். வந்து சேர்க்கார்க்கு மெமாம் இளமணற் றண்கழிக் கானலி
டத்து வந்து, முன்பு பூவாதேபூத்த இளஞாழற்பூவினை இவட்குத் தந்தவர்
க்கேயாமால், இவள் தடமென்றேன்; இங்கான் வதுவைவரையப் புருந்தார்
க்காமென்பாருடைய மெய்யுரையைக் காண்பாம்; எ-று. (அ)

சு0. தன்றுணையோ டாடு மலவழையுந் தானேக்கா
வின் றுணையோ டாட வியையுமோ—வின் றுணையோ
டாடி னாய் நீயாயி னநோதாய்க்கென் னொதென்று
போயினான் சென்றான் புரிந்து.

எ-து வலிதாகிச் சொல்லக் குறைநயப்பித்தது.

இ-ள். தன்பெடைஞெண்டோடு இன்புற்று விளையாடும் அலவனையும்
என்னையும் பார்த்து, 'என்னுடைய இனியதுணையோடு இப்பெற்றிபோல
ஆட எனக்குக்கூடுமோ? நன்னுடைய இன்றுணையாகிய பெடைஞெண்டு

னே வினையாடினும் நியாயிற் பிரிவத்துன்பம் அறியாயா தலான், அப்பெற்றிப் பட்ட நினக்கு என்பிரிவுத்துன்பத்தைச் சொல்லி நொந்து என்னை' என்று சொல்லிப்போயினவன் பின்னைவந்து மேவித் தோன்றுகின்றிலன், என் செய்தானோ! எ-று.

(௧)

சக உருகுமா லுள்ள மொருநாளு மன்றற்
பெருகுமா னம்மலர் பேணப்—பெருகா
வொருங்குவான் மின்னோடு ஒருமுடைத்தாய்ப் பெய்வா
னெருங்குவான் போல நெகிழ்ந்து.

எ-து தலைமகள் கிறைப்பறத்தானாகத் தோழியாற் சொல்லேடுக்கப்பட்ட
தே தலைமகள் தனதாற்றமையாற் சொல்லியது.

இ-ள். ஒருங்கு பெருகி வாலிய மின்னோடு உருமுடைத்தாகிப் பெய்ய
வேண்டி நெருங்குகின்ற மழைபோலப் பெருகாரின்றது, ஏதிலார் விரும்பும்
படி நம்மலரானது; ஆதலான் நம்முள்ளம் ஒருநாளுமின்றியே பலநாளும்
நெகிழ்ந்துருகாரின்றது; எ-று.

(௧௦)

சஉ *கவளக் களிப்பியன்மால் யானைசிற் றுளி
தவழத்தா னில்லா ததுபோற்—பவளக்
கடிகை யிடைமுத்தங் காண்டொறு தில்லா
தொடிகை யிடைமுத்தங் தொக்கு.

எ-து நயப்பு: கையுறையுமாம்.

இ-ள். கவளத்தையுடைய களிப்பியன்ற மாலையானே, அரிபாலின் குரு
ளை தான் நடைக்கும்பருவத்தும் அஞ்சி யெதிரில்லாததுபோல, இவளு
டைய அதரமாகிய பவழத்துண்டத்தினிடையரும்பும் முறுவலாகிய முத்
தங்களைக் காணுத்தோறுத்தோற்றுதில்லா, இவள் கையிடைத்தொடியின்கண்
அழுத்திய முத்தங்கள் திரண்டு; எ-று.

(௧௧)

சங் கடற்கோ டுருமருப்புக் கால்பாக னாக
வடங்கோட் டியானை திரையா—வுடற்றிக்
கரைபாய்நீள் சேர்ப்ப கணையிருள் வாரல்
வரைவாய்நீ யாகவே வா.

* நச்சினுக்கினியர் இதனைக் கையுறைகொண்டுவந்து கூறியதாகக்
கொண்டு, இதன்கண் “நின்வாயிதழையும் எயிற்றையும் காணுத்தோறும் நில்
லா, என் கையிடத்தில் இருக்கின்ற பவளக்கொடியும் முத்தும் என்க” என
வுரைப்பர். (தொல். பொ. கள. ௧௧.)

எ-து. தலைமகனைத் தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். கடலின்கட் சங்குகளே பெரியமருப்பாகக் காற்றே பாகனாகத் திரையே அடற்கோட்டியானையாக வருத்திக் களையைக் குத்துகின்ற நீண்ட சேர்ப்பையுடையானே! செறிந்த இருளின்கண் வாராதொழிக ... (எ-று)

சச கடும்புலால் புன்னை கடியுந் துறைவ
படும்புலாற் றுட்கடிவான் டுட்க—தடம்புலாந்
தாழைமா ஞாழற் றதைத்துயர்ந்த தாழ்ப்பொழி
லேழைமா னோக்கி யிடம்.

எ-து பகித்தறியிடங்காட்டியது.

இ-ள். மிக்கபுலாற்றற்றத்தைப் புன்னைப்புக்கள் நீக்குந் துறைவனே! புலாலிற்பட்ட புன்னைக்கடியவேண்டிப் புக்கழைமானோக்கிவிளையாடுமிடம், பெரியபுல்லாகிய தாழையும் ஞாழலும் நெருங்கியுயர்ந்ததாழ்ப்பொழில்; எ-று.

சரு தாழை தவழ்த்துலாம் வெண்மணற் றண்கானன்
மாழை துளையர் மடமக—னோழை
யிணைநாடி வில்லா விருந்தடங்கண் கண்டுந்
துணைநாடி னன்றோ மிலன்.

எ-து தலைமகன் சோல்லிய தறிவறியறிந்து தலைமகளைக்கண்ட பாங்க ன் தலைமகனை வியந்து சோல்லியது.

இ-ள். தாழைகள் படர்ந்து பரக்கும் வெண்மணலையுடைய தண்கான் லின்கண் வாழும் மாழைமையையுடைய துளையர்மடமகனாகிய வுவ்வேழையுடைய ஒப்புலமை நாடிவல்லாத இருந்தடங்கண்கண்டு துணையை நாடிய எம்பெருமான் ஒரு குற்றமுமில்ன்; எ-று. (கச)

சச தந்தாயல் வேண்டாவோர் நாட்கேட்டுத் தாழாது
வந்தானீ யெய்துதல் வாயான்மற்—றெந்தாய்
மறிமகர வார்துழையான் வாழானீ வா
லெறிமகரங் கொட்டு மிரா.

எ-து தோழி நேறிவிலக்கி வரைவுகடாயது.

இ-ள். சிலையைக் கொணர்ந்து ஆராயல்வேண்டுவதில்லை; நல்லதொரு நாட்கேட்டு நீட்டியாதே நீவரைதரு வந்தால் இவளை எய்துதல் மெய்ம்மையால் : எம்மிறைவனே! எறிகருக்கள் கழியெங்குஞ் சுழலுமியாவின்கண் வா

கஅ திணைமாலேநூற்றைம்பது மூலமும் உடையும்.

ரல் : வரின், மறிமகர வார்துழையான் உயிர் வாழான் ; எ-று. (கரு)

சஎ பண்ணுது பண்மேற்றே பாடுங் கழிச்சகான
 லெண்ணுது கண்டார்க்கே யேரணங்கா—லெண்ணுது
 சாவார்சான் முண்மை சலித்திலா மற்றிவளைக்
 காவார் *கயிறு இவிட்டார்.

எ-து பாங்கார் நலைமகனைக் கண்டு தலைமகளை வியந்துசொல்லியது.

இ-ள். யாழினைப் பண்ணுது பண்மேற்சேரத் தேன்கள் பாடுங் கழிக்
 கானலின்கண் ஆராயாதே வந்து கண்டார்க்கே அழகிய தெய்வங்களாம், ஆத
 லான், அறிவினாறாயாது பிறந்துபடுவார் சான்றுண்மையின்கண் வேறு
 பட்டிலாமற்றிவளைக்காவாது கயிறு இவிட்டார் சான்றுண்மையின் வேறு
 பட்டார் ; எ-று. (கசு)

சஅ திராமேற்போந் தெஞ்சிய தென்கழிக் கானல்
 விரைமேவும் பாக்கம் விளக்காக்—கரைமேல்
 விடுவாய்ப் பசம்புற விப்பிகான் முத்தம்
 படுவா யிருநாகற்றும் பாத்து.†

எ-து தலைமகந்து இரவுக்குறி மறுத்தது.

இ-ள். திராமேற்போந்து கரைமேலொழிந்த விடுவாயையும் பசம்புற
 த்தையுமுடைய இப்பிகான்ற முத்தம், தென்கழிக்கானலின் விரைமேவும்
 பாக்கம் ஒளியுண்டாம்வகை இருள்படுமிடமெல்லாம் அல்விருளைப் பகுத்
 தகற்றும் ; எ-று. (கஈ)

சக எங்கு வருது யிருங்கழித் தன்சேர்ப்ப
 பொங்கு திரையுதைப்பப் போந்தொழிந்த—சங்கு
 நரன் றுயிர்த்த நித்தில நன்விருள்கால் சீக்கு
 வரன் றுயிர்த்த பாக்கத்து வந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். எவ்விடத்தானே வருவாய் இருங்கழித்தன் சேர்ப்பனே! பொ
 ங்குதிலைகளானே யுதைக்கப்பட்டுப் போந்து களையின்கட் டங்கிய சங்குகள்

* “வண்டலர் கோதை வாட்கண் வனமுலை வளர்த்த தாயர், கண்டியி
 ருண்ணங் கூற்றங் கயிறு இடுக் காட்டியிட்டார்.” என்றார் சிந்தாமணியினும்.
 (இலக்கணை. அ.)

† இது பகற்குறி நேர்வான்போல் இரவுக்குறி விலக்கியது எனக்கொள்
 வர் நச்சிஹிக்கியரும். (தொல். கள, உங.)

கதறிப் பொறையுயிர்த்த முத்தங்கள் செறிந்த இருளை இடங்கனிவின்றுஞ்
சீயாசிற்கும்: திரைகொணர்ந்து போதவிட்டனவற்றைக் கண்டார் வரன்ரு
நின்ற பாக்கத்தின்கண்; எ-று. (௧௮)

௧௦ திமில்களி முகத் திரைபறையாப் பல்புட்
டுயில்கெடத் தோன்றும் படையாத்—துயில்போற்
குறியா வரவொழிந்து கோலநீர்ச் சேர்ப்ப
நெறியானீ கொள்வது நேர்.

எ-து நோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். * துமிலே கனிமுகத் திரையே பறையாகத் துயில்கெடத்தோ
ன்றும்படை புட்களாகக், கனாக்கண்டாற்போலத் தேறமுடியாத களவின்
கட்டளியேவரும் வரவினை யொழிந்து, கோலநீர்ச்சேர்ப்பனே! நெறியானே
வரைந்து இவளைக்கொள்வது நினக்குத்தகுதி; எ-று. (௧௯)

௧௧ கடும்புலால் வெண்மணற் கானலுறு மீன்கட்
படும்புலால் பார்த்தும் பகர்து—மடும்பெலாஞ்
சாலிகை போல்விலை வால்ப் பலவுணங்கும்
பாலிகை பூக்கும் பபின் று.

எ-து தலைமகற்குத் தெழி துறைநேர்த்து பகர்த்துநியிடமறியச் சொல்ல
யது.

இ-ள். கடும்புலாலையுடைய வெண்மணற் றண்கழிக்கானலின்கண் இரு
ந்து, யாங்களாங்கடுத்த மீனாகிய படுப்புலாலின்கட் புட்டிரியாமற்பார்ப்பேம் :
அவற்றை விட்பதுஞ்செய்வேம்; அக்கானலின்கண் அடுப்பெல்லாம் பாலி
கைபோலப் பூக்கும்:† சாலிகை விரிந்தாற்போல விலைகளும் உணங்கும்; எ-று

௧௨ திரைபாக முகத் திமில்களி முகத்
கரைசேர்ந்த கானல் படையா—நிரையாது
வேந்து கிளர்ந்தன்ன வேலைநீர்ச் சேர்ப்பநா
ளாய்ந்து வதைத லறும்.

எ-து தலைமகனைத் தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். திரையே பாகமுகத் துமிலேகனிமுகக் கரைசேர்ந்த கானலின்
கண்ணுள்ள பலபுட்களே படையாக வேந்துகிளர்ந்தன்ன வேலைநீர்ச் சேர்ப்ப

* துமில் = மீன்படகு.

† சாலிகை = மெய்புகுகருவி.

னே! விரையாதே நல்லாளாராய்ந்தறிந்து வரைத்திவளைக்கோடல் நினக்கற
மாவது ; எ-று. (உ௧)

௫௩ பாறு புரவியாப் பல்கனிநு நீடிமிலாத்
தேறு திரைபறையாப் புட்படையாத்—தேறுத
மன்கிளர்ந்த போலுங் கடற்சேர்ப்ப மற்றெமர்
முன்கிளர்ந் தெய்தன் முடி.

இதுவுமது.

இ-ள். பாறே குதிரையாக நீண்டதூரிலே பல்கனிநுகளாகத் தெளிந்
த திரையே பறையாகப் புட்களே படையாகத் தேறுத வேந்துகள் படை
யெழுந்து கிளர்ந்தனபோலுங் கடற்சேர்ப்பனே! எமருடைய முன்னேசெ
ன்று இவளை நீயே புணர்ச்சி முடிப்பாயாக ; எ-று. (உ௨)

௫௪ வாராய் வரினீர்க் கழிக்கான னுண்பணன்மேற்
தேரின்மா காலாழுந் திமைத்தே—யோரிலோர்
கோணுடல் வேண்டா குறியறிவார்க் கூஉய்க்கொண்டோர்
நாணுடி நல்குத னன்று.

இதுவுமது.

இ-ள். வாராதொழிவாயாக : வருவையாயின் நீர்க்கழிக்கானல்தான்
துண்மணன்மேல் நின்றேர் பூண்ட குதிரை காலாழுந் திமையுடைத்தாத
லான் ; ஒத்தகுலத்தார்க்குத் தொடர்ச்சிசோடலை ஐயுற்றாராய்தல்வேண்டா :
நிமித்தமறிவாரையழைத்து நல்லதொருநாளே நாடி இவட்குநல்குதல் நன்று ;
எ-று. (உ௩)

௫௫ கண்பரர்ப் காணய் கநிம்பனி கால்வதேர்
மண்பரக்கு மாயிருண் மேற்கொண்டு—மண்பரக்கு
மாறுநீர் வேலை வாரல் வரினாற்று
கோறுநீர் வேலை யெதிர்.

இதுவுமது.

இ-ள். இவளுடைய கண்களும் மிக்கநீர்பரப்பகாணய்: கால்வலிய தே
ரில் மண்ணெல்லாம் பரக்கும் பெரிய இருண்மேற்கொண்டு உலகமெல்லாம்
நிவந்த அலர்பாக்குமாறு, நீருண்ட வேலையுடையாய்! வாரல்: வருவையாயின்
இவளுயிர் வாழான், ஒத்தமேறாகின்ற நீர்வேலையினெதிரே: எ-று. (உ௪)

௧௦௪ கடற்கானற் சேர்ப்ப கழியுலாஅய் நீண்ட
வடற்கானற் புன்னைதாழ்ந் தாற்ற—மடற்கான
லன்றி லகவு மணிநெடும் பெண்ணைத்தெம்
முன்றி விளமணன்மேன் மொய்த்து.

எ-து தலைமகந்த இரவுக்குறிநேரிந்த தோழி இடங்காட்டியது.

இ-ள். கடற்கானற்சேர்ப்பனே! கழிகள் குழந்து நீண்ட மீன் கொலை
களையுடைய கானலின்கண் மிகவும்புன்னை தழைக்கப்பட்டு, பூவிதழையுடைய
இக்கானலின்கண் உள்ள அன்றில்கள் அழையாநின்ற அழகியநெடும்பெண்
ணையையுடைத்து, எம்மில்லத்தின்முன் இளமணல்களும் மொய்த்து; எ-று.

௧௦௫ வருதிறை தானுலாம் வார்மணற் கான
லொருதிறை யோடா வளமை—யிருதிறை
முன்வீழுங் கானன் முழங்கு கடற்சேர்ப்ப
வென்வீழல் வேண்டா னினி.

எ-து தோழி வரைவுகடையது.

இ-ள். வருதிறை தான்வந்து உலவாநின்ற ஒழுகிய மணற்கானலின்
கண் ஒருதிறைவந்து பெயர்வதற்குமுன்னே இரண்டிதிறைவந்து வீழாநின்ற
கானலின்கண் வந்து முழங்குகடற்சேர்ப்பனே! என்னால் வந்து இப்புணர்ச்சி
யை விரும்பல்வேண்டா; இனிவரைந்து கொள்வாய்; எ-று. (௨௬)

௧௦௬ மாயவனுந் தம்முனும் போலே மறிகடலுங்
கானலுஞ்சேர் வெண்மணலுங் காணையோ—கான
லிடையெலா ஞாழலுந் தாழையு மார்க்க
புடையெலாம் புன்னை புகன்று.

எ-து தலைமகந்தத் தோழி பகந்தறிநேரிந்து இடங்காட்டியது.

இ-ள். மாயவனும் அவன் முன்னேனும் போல, மறிகடலும் கடற்
சோலையும் அச்சோலையைச்சேர்த்த வெண்மணலும் பாராயோ? அக்கடற்
சோலையின் நடுவெல்லாம் ஞாழலுந் தாழையுமாயிருக்கும்: நிறைந்த மருங்
கெல்லாம் புன்னையாயிருக்கும்: இவற்றையும் விரும்பிப்பாராய்; எ-று.

௧௦௭ பகல்வரிற் கவ்வை பலவாம் பரியா
திரவரி னேதமு மன்ன—புகவரிய

* “இரவுக்குறி யிடங்காட்டித் தோழி கூறியது” என்றார் நச்சினுக்கினிய
ரும். (தொல் கள, ௨௩.)

தாழை துவளும் தரங்கநீர்ச் சேர்ப்பிற்றே
யேழை துளைய ரிடம்.

எ-து இப்போற்றது வாரலென்று வரைவுகடாயது.

இ-ள். பகல் வருவாயாயின் அலர் பலவுமுளவாம்; அவ்வலர்க்கு இரங்காதே இரவுவருவையாயின் ஊறுவரும்: ஏதமும் பலவுளவாம்; உள்புகுதற்கரிய தாழையுடந்த திரைநீர்ச் சேர்ப்பையுடைத்து, எங்கள் ஏழைதுளையர் வாழுமிடம்; எ-று. (௨௮)

சூ0 திரையலறிப் பேராத் தெழியாத் திரியாக்
கரையலவன் காலினுற் காணுக்—கரையருகே
நெய்தன் மலர்கொய்யு நீனெடுங் கண்ணினான்
மைய னுளையர் மகள்.

எ-து பாங்குத்தீ நலைமகள் கூறியது.

இ-ள். திரைகள் அலறிப்பெயரும்வகை தெழித்துத்திரிந்து கரையின் கண் அலவன்களைத் தன் காலினுலாமாய்ந்து, கரையருகே நின்ற நெய்தன் மலர்களைக் கொய்யா சிற்கும் நீளிய நெடுங்கண்ணினான் துளையருடைய மைமன் மகள்; எ-று. (௨௯)

சூக அறிகரிதி யார்க்கு மரவநீர்ச் சேர்ப்ப
நெறிதிரிவா ரின்மையா லில்லை—முறிதிரிந்த
கண்டலந்தண் டில்லை கலந்து கழிசூழ்ந்த
மிண்டலந்தண் டாழை யிணைந்து.

எ-து நலைமகத்தீ தோழி இரவுக்குறிமறுத்தது.

இ-ள். யார்க்கும் அறிதலரிது, ஓசையைருடைய நீர்ச்சேர்ப்பனே! எங்கத்திரிவாரில்லாமல் வழியில்லை: தளிர் சுருண்டிருந்த கண்டலும், அழகிய கண்டில்லைகளும், தம்முண் மிடைந்து கழியையா சூழ்ந்த மிண்டன் மரங்களும், தாழைகளும் இடைப்பட்டு; எ-று. (௩௦)

சூ௨ வில்லார் விழவினும் வேலாழி குழுவடி
னல்லார் விழவகத்து நாங்கானே—நல்லா
யுவர்க்கத் தொரோவுதவிச் சேர்ப்பொடுப் பாரைச்
சுவர்க்கத் துளையிற் சூழ்.

எ-து தலைமகளை ஒருநாட் கோலஞ்செய்து அடியிற்கோண்டு முடிகாறு நோக்கி 'இவட்குத் தக்கான் யாவனாவன்கோல்லோ' என்றாய்ந்த செவிலிக் குத் தோழி அழத்தொடுநின்றது.

இ-ள். வில்லுமுவர் காரணமாகத் தொடங்கிய விழவகத்தும் நல்லா ராகிய வனிதையர் காரணமாகத் தொடங்கிய விழவகத்தும் எல்லா மாந் தருத்திரன்வராதலால், நாங்கள் அங்குக் கண்டறியேம், எமக்கு ஒருதவி பண் டொருநாட் செய்த சேர்ப்பனோடொப்பாரா; மற்றவனே இவட்குத்தக் கான்: அவனைப்போலும் சூடவர் சுவர்க்கத்துளராயின் ஆராய்வாய்; எ-று.

உவர்க்கம் என்பது கடற்கரை. வேலாழி என்பது கடல். (௩௧)

நெய்தன் முற்றிற்று.

௩-பாவலர்.

௧௩ எரிநிறநீள் பிண்பு யிணரின மெல்லாம்
வரிநிற நீள்வண்டர் பாடப்—புரிநிறநீள்
பொன்னணிந்த கோங்கம் புணர்முலையாய் பூந்தொடித்தோ
ளன்னணிந்த வீழல் பரப்பு.

எ-து தலைமகளைத் தோழி பருவங்காட்டி வற்புறியது.

இ-ள். எரிநிறத்தையுடைய அசோகின் பூங்கொத்தினமெல்லாம்: வரி நிறத்தையுடைய வண்டிகள் யூனியென்னும் பண்ணைப்பாட விரும்பப்படு கின்ற நீண்ட மிக்க பொன்போன்ற மலர்களுையணிந்தன, கோங்கமெல் லாம்: ஆதலாற் பொருத்திய முலையினையுடையாய்! + ன்னுடைய பூந்தொடித் தோள்கள் யாதின் பொருட்டு அணிந்தன? தமக்குத் தகுதியில்லாத பரப் பினை; எ-று. (௧)

௧௪ பேணு யிதன்றிறத் தென்றாலும் பேணாதே
நாணு நல்வளையாய் நானின்மை—காணு
பொரிசிதறி விட்டன்ன வீர்புருக் கீழல்
பொரிசிதறி விட்டன்ன புன்கு.

இதுவுமது.

இ-ள். 'நீ யுறுகின்ற துன்பத்தைப் பாதுகாவாய்' என்று யான் சொன் னாலும் பாதுகாவாதே நாணத்தாகும் ஆற்றமை செய்த நல்வளையாய்! நீயு முன்பு என்னின்மை செய்தாயென்பதனை யூனியறிந்து கொள்ளாய்; வரியைச்

செறிவிட்டாற் போலிருந்த, சர்முருக்குச்சன்: கணமில்லாத பெரி செறி
விட்டாற் போலப் பூத்தன, புன்குசன்: ஆசலான் அவர் சொல்லிய பருவம்
இது காண்; எ-று. (2)

௬௫ தான்றாயாக் கோங்கத் தளர்த்து முலைகொதிப்ப
வீன்றய்கீ பாவை பிருங்குரவே—யின் றண்
மொழிகாட்டா யாரினு முன்னொநிற்றான் சென்ற
வழிகாட்டா யிதென்று வந்து.

எ-து சுரத்திடைச் சென்ற கேவிலிந்தாய் தூவோடு புலப் பியது.

இ-ள். கோங்கத் தான் தாயாகத் காழ்த்து முலை கொடுத்து வளர்ப்ப
நீ பாவையினையின்ற இத்துணையேயாதலான், 'பிருங்குரவே' யாவின்ருள்
சினக்குச் சொல்லிய சொல்லை யெனக்குச் சொல்லாயினும் முன்னெயிற்
ருள் போயினவழியையாயினும் சொல்லிக்காட்டாய் வந்து இது என்று;
எ-று. (௩)

௬௬ வல்வருங் காணய் வயங்கி முருக்கெல்லாந்
செல்வார் சிறுர்க்குப்பொற் கொல்லப்போ—எல்ல
பவளக் கொழுந்தின்மேற் பொற்றலி பாஅப்த்
திகழக்கான் றிட்டன தேர்ந்து.

எ-து தோழி பருவங் காட்டி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். சங்காசலர் விரைந்து வருவர்: விளங்கி முருக்குக்கெல்லாம்,
செல்வமுடையார் புதல்வர்க்குப் பொற்கொல்லர் ஐம்படைத்தாலி செய்தாற்
போல, மிக்க பவளக்கொழுந்தின் அடியிலே பொற்றலியைப் பதித்து வைத்
தாற்போல்விளங்கக் காண்டன: ஆதலாற் தேர்ந்த பாராய்; எ-று. (4)

௬௭ வெறுக்கைக்குச் சென்றர் விளங்கழாய் தோன்றர்
பொறுக்கவென் முற்பொறுக்க லாமோ—வொறுப்பபோற்
பொன்னு னுறுபவளம் போன்ற புணர்முருக்க
மென்னு னுறுரோய் பெரிது.

எ-து பருவங்கண்ண ஆற்றளாகிய நிலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். மிக்க பொருட்பொருட்செ சென்றார், விளங்கழையாய்! வந்து
தோன்றுகின்றிலர்; இப்பருவத்தின்கண் நீயென்னே ஆற்று என்றால் எனக்கு
ஆற்றலாமோ? என்னே ஒறுப்பனபோலப் பொன்னின் உள்ளுறவைத்த பவ
ளம்போன்ற, பொருத்தியமுருக்கம்பூக்கள்; ஆதலால் என்னுள்ளத்துற்ற
ளைய் பெரிது; எ-று. (5)

௩௩ ரென்றக்காற் ரெல்லுப் வா யென்னோ விருஞ்சரத்து
நின்றக்கா னீடி யொளிவிடா—நின்ற
விழைக்கமர்ந்த வேயோ ரிளமுலையா ளீடி-ல்
குழைக்கமர்ந்த ரோகதின் குறிப்பு.

எ-து. பொருள்வலித்த நெஞ்சிந்தந் தலைமகள் சொல்லச் செலவழங்
கியது.

இ-ள். பொருளின் பொருட்டு நாயிவனோ நீக்கிப்போயக்காற் போம்
வகை யெய்க்கனையோ? நெஞ்சே! மன்னிய அணிநட்குத் தந்த அழகையு
டைய இளமுலையாளுடைய ஒப்பில்லாத குழைக்கமர்ந்த ரோக்கின் குறிப்பு
க்கள் நம்முன்னே வந்து நீடியொளிவிட்டு விருஞ்சரத்திடையே தோன்றி
நின்றக்கால்; எ-று. (சு)

௩௪ அந்த நெடிய வழங்குதிரோன் ரெம்பாங்
மத்தாமறைத் தானின் வணியிழையோ—டொத்த
தகையினு லெஞ்சுறார் தங்குனிரா னோ
வகையினிராய்ச் சேறல் வனப்பு.

எ-து. இடைச்சுரத்துக் கண்டார் செலவு விலக்கியது.

இ-ள் வழிகளும் செடியா; அத்தமையின்சுண்ணை அழற்குகிரோனுஞ்
செம்பாகம் மறைத்தான்; இவ்வணியிழையோடு நீரும் எம்மோடொத்ததகை
யினால் எஞ்சுறாரிலே இன்று தங்குனிராய் நானோ வகையின்குப்போத
வழகு; எ-று. (எ)

௪௦ நின்னோக்கங் கொண்டபான் நன்சூரவ நீழல்கான்
மொன்னோக்கங் கொண்டபுங் கோங்கங்கான்—பொன்னோ
கொண்ட சுணங்கலி மென்முல்லைக் கொம்பன்னாய் [ங்கங்
வண்ட லயர்மணன்மேல் வந்து.

எ-து. புணர்ந்துடன் போய தலைமகள் தலைமகளை ஆற்றுவதித்துக்கொ
ண்டுபோவார் சொல்லியது.

இ-ள். நின்னுடைய ரோக்கின்றன்மையைக் கொண்ட மான்களைப்
பாராய்; குளிர்ந்த குாவநீழலைப்பாராய்; பொன்னினது காட்சியைக்கொண்ட
பூங்கொங்குகளைப் பாராய்; பொன்னினது காட்சியைக் கொண்ட சுணங்
கணிந்த மென்முலையையுடைய கொம்பன்னாய்! மணன்மேல் வந்து விளா
யாட்டை வீரும்பாய்; எ-று. (அ)

எக அஞ்சுடர்நீர் வான்புகத் தாயிழை|| மாநிலா
வெஞ்சுடர்நீர் வேலாநுர போதரககண்—டஞ்சி
மொருசுடரு மின்றி* யுலகுபாழாக
விருசுடருமே போதனவென்முர்த்.

எ-து. சுரத்திடைச் சென்ற செவில்குந் தலைமகளையுந் தலைமகனையும் கண்டார் சொல்லிய வார்த்தையைத் தாங்கிக் கேட்டாங்குத் சொல்லியாற்றுவதிதது.

இ-ள். அழகிய மதிபோன்ற நீண்ட ஒளியையுடைய முகத்தாயிழையும் எதிரில்லாத வெஞ்சுடர்நீர் வேலாநுர போதரககண்ணே போதரககண்டு அஞ்சி இருசுடரும் ஒருசுடருநின்றியே உதயம் பாழாம்வகை இருசுடரும் அச்சுத்தே போதனவென்று கண்டார் சிலா சொன்னார்; எ-று.

எஉ முகந்தா மமாமுலுவ லாமபல்கண் ணில
மிகந்தார் விரல்காத நென்றென்—றுதந்திராந்த
மாமைமா வண்டிந்தா நீழல் வருந்தாதே
பேழைதான் செல்லு மினிது.

எ-து. சுரத்திடைச் சென்ற செவிலியைத் தலைமகளிக்குண்டாசொல்லி ஆற்றுவதிதது.

இ-ள். இவன் முகம் தாமரை மலர், இவன் முதுவையுடைய வாய் ஆம்பல் மலர், இவன் கண் நீலமலர், ஒன்றையொன்றொவ்வாது கடந்தார்த விரல்கள் காத்தளரும்பு என்று நுருதிருகாதவதூதப் பொருத்திய மாழைமா வண்டிற்குத்தக்க நீழலே வருத்தமின்றி சன்னுடைய ஏழை சொல்லாநின்றான் இனிதாக; எ-று. (சு)

எக செவ்வாய்க் கரியகட்டிரினுந் கேவாழை
கவ்வையாந் தாணுந் தாற்றா—மன்வாய்
தார்த்தத்தை வாய்மொழியுந் தண்கயத்து நீலமு
மோர்த்தொழுகா நென்பேதை யூர்த்து.

* 'யிலகு' எனவும் பிரதிபேசம்.

† இஃது இடைச்சூத்துக கண்டோர்கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டோராகச் சிலர் கூறியது என்றார் நச்சினுக்கியநூல். (தொல். அகந். ௪௦)

எ-து. முன்னோர் உடன்போக்குவலித்துத் தலைமகனையும் தலைமகளை யும் உடன்படுவீத்துப் பின்னை அறந்தோடுநிலை மாட்சிமைப்பட்டமையாற் றலைமகனைக் கண்டு நோழி உடன்போக்கு அடிங்குவித்தது.

இ-ள். செவ்வாயின்கட் டார்த்தத்தை வாய்மொழியைக் கேளாதுங் கரிய கண்ணின்கட் டண்கயத்து நீலங் களின் றன்மைகளைக் காணாதும் அவ் வாயம் ஆற்றுகொழிவதனை யொர்ச் சூழப் பின்புடன் போக்கை யொழிந்தான் என்பதை அவர்காரணத்தான் முன்புடன் போக்கை மேற்கொண்டு; எ-று.

எசு புன்புறவே சேவலோ டுடல் பொருளன்று
லன்புற வேயுடையா ராயினும்—வன்புற
றதுகா ணகன்ற வழிநோக்கிப் பொன்போர்
திதுகாணென் வண்ண மினி.

எ-து. காமம் மிக்க கழிபடர்களிவி; நிலத்தாறபாலை; ஓடுககத்தான் நேய தல்.

இ-ள். புல்லிய சிறத்தையுடைய பேடைப்புறவே! நன்சேவலோடுடல் சினக்குக்காரியமன்றால்; எங்காசலர் எமக்கன்புரிசுவுடையாராயினும் அவர் மனனெகிழாது வலியாரணத்தன்மையைப் பாராய்; அவர் தேரோடும்வந்து நீங் கிய வழிச்சுவடு நோக்கிப் பொன்னிறம் போர்க்கவரசு வண்ணமிதனைப்பா ராய், இப்பொழுது; எ-று. (௧௨)

எடு விரிந்து கடுமிரளி யடிந் கதிரான்
விரிந்து விடு கூத்தல் வெண்காப்—புரிந்து
விடுகயிற்றின் மாசுணம் வீயுநீ னந்த
மடுதிதலான் பின்னென்ற வாயு.

எ-து. மகட்போக்கிய தாய சொல்லயது.

இ-ள். அழுன்று சுடாந் னற பகலோனது ஒப்பிலாக் கதிரான் மாசுண குகள் முறுக்கிவிட்ட கயிறுபோலப் புண்டழியும் அச்சம், விரிந்துவிட்ட கூந்தலையுடையாள் அடுகிறவன்பின் விரும்பிச்சென்ற வழி; எ-று. (௧௩)

எசு நெஞ்ச நினைப்பினு நெற்றொரியு னோத்த
மஞ்ச லெனவாற்றி னஞ்சிற்று—லஞ்சிப்
புடைநெடுங் காதுறப் போழ்க்கன்று நீண்ட
படைநெடுங்கண் கொண்ட பனி.

௨௮ திணைமாலையுற்றாற்பது மூலமும் உரையும்.

எ-து. பொருள்வலித்த நெஞ்சிந்தைச் சொல்லித் தலைமகள் செலவழிக்
கியது.

இ-ள். என்னெஞ்சமே! இவளை ஆற்றுவிக்குஞ் சிலசொற்களைச் சொ
ல்ல நினைக்கின்றாயின் இவனோதான் நெற்பொரியும் நீளத்தத்தைச்
சொல்ல நினைப்பதற்குமுன்னே பிரிவினையெஞ்சிற்றால்; புடைநெடுங்காதுறப்
போழ்த்தகன்று நீண்ட படைநெடுக்கண்களும் பிரிவினையஞ்சிப் பனிகொ
ண்டன; ஆதலான், நமக்கிவளைப் பிரிய முடியாது; எ-று. (கச)

எஎ வந்தாற்றான் செல்லாமோ வாரிடையாய் வார்கதிரால்
வெந்தாற்போற் றேன் ஹநீன் வேழத்தன்—தந்தார்
தகரக் குழல்புராத் தாழ்ந்துகில்கை பேந்தி
மகரக் குழையறித்த நோக்கு.

எ-து. வினையற்றிய தலைமகள் தலைமகளை நினைந்தவிடத்துத் தலைமக
ள்வடிவு தன்முன்னிற்றுப்போலவந்துதோன்று அங்வடிவை நோக்கிச் சொல்
லி ஆற்றுவிக்கின்றது.

இ-ள். கொண்டணிந்து நிறையப்பட்ட தகரத்தையுடைய குழல்கள்
அசையத் தாழ்ந்து துகிலைக் கையானே எஃது மகரக்குழை மறித்த நோக்குட
னே நீ வந்தால் யாம் போகோமோ? அரிய இடையினையுடையாம்! நீயிரங்க
வேண்டா; எ-று. (கரு)

எஅ ஒருகையிருமருப்பின் முய்தாமால் யானே
பருகுநீர் பைஞ்சுணையிற் காணு—தருகல்
வழிவிலங்கி வீழும் வரையத்தஞ் சென்று
ரழிவில் ராக வவர்.

எ-து. ஆற்றளனக் கவன்று தோழிக்கு ஆற்றுவல் என்பதுபடிக் சொல்
லியது.

இ-ள். ஒரு கையினையும் இருகோட்டினையும் மூன்று மதத்தினையும்
உடைய மால்யானைகள் பருகுநீரைப் பைஞ்சுணையின்கட் காணுவாய் மருங்
கே வழிவிலங்கித் தளர்த்தவீழும் வரைகளையுடைய அத்தத்தைச் சென்ற
அவர் அவ்வழி இடைபூறின்றி அழிவில்லாக; எ-று. (கசு)

* 'தாழ்கலையை எனவும் பரதுபாடும்.

† இஃது உருவுவெளிப்பாடு. கின்னொடு பொதுவேனென்று அவளை
ஆற்றுவித்தது. திணை பாடியிற்பாடியென்றார்; நச்சினுக்கியியர். (தொல்.
அகத். ௪௦)

எனப் பென்றார் வருதல் செறிசொடி சேய்த்தன்றா
 னின்றார்சொற் றேறாதாய் நீடி ன் றி—வென்றா
 ரெடுத்த கொடியி னிலங்கருவி தோன் றுங்
 கடுத்த மலைநாடு காண்.

எ-து பருவங்காட்டித் தலைமகனோத் தோழி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். நம்மைப் பிரிந்துபோயினார் வருசல் செறிசொடி! சேய்த்தன்
 றால், நின்மாட்டு நன்றொழுங்குகின்றருடைய சொற்களோத் தெரியாதாய்
 போரின் கண் வென்றாடுமெத்த கொடிகள் போல தெளிந்துவருவி தோன்
 றுகின்றது மிக்க மலைநாடாசலால் நீடின்றி யின்றே யிரவின் கட் காண்
 பாயாக எ-று. (௧௭)

அஃருவவேற் கண்ணு யொருநாற்றேர்ச் செல்வன்
 வெருவிவீந் துக்கநீ ளத்தம்—வருவர்
 சிறந்து பொருடருவான் டோட்சென்றா ரின்றே
 மிறந்துகண் ணாடு மிடம்.

இதுவுமது.

இ-ள். அஞ்சத் தக்க வேல்போன்ற கண்களையுடையாய்! ஒருகாலே
 யுடைய தேர்ச்செல்வனார் பிறர் கண்டார் வெருவும் வகை வீர்தவித்தகானக்
 கானே முயற்சியாற் சிறந்து பொருடருவான் வேண்டிச் சென்றவர் இன்றே
 வருவர்; மிக்குக் கண் இடமாடா நின்றது; எ-று. (௧௮)

அஃ கொன்றாய் குருந்தே கொடிமுல்லாய் வாடினீர்
 நின்றே னறிந்தே வெடுங்கண்ணாள்—சென்றாருந்
 கென்னுரைத்தீர் கென்னுரைத்தாட் கென்னுரைத்தீர்
 மின்னிரைத்த பூண்மிளிர் விட்டு. [கென்னுரைத்தான்

எ-து. தலைமகள் இம்செறிப்புக் கண்டபின்னை அவள் நீங்கிய புனங்க
 ளுந் ஆற்றைய மீள்கின்ற தலைமகள் சொல்லியது. கரத்திடைச்சென்று
 செவிலித்தாய் சொல்லியதுஉமாம்.

இ-ள். கொன்றாய்குருந்தே: கொடிமுல்லாய் நீர்வாடினீர்: இத்தற்கு
 காரணம் யானறிந்தேன்: கெடுக்கண்ணாளுக்கு நன்று போகின்றாருந் நீ
 ன்னுரைத்தீர்? நாமக்கு அவளென்னுரைத்தான்? அவட்கு நீர் பின்னை என்
 னுரைத்தீர்? அவள் உமக்குப் பின்னை என்னுரைத்தான், மின்னிரைத்த
 பூண்விட்டு மிளிர்வாள்னு? எ-று. (௧௯)

ஆண்கட னுமாற்றை யாயுங்கா லாடவர்க்குப்
பூண்கடனாப் போற்றிப் புரிந்தமையாற்—பூண்கடனாச்
செய்பொருட்குச் செல்வராற் சின்மொழி நீசிறிது
நைபொருட்கட் செல்லாமை நன்று.

எ-து தலைமகனது செலவுக்குறிப்பறிந்து ஆற்றளாய தலைமகளைத்தோடி
உலகினதீயங்கை கூறி ஆற்றதுடன்படுத்துவித்தது.

இ-ள். ஆண்வினைக்கடனாகிய நெறியை ஆராயுங்கால், ஆடவர்க்குப்பூண்கடனாகப் பாதுகாத்து நல்லார் சொல்லி மேவினமையாற் றமக்கு அவ்வாறவினை பூணுங்கடனாகத் தேடும்பொருட்குச் செல்வார் நங்காதலர்: ஆதலா, சின்மொழியையுடையாய்! நியதற்கு மனனழியுந் திறத்தின்கட் செல்லாமை நன்று; எ-று. (௨௦)

அங் செல்பவோ சிந்தனைபு மாகாதா னெஞ்செரியும்
வெல்பவோ சென்றார் வினைமுடிய—நல்லா
யிதடி கரையுங்கன் மாபோலத் தோன்றிச்
சிதடி கரையுந் திரிந்து.

எ-து தலைமகன் செலவுணர்த்திய நோழிக்குத் தலைமகன் உடன்படாது சொல்லியது.

இ-ள். இப்பெற்றித்தாகிய சுரத்தின்கட் செல்வாருளரே? நினைத்தது மாகாதால்: நினைத்த நெஞ்சும் எரியும்: மாறிச்சுரத்தின்கட் சென்றார் சுரத்தை வெல்லவல்லாரோ? தாமெடுத்துக்கொண்ட வினையுடையுமபடி; நல்லாய்காட்டெருமைப்போத்துக்களைப் பிரிந்தபெண்ணெருமைகள் கதருகிறதும் அங்குப் பலவாய்க்கிடந்த கற்களும் மா பறந்தாற்போலத்தோன்றும்: சின்வடிகளும் திரிந்து கதருகிறதும் ஆதலான்; எ-று. (௨௧)

அஃ கள்ளியங் காட்ட கடமா விரிந்தோடும்
தள்ளியுஞ் செல்பவோ தம்முடையார்—கொள்ளும்
பொருளில் ராயினும் பொங்கெனப்போந் தெய்யு
பருளின் மறவரதர்.

இதுவுமது.

இ-ள். கள்ளியங்காட்டின்கட் கடமாக்கள் இரிந்தோடும்வகை மறந்துஞ் செல்வரோ தம்மறிவையுடையார்: வழிபோம் வம்பலராற் கொள்ளும் பொருளிலராயினும் கதுமெனப் போந்தெய்கின்ற அருளில்லாத மறவர் வாழா வழியை; எ-று. (௨௨)

அரு பொருள்பொரு னென்றார்ரொற் பொன்போலப் போற்றி
யருள்பொரு ளாகாமை யாக—வருளான்
வளமை கொணரும் வகையினான் மற்றோ
ரிளமை கொணர விசை.

எ-து தலைமகனைத் தோழி செலவுநீங்கித்தது.

இ-ள். பொருள் பொருளாவதென்று சொன்னார் சொல்லல் பொன்
போல விரும்பித்தெளிதலான், அருளுடைமை பொருளாகாமை ஆவதாயி
னும் ஆக; பொருளைக்கொணரும் வகைமைபோல நின்னருளினாலேவேறோ
ரிளமை கொணர்தற்கு எமக்குடன்படுவாயாக; எ-று. (௨௩)

அசு ஒல்வா ருளரே லுரையா யொளியாது
செல்வாரென் றாய்நீ சிறந்தாயே— செல்லா
தசைந்தொழிந்த யானை பசியாலாட் பார்த்து
பிசைந்தொழிபு மத்தம் விரைந்து.

எ-து தலைமகள் தோழிக்குச் செலவுடன்படாது சொல்லியது.

இ-ள் ஆற்றுவாருளராயின் அவர்பிரிவின் அவர்கட்குடையாய்தவிராதே
நங்காதலர் செல்வாரென்றாய் ஆதலால் நீயெனக்கு மெய்யாகச் சிறந்தாயே
யன்றோ; போகமாட்டாதே வருந்தியிறந்து வீழ்ந்த யானைகளை அங்குள்ள
வர்கள் தம்பசியானே எ'ரும் பார்த்துத்தின் றுபோம் அத்தத்தினை விணைந்து;
எ-று (௨௪)

அஎ ஒன்றானு நாமொழிய லாமோ செலவுதான்
பின்றுது பேணும் புகழான்பின்—பின்று
வெலற்கரிதாம் வில்வலான் வேல்விடலை பாங்கார்
செலற்கரிதாச் சேய சுரம்.

எ-து புணர்ந்துடன் போக்த நயப்பித்த தோழிக்குத் தலைமகள் உடன்
பட்டுச் சொல்லியது.

இ-ள் பிறழாச் வெலற்கரிதாகிய வில்வினை வல்லனாகிய வேல்விடலை
தான் துணையாகச் சுரத்தைச் செலற்கரிதாக யாதானுந் சொல்லலாமோ?
அப்பேணும் புகழான்பின் சேறல் ஒழுக்கத்திற் பிறழாது காண்; எ-று (௨௫)

அஅ அல்லாத வெண்ணையுந் தீரமற் றையன்மார்
பொல்லாத தென்பது நீபொருந்தா—யெல்லார்க்கும்
வல்லி யொழியின் வகைமைநீள் வாட்கண்ணாய்
புல்லி யொழிவான் புலந்து.

எ-து புணர்ந்தான் போவா னெடுப்பட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள் எம்பெருமானோடு பொருத்தி இங்குகின்றும் ஒழிந்து போதற்கு முன்பு வேறுபட்டு மற்றதன்கண் அல்லாத வெண்ணை நீயிங்கேயிருந்து நம் ஐயன்மார் பொல்லாததென்று கொள்ளும் மனத்தின்கண்ணுள்ள கோளினையுத் திருத்தி நீபொருந்தாய் எல்லார்க்குத் தத்தமனத்தின்க ணுள்ள வேறுபாடொழியுமாயின் வல்லிபான் றிருவாட்கண்ணாய்; எ-று. அல்ல தூஉம் உடன் போகின்ற என்னைப் புல்லிக் கொண்டொழிவான் வேண்டி மனத்தின்கட் புலந்து நீங்குதற்கு வல்லையா யொழியின் வகைமையை யுடைய நீண்ட வாட்கண்ணாய்! ஆண்மையல்லாத ஷடாகளை என்னே நீக்கி நம்மையன்மார் பொல்லாத தென்னுங் கருத்தினையும் நீக்கி எல்லார்க்கும் பொருந்துவாயாக; என்றுமாம். (௨௬)

அக நண்ணிநீர் சென்மி நமரவ ராபவே
லெண்ணிய வெண்ணை மெளிதரோ — வெண்ணிய
வெஞ்சுட ரன்னுனை யான்கண்டேன் கண்டாளாந்
தண்குட ரன்னுனைத் தான்.*

எ-து சுரத்திடைச் சென்ற செவிலிக்குத் தலைமகளையுந் தலைமகளையுங் கண்டமை எதிர்ப்பட்டார் சொல்ல ஆற்றுவதித்தது.

இ-ள் பொருத்தி நீர் சென்மின்: அவரும் நமக்குச்சுற்றத்தாராயின் நீர் அவரைச் சென்றெய்த வேண்டுமென்று எண்ணிய எண்ணம் எளிது; நீர் கருதிய வெய்ய பகலோனன்னுனை யான்கண்டேன், கண்டாளாம் தன்மதியனையானே யிவள்தான் எ-று. (௨௭)

கூ0 வேறாக நின்னை ளினவுவேன் நெய்வத்தாற்
கூடியோ கூறுங் குணத்தினனாய் - வேறாக

* “ மீண்டா ரொனவுவந்தேன் கண்டு நம்மையிம் மேதகவே, பூண்டா ரிருவர்முன் போயின ரேபுலி யூரெனைநின், ருண்டா நருவரை யாளியன் னுனைக்கண் டேனயலே, தூண்டா லிளக்கனை யாயென்னை யோவன்னை சொல்லியதே” என்னுஞ் திருச்சிற்றின்பலக்கோவையினையும் (௨௭௪) ஈண்டைக்கு நோக்கிக் கொள்க.

வென்மனைக் தேறக் கொணருமோ வெல்வனையைத்
தன்மனைக்கே யுய்க்குமோ தான் *

எ-து 'தன்னு மவனும்' என்பதனுள் 'நன்மை தீமை' என்பதனால்
நற்றய் படிமத்தானே வினியது.

இ-ள். நிமித்தஞ் சொல்வார் பலருள்ளும் நின்னை வேறுகக்கொண்டு
வினவாரின்றேன்: உன்னுடைய செய்வத்தன்மையுடைய கழங்காற் பார்த்
துக்கடைய; உலகத்தார் கூறும் நற்குணத்தினையுடையனாய் எல்வனையை
உடன்கொண்டுபோனவன் என் மனைக்கே மணஞ்செய்வதாகக் கொண்டு
வருமோ? அஃதன்றி யாம்வேறுகத் தன் மனைக்கே மணஞ்செய்யக் கொ
ண்டிபோமோதான்; எ-று. (௨௮)

கூக கள்ளிசார் காரோமை நாரில்பூ நீண்முருங்கை
நள்ளியலைய வாழ்பவர் நண்ணுபவோ—புள்ளிப்
பருந்து கழுகொடு வம்பலர்ப் பார்த்தான்
டிருந்துறங்கி வீயு மிடம்.

எ-து தலைமகள்சேலவுடன்படாததலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். புள்ளிப் பருந்துகள் கழுகுடனே வழிபோவாரைப்பார்த்து அங்
கிருந்துறங்கப்பட்டுக் கள்ளியுஞ் சாருங் காரோமையும் நாரில்பூ நீண்முருங்
கையும் வேயும் பொருந்தியமர்ந்து வீயுமிடத்தை உயிர் வாழ்பவர் நண்ணு
வரோ; எ-று. (௨௯)

கூஉ. செல்பவோ தம்மடைந்தார் சீரழியச் + சிஃகிவன்றிக்
கொல்பபோற் கூப்பிடும் வெங்கதிரோன்—மல்கிப்
பொடிவெந்து பொங்கிமேல் வான்கடுங் சீழா
லடி வெந்து கண்கடு மாறு.

* 'அருஞ் சுர மிறத்த' என்னும் அகப்பாட்டினுள்ளும் 'ஆகுவ தறியு
முதுவாய் வேலு, கூறுக மாதோ நின்கழங்கின் றிட்ட, மாறாது வருபனி
கழுமுக் கக்குலி, னுணது துயருமென் கண்ணினிது பட்டிய, வெம்மனை
முந்துறத் தருமோ, தன்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே' என வரு
தல் காண்க.

+ "தன்னு மவன" மவனஞ் சுட்டி, மன்னு நிரித்த மொழிப்பொரு
டெய்வ, நன்மை தீமை யச்சுஞ் சார்தலென், நன்ன பிறவு மவற்றொடு
தொகைஇ" என்பது தோல்காப்பியம். (அகத். ௩௬)

+ 'சிறுவவன்றி' எனவும் பிரதிபேதம்.

இதுவுமது.

இ-ள். தம்மையடைந்தார் சீர்மையழிய நல்லார் செல்வரோ? சிள்வீடுகள் நெருங்கிக் கடியவோசையாற் பிறரைக் கொல்வனபோலக் கூப்பிடாநிற்கும் வெய்ய வெயிலோன் மிக்குப்பொடிகள் வெந்து பொங்கி மேலே வீசும்பினைச் சுடாநிற்கும், சீழின்கண் வழிபோவார் அடி வேவ அவர் கண்களைச் சுடாநிற்கும் இப்பெற்றிப் பட்ட அவ்வழியினை; எ-று. (௩௦)

பாலை முற்றியது.

ச-மூல்வல.

௯௩ கருங்கடன் மாந்திய வெண்டலைக் கொண்மூ
விருங்கடன்மா கொன்றனவேன் மின்னிப்—*பெருங்கட
றன்போன் முழங்கித் தளவங் குருந்தணைய
வென்சொல்பா னுற்றும் வகை.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த தலைமகள் நோழிக்குரைத்தது.

இ-ள். கருங்கடலைப் பருகிய வெண்டலை முகில்கள் இருங்கடலின்கண் ணே புக்கு மாவினைக்கொன்ற முருகன் வேல்போல மின்னிப் பெருங்கட றன்னைப்போல முழங்குதலால் மூல்லைக்கொடிகளெல்லாம் குருந்தமரத்தின் மேற் சென்றணையக்கண்டு யான் ஆற்றுகின்றம் என்னென்கொல்லோ? எ-று. (௧)

௯௪ பகல்பருகிப் பல்கதிர் ஞாயிறுகல் சேர
விகல்கருதித் திங்க ளிருளைப்—பகல்வா
வெண்ணிலாக் காறு மருண்மலை வேய்ததோளா
புண்ணிலா தென்னுவி யூர்ந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். பகற்பொழுதைப் பருகிப் பல்கதிர் ஞாயிறு மலையின்கட்சேரத் திங்களானது இருளைப் பகையென்றுகருதிப் பகலின்றன்மைவா வெண்ணி லாவையுதாரின்ற மருண்மலையின்கண், வேய்த்தோளாய்! என்னிடத்து நிலைகின்றதில்லை, என்னுயிர் சென்று; எ-று. (௨.)

* ‘பெருங்கடல்’ பிரதிபேதம்.

௯௫ மேனோக்கி வெங்கதிரோன் மாந்தியநீர் கீழ்நோக்கிக்
கானோக்கங் கொண்டழகாக் காண்மடவாய்—மானோக்கி
போதாரி வண்டெலா நெட்டெழுத்தின் மேற்புரியச்
சாதாரி நின்றறையுஞ் சார்ந்து.

எ-து தோழி தலைமகளைப் பருவங்காட்டி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். வெங்கதிரோன் மேனோக்கிப் பருகியநீர் கீழ்நோக்குதலால்
காடெல்லாம் ஒக்கக்கொண்டழகாகப் போதுதோறும் அரிவண்டுகள் நெட்
டெழுத்தோசைமேல் மேவீச் சாதாரியென்னும்பண்ணினைச் சார்ந்தொலி
யாற்றன ; மானோக்கி இதனைக் காணும்; எ-று.

அல்லதூஉம் 'போதாரி வண்டெலாம்' என்பது போதினைப்பரந்து
இவ்வண்டெல்லாம் என்றவாறு. (௩)

௯௬ இருள்பரத் தாழியான் நன்னிறம்போற் றம்மு
னருள்பரந்த வாய்நிறம் போன்று—மருள்பரந்த
பால்போலும் வெண்ணிலவும் பையர வல்குலாய்
வேல்போலும் விழுதுணையி லார்க்கு.

எ-து மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றளாய தலைமகன் தோழிக்குச்சொல்
லியது.

இ-ள். சக்கரத்தையுடைய மாயவனிறம்போல எங்குரிருள் பரந்து,
அம்மாயவன் முன்னேனுடைய நிறம்போன்று வியப்புமிக்க பானிறமும்
போன்ற வெண்ணிலாவும், பையரவல்குலாய்! இவைவிரும்பப்படுத்துணை
யில்லாதார்க்கு வேல்போலும்; எ-று. (௪)

௯௭ பாழிபோன் மாயவன்றன் பற்றார் களிற்றெறிந்த
வாழிபோல் ஞாயிறு கல்சேரத்—தோழியோ
மான்மாலை தம்மு னிறம்போன் மதிமுனைப்ப
யான்மாலை யாற்றே னினைந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். தனக்கு வலிபோலக் கருதி மாயோன் பற்றார்களிற்தின் முகத
தெறிந்த சக்கரம்போல ஞாயிறு குடமலையைச் சேரத் தோழி! மருண்மாலையின்
கண் அம்மாயவன்முன்னேன் நிறம்போல மதி தோன்றுதலான் யான்
கொண்ட மயலை ஆற்றமாட்டுகில்லேன் வருந்தி; எ-று. (௫)

திணைமலைநூற்றைம்பது மூலமும் உரையும்.

வீரமும் வியப்புறவின் வீழ்துளியான் பாக்கடுக்கை
நீயும் பிறரொடுங்கா னீடாதே—யாபுங்
கழலாகிப் பொன்வட்டாய்க் காராய் மடலாய்க்
குழலாகிக் கோல்கரியாங் கூர்ந்து.

எ-து பருவமன்றென்று வற்புறுத்தியதோழிக்குத் தலைமகள் வன்புனை
யெதிரழிந்து சொல்லியது.

இ-ள். ஆயப்படுங் கழல்போல அரும்பிற் பொன்வட்டுப் போல முதி
ந்து பின்னைப் பூமாலையாய் இசையுமிவரே மடவார்துழல்போலக் காய்த்த
பின்னைத் துளையையுடைய கோலாய் மிக்கு அழியா சின்றன, வியன்புறவில்
கண்ணே வீழ்துளியானே பெருங்கொள்ளைகள்: இதனைப் பிறரோடே
போய் நீயுங்காணாய் நீடியாதே; எ-று. (சு)

கூக பொன்வாளாற் காபுல் கருவரை போர்த்தாலு
மென்வாளா வென்றி யிலங்கெயிற்று—யென்வாள்போல்
வாழிழந்த கண்டோள் வனப்பிழந்த மெல்கிரலு
நாழிழந்த வெண்மிக்கு நைந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். பொன்போன்ற வெயிலொளியால் வெத்து காடின்றியிருந்த
கருவரைகள் கார்ப்பருவஞ்செய்து மலரிதழ்களான் மூடப்பட்டாலும் அது
ஞற்பயனென்ன? பருவமன்றென்று சொல்லி வாளா சின்றி; இலங்கெயிற்றை
யுடையாய்! என் மேனியின் கண்ணுள்ள ஓரிபோல ஒளி யிழந்தன என்
கண்களும்: போயிழந்த நாட்களினெண் மிகுதலான் எண்ணி என் விரல்களு
தேய என்றோள்களும் வனப்பிழந்தன; எ-று.

இதனுள் வாளா என்பது பயனின்மையைக் காட்டுவதோர் இடை
சொல். (எ)

கடு பண்டியையெய் சொல்லிய ரொற்பழதான் மாக்கடல்
கண்டியைய பார்த்திக்கால் வீழ்த்திருண்—டெண்டிசையுங்
கார்த்தோன்றக் காதலர் தேர்தோன்று தாகவே
பிர்தோன்றி நீர்தோன்றுங் கண்.

எ-து. பருவங்கண்டழிந்த கிழத்தி தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். தாமுண்டுகம்மைப் பிரிகின்றநாட் குறிப்படச்சொல்லிய சொ
பமுதாயிற்றால்: பெருங்கடற்சென்று கண்டு கரம்பப்பருகிக் கால்வீழ்த்தே,
யிருண்டு திசையெட்டிமழைதோன்றக் காதலர் தேர் தோன்றுகின்றதினை
ஆதலால் என் கண்கள் பிர்தோன்ற நீர்தேன்ற கன்றன; எ-று. (அ)

௧௦௧ வண்டினம் வெளவாத வரம்பலும் வாரிதழான்
வண்டினம் வாய்வீழா மாலையும்—வண்டின
பாராத பூந்தா ரணிதேரான் றுன்போத
வாராத நாளே வரும்.

இதுவுமது.

இ-ள். வண்டினங்கள் விரும்பாத * ஆம்பலென்னும் பெயரையுடைய குழலும், ஒழுக்கிய மலர்களிற்புக்கு வண்டினங்கள் வாய்வீழாத அந்தியாகிய மாலையும், வண்டினங்கள் புக்கொல்வாத பூச்செயல்களையுடைய புரவி பூண்ட தார்மணிகளையுடைய புரவிகளாலே ஒப்பிக்கப்பட்ட தேரினையுமுடையான் வாராத நாளே வந்து என்னை நலியும்; எ-று. (௧)

௧௦௨ மாநெங்குர் தம்பிணைபோ டாட பறியுகள
வாநெங்கும வாய்த்து வளங்கொடுப்பக்—கூநெங்குர்
தேனிறுத்த வண்டோடு நீதா வெனத்தேரா
தயானிறுத்தே னாவி யிதற்கு.

இதுவுமது.

இ-ள். மான்கள் தம்பிணைகளைக்கூடி வரும் விளையாட அவற்றின் மறிகளுகுகள் மழையெங்கும் பெய்து வாய்த்துவளங்கொடுப்பக் காட்டுங்குர் தேன்களும் தம்மொடுசார்ந்த வண்டுகளோடு நீதாவென்றெலித்தலான், ஆராயாதே மயங்கிப் பருவத்துக் கென்னுலையைக் கட்டுகக்கொடுத்தேன்; எ-று. (௧௦)

௧௦௩ ஓருவந்த பன்றி லுறைமுதிரா நீராற்
கருமந்தான் கண்ட ழிவு கொல்லோ—பருவந்தான்
பட்டின்தே யென்றி பணைத்தோளாய் கண்ணீரா
லட்டினே னாவி யிதற்கு.

எ-து பருவமன்றென்று வந்தறுத்தித் தோழிக்குத் தலைமகள் பருவமே யென்றழிந்து கொல்லியது.

இ-ள். ஒருவந்தமன்றால் என்பது இது பருவமென்பது மெய்ம்மையன்றென்றவாறு. உறைமுதிராநீரால் என்பது மழைபெயல் நீரம்பாத

* “கஞ்சுததாற் குழுதவடிவாக அணைசுபண்ணிச்செறித்தலின் ஆம்பற் குழலாயிற்று” என்பர் அடியார்க்குநல்லார் (சிலப்-ஆய்ச்சியர்குரவை)

நீராலென்றவாறு: வம்பமழை என்றவாரும். கருமந்தான் கண்டழிவுகொ
லோ என்பது கருமமாவது பருவமல்லாத பருவத்தைக்கண்டழிவதோ என்
வாறு. பருவந்தான் பட்டின்றே யென்பது பருவம் வந்த பட்டதில்
என்றவாறு. என்றி என்பது இவையெல்லாங் சொல்லி என்னைத் தேற்
நின்றாய் என்றவாறு. பணைத்தோளாய் கண்ணீரலட்டினேனாவி யதற்
என்பது கண்ணீரே நீராக வார்த்து என்னுயிரைப் பருவத்துக்குக் கொடு
தேன் பணைத்தோளாய்! என்று. (௧௬)

௧௦௪ ஐந்தா நுளின் வில்லெழுதி நார்ப்புலகரு முநீரை
யிந்துருளின் மாதிரி யிருங்கொண்டா—முந்துருளி
னொன்றா நுழைந்தாப்ப பெய்வான்போற் பூக்கொன்று
கொண்டிருக்கொன்றாயேற் தழைத்து.

எ-து பருவங்க ளடழிந்த கிழந்தி கொன்றைக்குச் சொல்லுவாயாய்
தோழி கேட்பச் சொல்லயது.

இ-ள். ஐந்து நுளின் வில்லெழுதி நார்ப்புலகரு முநீரைப் பருகி
சுருதின்கணிபோன்றருதுகன்ற வருவோடு இருக்கொண்ட
நாற்றிசைக்கண்ணும் ஒன்றா யுருதுண்டிதாய்ப் பெய் பப்படுகின்றனவான
என்னைக்கொக்கின்றாற்போலச் சூழச்சூழும் பூப்பெனென்று என்னை
கொன்றாய், 'கொன்றைமாதே' என்று. (௧௭)

௧௦௫ வில்லை நருவான் கதிப்பருகி யின்றுகார்
கொல்லெழுது வான்கொடி நனோறுவநான்—முல்லை
பெருந்தன் டனாவொடுதங் தேனி டாப்போற் காணாய்
குருந்தங் கொடுங்க பூதங் கொன்றி.

எ-து பருவங்க ளடழிந்த தலோகங் தோழிக்குச் சொல்லயது.

இ-ள். பகலினைத்தருக கதிபோனுண்டய கதிர்கள் நீரைக் கலத்தின்கட
பருகியின்ற காபானே கொல்லுகள் சுருகின்ற வாலிய கொழகண் மய
தோறுஞ் சென்றேழவனவற்றைக் காணாய்! அன்றியெயும் முல்லைக
பெருந்தன்ன டனாவொடுதங் கொடுகருதுதருகொண்டு சுககெளரிய
போலேழவன காணாய்! என்று. (௧௮)

௧௦௬ வன்னரே போற்றி நுணைமர நிந்தா நார்ப்பென்பா
ரன்னதே மான மவரவர்க்கு—முன்னதே
வந்தாரத் தேங்கா வருமுல்லை சேந்திரமேன்
கருதாமய பாடுங் களித்து.

எ-து வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் வந்தபுறையெதிரழிந்து சொல்லியது.

இ-ள். என்னோயேற்ற துணை பிரிந்தார் என்பது எப்பெற்றியர் அவர் தமக்கன்புபட்ட காதலரைப்பிரிந்தார் என்றவாறு. ஆற்றென்பாயன்னோயா வரவரவர்க்கு என்பது அக்காதலித்தானைப் பிரிந்தாரோ டொப்பர், பிரியப் பட்டார்க்காற்றி இறந்துபடாதிருக்கச் சொல்லுவார் என்றவாறு. முன்னோ வந்தாரைத் தேக்கா வருமுல்லை சேர்தீர்தேன் கச்சாரம்பாடுங் களித்து என்பது எனக்கு முன்னேவந்தது சுருதனப் பொழிலையு ம்தேங்காவின்சண் வளர்முல் லைகளையுஞ் சேர்தத லீர்தேன்கள் கருதாரமென்னும் பண்ணினைக் களித்துப் பாடாசின்றன ; எ-று. (௧௪)

க(௧) கருவுற்ற காயாக கணமயிலெவ் றஞ்சி
புருமுற்ற புங்கோட லோடி — புருமுற்ற
வைத்தூல நாகம் புறாபு மணிக்கார்தா
வைத்தலையே வந்த நிணி.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த கிழத்திக்குத் தோழி சொல்லியது.

இ-ள். கருக்கொண்டு புத்த காயாம்பூவினைத் தொகுதியையுடைய மயிலென்றஞ்சி உருமுற்ற லுருதலை நாகங்கள் உருமுற்ற பூங்கோடல்களை யொவ்வாசின்ற வழங்கு லிக்கார்ப்பருவத்தான், எம்முடைய மாட்டே நலிய வந்தது ஒப்பொழுது ; எ-று. (௧௫)

க(௨) கண்ணுள வா பின் புல்லிய லீல கண்ணா
மெண்ணுள வா பி னிற வா வா — மெண்ணுள வா
வென்றெழிய கோய்மொழி யார் வாகா துருமடைவா
வென்றெழிய கோய்மொழி வானா.

எ-து பருவம் அன்றென்று வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் ஆம் றது சொல்லியது.

இ-ள். உருமுடைவான் மென்றெழிய கோய்மொழிவாறு கண்ணுளவா யின் முல்லையல்லு சாணலாம் என்பது உருமுடைய வான் * இறந்தபா டொன்றையும் ஒழிய மற்றைக் குறிப்புக்கள் ஒன்பதும் எனக்குளவாம்

* இவற்றைத் தகாலத்தை என்ப வடநூலார். அவை அன்பொடு பார் த்தல், உளங்கொடுபற்றல், புணர்வு வேட்கை, துயிலுறதல், மெலிதல், புல்துகர்வொழிதல், காணுதிதல், புலம்பல், மயக்கம், இறந்துபடுதல் என இவை.

பாடி என்னை கோய் செய்தவாற்றை நினக்குங்கண் ணுளவாயின் *மூல்லை யல்லையாதலின் நக்குக்காண் எ-று. எண் ணுளவாயின் இறவாவால் என்பது அவர் குறித்த இத்துணைநாளுநர் வருகின்றேன் என்ற எண் பழுதுபடா வாயின் அவர் சொன்னகாளைக் கடவா அன்றோ எ-று. எண்ணுளவா வன்றொழிய கோய் மொழிச் சார்வாகாது என்பது என்னை அற்றுவிக்க வேண்டி சின் மனத்தின்கண் எண்ணின எண்ணின் கணுள்ளவாவன்றி என்னோயொழிதற்கு நீ யாற் றுவிக்கின்ற ி மொழி எனக்குச் சார்வா காது; எ-று. (௧௯)

௧௦௯ என்போ லிருளை மிரங்குபடன் மாந்தியகார்
பொன்போரூர் தொன்றை புரிந்தன—பொன்போற்
றுணை மிரிந்து வாழ்கின்றார் தோன்றுவர் தோன்றா
ரிணைமிரிந்து வாழ்வ மினி.

எ-து. பருவங்கூடு ஆற்றாய தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது

இ-ள். என்னைப்போன்றதோழி! பொன்போன்ற தார்களைக்கொண் றைகள் ஈனுமவகை இருங்கடலைப்பருகின முகில்களாதலாற், பொன்போலப் பெறுதற்கரிய தத்துணைகளைப் பிரித்துபோய் வாழ்கின்றார் அத்துணைக்கண் மாட்டுத் தோன்றுவர்; நம்மோடிணைதலைப் பிரித்து வாழ்கின்றார் இப்பருவத் தின்கண்ணுந் தோன்றுகின்றவர்; எ-று. (௧௯)

௧௧௦ பெரியார் பெருமை பெரிதே யிடர்க்கா
ணரியா றெரியொன குற்றாப்—பரிவாய்த்
தலைய முங்கத் தண்டளவந் தாநகக்கண் டாற்றா
மலைமாழை மால மருண்டு.

இதுவுமது.

இ-ள். பெரியாராயிருப்பார் பெருமைக்குணம் மெய்மையாகப் பெ ரிதே; காணமுன்ன ரியராயுள்ளார் இடர் வகை இப்பொழுது எளியராயிரு னொன்றாங்கி யழுங்கி அற்றுவாய்மலைகள் மிகவும் அழுதன, தலைசாய்க்கு வகை பரிவாய்த்தண்டளவங்கள் தஞ்சி மமையால் நசுக்கண்டு; எ-று. (௨௦)

*மூல்லை கண்ணிலவாதலின் என்னை கோய் செய்தவாற்றைக் காணாது நகுவன. நீயும் அதுபோல நகுவையேனும் கண்ணுண்மையால் மூல்லை யல்லையாதலின், நக்கே யொழியாது கோய் செய்தவாற்றைப் பார்த்தலுட செய்க; எ-று. 'தண்டளவந்தானகக்கண்டு' என்பர் முன்னும்.

ககக கானங் கடியரங்காக் கைம்மறிப்பக் கோடலார்
வானம் விளிப்பவண் டியாழாக —வேனல்
வளரா மயிலாட வாட்கண்ணை ரொல்லா
யுனராடு யுய்யும் வகை.

இதுவுமது.

இ-ள். கானங் கடியரங்காக் கோடலார் வியந்து கைம்மறிப்ப, முகில்
பாட, வண்டுகள் யாழாக வேனற்காலத்துக் களியாதமயில் சுளித்தாடாநிற்க
வாட்கண்ணை! சொல்லாய்; காதலணாப்பிரிந்தார் இறந்துபடாது உளராகி
யுய்யுந்திறத்தை; எ-று. (கக)

ககஉ தேரோன் மலைமறையத் திங்குழல் வெய்தாக
வாரான் விடுவாடே வாட்கண்ணை—காரா
குருந்தோடு முல்லை குலைத்தனாகா னுமும்
விருந்தோடு நிற்பல் விதி.

எ-து பருவங்காட்டித் தோழி தலைமகளை வற்புறுத்தியது.

இ-ள். பசுலோன் மலையின்கண் மறைய இனியகுழல் இன்னதாய்
வெய்தாக இக்காலத்தின்கண் வாராதேவிடுவாடே; வாட்கண்ணை! பசுமை
யார்த்த குருந்துடனே முல்லைகள் பூங்கொத்தெனநனகாண்; இனிநாமும்
அவர்க்கு விருந்துசெய்தல் ஒழுக்கிற்றல் தெரி; எ-று. (கஉ)

ககங பறியோலை மேலொடு தீழா விடையர்
பிறியோலை பேர்த்து விளியாக் கதியா
நரியினாரும் யாமத்துத் தோன்றரா லன்றாய்
விரியுளமான் தோர்பேல்கொண்டார்.

எ-து பருவங்காட்டித் தலைகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். படுத்துத்துயிலும் பறி *தீழாக ஒலைப்படன் மழைத்துளியை
க்காத்தற்கு மேலாக இடையர்கள் கிடந்து யாடுகளைப் பிரித்தற்குக் கருவி
யாகிய பறியோலையைப் புடைபெயர்வித்து அழைத்துரப்ப, நரிகள் அஞ்சிக்

* ‘பறியோலைச்சுயனத்தர்’ எனப் பெரியாருள் பணித்தார். (பெரியாழ்
வார்திருமொழி, வண்ணமாடங்கள், ௫) ‘மறித்துருத் தொகுத்த பறிப்புற
விடையன்’ என அகநானூற்றினும் (கக) ‘பறிப்புறத் திட்ட பாடுடை
யிடையன்’ என நற்றிணையினும் (ககஉ) வருதல்காண்க.

கதறும்பாமத்தின்கண்ணுந் தோன்றாந் றோழி! விரிந்தஉளையையுடைய
மாவாற்பூட்டப்பட்ட தேனாமேல்கொண்குபோயினோர்; எ-று. (உக)

ககசு பாத்துப் பரிதடன் மாத்திய பல்நொண்டிநக்
காத்துக் களைதளி சிந்தாமைப்—பூத்துத்
குருந்தே பருவங் குறித்திவ்வை வைத்து
வநந்தேபன் றாய் வவாறு.

எ-து பருவங்க ளிடமிந்த் தலைமக ன்கேட்பத் தோழி குந்தாமாத்திப்துச்
சொல்லவாய் பருவமாரென்று வறிநுத்தியது.

இ-ள். ஓய்க்கின்ற கடலைப்பருகி அநீரைக்காத்துக் கருமுற்றிப்பகுத்
துநெறித்ததுளிகளைச் சிதறுவதற்குமுன்பேபூத்துக் குருந்தே! பருவத்தைக்
குறித்துக் காட்டி இவ்வாடொவணாகது வருகதுவாய என்றும்; நீ; எ-று. (௨௦)

ககரு பரிததடங்கட் பல்பணையோல் வான்மழங்கன் மேலுங்
கொந்ததடங்கட் கருவாரின் னை—கெடுத்தடங்கன்
லாரிசுறை மேய்க்க் கெட்ப்பணையென் றோவாட்டியுந்
தேயர்வின் றென்றும் திரிந்து.

எ-து வானேழ்நிறீ யிட தலைமக ன் தலைமகடது நூதுவிடுகின்றும் நூதிற்
துச் சொல்லியது.

இ-ள். ஓலியான்ற தடங்கண்ணையுடைய பலமுடகபோல் முகில்
கன்முதற்குவாண்டெழுந் தின்றே கொடியதடங்கண்ணினையுடைய கடற்ற
மாக அழுதினநீர்விடாது என்ற கெடுத்தடங்கண்ணைக்கிணையுடைய கெடும்
பண்ணென்முன்னாட்கு நீமறித்தவதது என்றனவாயிலின்கண்ணேணை அருண்
தேர்ந்தென்முன்று சொல்லுவாய் எமக்குமுன்னே சென்று காதாக; எ-று. (1)

ககநு குருந்தே கொடிமுல்லாய் கொன்றாய் தனவே
முருந்தே யெறிந் திர்தார் பூப்பித்—திருந்தே
யருமரீர் முலையா ளாணிமுமுற்ற வெய்த்தோள்
பெருமரீர் பரப்பித்தீர் போய்தது.

எ-து. பருவங்க ளுடைய ஆற்றளாய் தலைகள்ளுற்றல்வெய்யுந் தோழி தான்
ஆற்றளாய்ச் சொல்லியது.

இ-ள். குருந்தே! கொடிமுல்லாய்! கொன்றாய்! தனவே! பீலிமுருகினை
யொக்கும் இவனெயிறுடனே பூமாலையையும் பூப்பித்திருந்து கோங்கரும்

பு முதலாயினவற்றை வென்று சிதைக்கும் முயலையினையுடையானுடைய குழுமுழந்த சிறைந்தவேடத்தோள்களைப் பெரும் சிறுமட்போலப் பசப்பித் தீர்ந்தீட்டும்; எ-று. (உச)

ககௌ. மதநாகம புற்றடைபந் காதோ யு சிற
மதநாக மா யு முழங்கப—மதநாகம
பொன்பபந்த மென்றி புறமாகப் பூங்கோதா
பொன்பபந்த மென்றே ரென்றி.

எ-து தலைபுகளைத் தோழி பருவங்கூட்டி வறுறுத்தியது.

இ-ள். சினத்தினையுடைய பாம்புகளும் புற்றினே அடையுமவகை உருமேறு வெகுண்டிடிப், மதச்சையுடைய யானைகள் அவ்வருமேறுக்கு எதிரோமுழங்கப், புகலாற்குழப்பப், மதநாகங்கள் வெள்ளிப்போலும் பூதழ் கள்புறஞ்சுற்றப் பொன்பபாஸாசாகக்கோ மென்றே பயநவனவாதலாற் பூங்கோதாய்! கண்ணென்றேன் கன் மதநாகாணத்தாற் பசுந்தன லுப்பரு வத்து; எ-று (உச)

ககவு. கார்த்தோன்றிப் பூவுற்ற சாதகன் மருகவிளக்குப் பிறித்
பீர்த்தோன்றித் துவன்றென் மெல்லிசுப்போ—சீர்த்தோன்
நன்பநவஞ் செய்தது காவந் தடங்கண்ண
மென்பநவ மென்றென்றி பின் று.

எ-து பருவம் அன்றென்று வறுறுத்துத் தோழிக்குத் தலைபுகள் வன் புறை யோதாழ்ந்து ரோலல்பது.

இ-ள். விளக்குமழுங்கிப் பசுநாகமேடலான் அவ்விளக்கினைத்துண் டெவன் மெல்லிசுப்போ த்தோன் நிப்பூ ரென்பெற் சென்றன காநகண்முறை கள் போலும்வகை மார்தீர்த்தோன்று கலா ராரின் பருவத்தைச் செய்தன கானககள், பூச்சுதைக்கண்ணிம், சூடுகண்ணுறய! எனக்குத் காநகர் மெல்லிய பருவம் அன் லென்றென்றி, எ-று. (உச)

ககக. மகவுங்கா தன்றென்பா நுரா தநனைத்
தகவுந் தகவன்மென் றே தோன்—மகவேகொல
வாண்டு ரிப்பாய்ப் பார்பாய் விரலாய் வளைமுரியாய்
மெண்குடையாந் தன்னோகாடல் வீரது.

இதுமுது.

இ-ள். மழைத்துளிகள் மகவுக காப்பருவம் அன்றென்று சொல்லா கின்றார் இவ்வூரார்: அசொல்லாதான் அவர்க்குக்குணையோ முற்றமோ என்ப

தறியேன்: அதுதான் அவர்க்குக் குணமேகொல்லோ! வளவிய துடுப்பாய்ப்
பாம்பாய் விரலாய் வளை முரியாய்வெண்குடையாகாநன்றது தண்கோடலழி
ந்து; எ-று. (உஎ)

கஉ௦ பீடிலா லொன்பார்கள் காணூர்கொல் வெங்கதிரார்
கோடெலாம் பொன்னாய்க் கொழுங்கடுக்கைக்—காடெலா
மத்தங் கதிரோன் மறைவதன்முன் வண்டொடுதேன்
றுத்த மறைபுந் தொடர்ந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். நம்மைப்பெருமையிலொன்று சொல்லுவார் காணுதாராகாரே!
வளவிய கொன்றைகள் கொம்பெல்லாம் பொன்னாகப் பூக்க வண்டோடு
தேன்கள் துத்தம் என்னும் பண்ணினைத் தம்முட் பொருந்தி ஒலியாநின்
றன காடெல்லாய்; வெய்யகதிரோடுகூடி வெங்கதிரோன் அத்த மலையை
அடைதற்கு முன்னே; எ-று. (உ௯)

கஉ௧ ஒருந்தியா னொன்றல் பல்பாக யென்னை
விருத்தியாக் கொண்டன வேறுப்—பொருத்தின்
மடலன்றின் மாலே படுவகி யாய்ப்பல்
கடலன்றிக் காஞர் கறுத்து.

இதுவுமது.

இ-ள். யானொருத்தி: எனக்கு ஒன்றல்ல பல்பாகைகள் என்னை மலைத்
தலை தமக்கு ஒழுக்கமாகக்கொண்டன; வேறுகத் துணையெப் பிரித்து பொ
ருத்தின் மடற்பனைமேலிருந்த அன்றில், மாலேப்பொழுது, மழைபெயல்
ஆம்பற்குழல், கடல் அன்றியே முகில்கள் என்று சொல்லப்பட்ட இவை
யெல்லாம் மேல் வெகுண்டு; எ-று. (௩௦)

கஉ௨ கானந் தலையெயக் காப்பார் குழந்தேற்ற
வேன மிடந்த மணியெதிரே—வான
நகுவதுபோன் மின்னாட நானவென் னாவி
யுகுவது டோலு முடைந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். காடுகள் தழைத்துத் தலையெடுக்க ஆயர்ஊதுக் குழலோசை
தோன்ற எனங்கள் இடத்த மணிகளினெதிரே முகில்கள் சிரிப்பதுபோல
மீன்கள் ஒளிவிட இக்காலத்தும் இறந்துபடாமையான் நாணில்லாத என்னு
யிர் ஒழுகுவதுபோலவுள்து; எ-று. (௩௦)

இதுவுமது.

இ-ள். அழகிய *காம்பையுடைய யாழ்ப்பாணனே! மண்ணுற்செய்யப் பட்ட யானைப்பாகராகிய என்மகனார் தாங்கொட்டுகின்ற தூக்கோற்றுடி யோடு இக்குத்தோன்றி ஒழுக்குதற்கு முன்புதாய புரிப்புசு செயல்களை யுடைய தொடியுடையார் மனையின்கட் சென்று தோன்றியொழுக்குமோ சொல்லரிய ஒப்பொழுது; அவனால் வலையப்பட்ட வாழ்வியையுடையேன் மரயில்கடந்த; எ-று.

(௨)

கஉச விளரியாழ்ப்பாண்டமனே மீவண்பா வலையுமேவ

முளரி மொழியா அளரிக—நளரிநீ

புங்கண் வயலுரன் புத்தில புருவதன்மு

புங்க னாறிய வுரை.

இதுவுமது.

இ-ள். விளரி யென்னுயிர் பண்ணைச் செய்கின்ற யாழையுடைய பாண் மகனே! யாங்கள் விரும்பாதன அழையாதொழிக; எங்கண்மாட்டு கனக்கு நமில்லாத முளரிபோன்ற மொழிகளை— சொல்லாத இக்கு *ன்னம் புடைபெயாந்து கிளர்ந்து நீபோடத் தாமரைப்புப்போன்ற சுண்களையுடைய வயலுரன் இன்று புதுமனையின்கண்டனா புருவதன்முன் அப்புதுமனைக்கண் நீ சென்று வாரா*ன்னுன் என்று அவனாற் காதுலிககப்பட்ட பாத்தையர்க்கு உரை; எ-று.

(௩)

கஉ௪ மென்கட் நளிர்ப வுரன்றன் மெம்மமைவைய

பெங்கட் குறையா தெழுந்தோ—பிங்கட்

சுலங்கார மென்றனாகான் கநிங்குந்த தென்றே

யலங்கார கல்லார்க்குரை.

இதுவுமது.

இ-ள். மெல்லிய ஒட்ச்சையுடைய மிக்க வயலுரனுடைய மெய்யுரை களை எங்கட்குச் சொல்லாதே இங்கு*ன்ட மெழுந்தோய இல்லலகத்தின் கட் குலமுடைய மனையாளோப் புணர்தல்*

(௪)

* பாணர் தம் பிறப்புணர்த்தற்கு அவரை மூங்கிற் றேகால் கைக்கோடல் பண்டைவழக்கு; இதனை “நாண்(கால் கொண்டு) காட்டவாழ்த்த மகவன் பெறுகமாவே” (௫-௩) என்னுயிர் பதிறுப்பததுரையாணுணாக; ‘இருங் சுழையிறுப்பி னுயரதுகொண்டறித்த, புணருகுகட் சிறுகோல் வணங்கிதை மகளிரோ, டகுகார்’ (௬௭) என்றார் அகநானூற்றினர்.

* இதன் பின்னுறையு, இவ்வரும பாடல்களினுறையும் பிரதிசளி ல்லலை. சிலபாடல்களிலும் எடுத்ததுகளை விடுபடும் பிரதந்தும் இருப் பா.

க௨௮ செந்தா மரைப்படி அறநிமிர்ந்த தொடுகலின்
பைந்தாப புனலவாய்ப்பாய்த் தாடுவா—அந்தா
வயந்தகமேபாற் றேன மட வய லுதன் கேண்மை
நயந்தகன் றதற்றமை கண் று. (௫)

க௨௯ மடடா க தாமமறமேற் செந்தெற் கதிர்வணங்க
மடடா வறங்கினு னாடுவா—மடடா
புல்லக மேய்குதா புகழ்வய லுதன்ற
வல்லகந் தோராமை நன்று. (௬)

க௩௦ இறைபுரைகது மென்மைத் திரின் றவரை
வரைபுரைமார தாந் மறந்தே—பனமொறை
மெய்ய நட டொலந் திருபுன லுதன்றன்
பொய்ய நட நிப் பெற்ற மொழி. (௭)

க௩௧ மட கிறவு மோலுமார்ப்ப பன்மரிப்பாண
தொடங்குறவு மொறலுவிதக மேனா—* மடங்கிறவு
புடற்ற விலகைப்பதா மொய்வை அரண்மாய்
கேடற்ற பிந்தா பிந்தா. (௮)

க௩௨ வகைமாரி லுமைய வேயாந் திறா
மகவகபி மென் று மபவகைப்—மகவகபி
மென் று திறவா திவனின் றி
மெனாந் திந்தி புறவு. (௯)

க௩௩ மடமார்ப்ப பாண்மகனை பன்மரிதின் னாயதற்கு
மடமைய மேதி வநுடாயோ—சடமையாழ்
மெய்யி மறியப் செந்தாந் பொய்மொழிகு
வைய மிட மறிகு தாந். (௧௦)

* “குறவகவியு கப், புட்—உ வல்லிவிற் கூட்டுமுதற் தெரிக்கும்
(௧௯) என அகநானூற்றினும் “புலவுகனைப் பகழியுஞ் சிலையு மானசு, செவ்
வரிந் தயலொடு பசுகிடுப் பிறழும்” எனப் பெரும்பாணுறுப்படையினும்
வருதல் காண்க.

தீணைமாலே நூற்றாண்டது.

சகச கிழமை பெரியோர்ச் சூத்போய்வா கொல்லோ
 பழமைபயிலேகை கொல்லோ—கிழமை
 குடிநாய்கர் தாமபல பெற்றிற் கேளா
 வடிவாயேன் பெற்ற வநின். (கக)

ககரு என்மேயு பேழா யிருந் திட வானதது
 முன்னேகட்டுங் சன்னி முடிவறியேன்—பின்னேகட்
 டாரிபிகளா திறக வானனங் து மாதர்
 பாரிபிகளான் தாபப பாரிதது. (கஉ)

ககச எங்கை யிடப் பி னெழுவுவ பார்ப் பாரண்களே
 தகவையும வையு மறியதா—லிங்க
 னுளர வுளர வுளர வுளர தால
 வளர வளர்த வளக. (கக)

கக௪ கருங்கோட்டிச கொங்க னெழுமை படிவி
 யிருங்கோட்டி மென்க நுர்ப் பார—வருங்கோட்டா
 வாரபன் மயங்கி யணிவளை மார்தகுததாத்
 தாமப லசைபினத் தாய்த் தாழ்தது. (ககச)

கக௫ கண்டுவளிர் போர்த்துதால் தாலொற்றித் தாமரைப்பு
 வன் னுளவி பன்னத்தையு தாழ்தவான்—சென் னுளவி
 வந்ததயா வென்னுள வனநெற்றே மற்ரிவன்
 துந்தையார் தமர்தித் ததனச. (ககரு)

ககக மருதேதாநி காஞ்சி யமந்ததுபந்த நிழ
 லெருதேதா குழலின் று தோதை—குருதேதாடு
 தாராதேதா நுங்கதெரிபு தண்ணக தறிவித்தே
 யுதாத்தே தான் துந்த யுந். (கக௮)

கக௭ மண்ணர் குலைவாழையு டொடுத்த தேனமசென்
 னுண்ணுபுத்த தாமரைப புவினாங்—கண்ணர்
 வயலுறன் வண்ண மறிதது தெரிபாரன்
 மயலு ராவர் மதன். (க௭)

‘வாய்தாழ்த்து’ பி-ஓ.

௧௪௧ அணிக்குரன்மே னல்லாரோ டாடினே னென்ன
மணிக்குரன்மேன் பாதரா னாடி—மணிச்சிரல்
பாட்டை யிருந்தாயும் பாய்நீர்க் கழனித்தே
பாட்டை யிருந்துறுறு ழர். (௧௮)

௧௪௨ தண்கயத்துத் தாமரைநீன் தேவலைத் தாழ்பெடை
புண்கயத் துள்ளும் வயலூர—வண்கயம்
போலுநின் மார்பு புனிவேட்கைத் தொன்றிவண்
மாலுமா நிரேயப் மருத்து. (௧௯)

௧௪௩ நல்வய லூர னறுஞ்சாத் தணியகலம்
புல்லிப் புடைபெயரா மாத்திரைக்கட்—புல்லியா
கட்டு முதலுறையுங் கோழி துயிலெடுப்பா
பாட்டு முரலுமாம் பண். (௨௦)

௧௪௪ * ஆரத்த முடிஇ யணிபயுப்பாப் புதிர்
சிரத்தையாற் செங்கழிந் குடிப—பாத்தை
நீளேரோகைக் கூறிலு நீமொழிய லென்ற
மனேரோக்கி மாண விநம். (௨௧)

௧௪௫ பாட்ட ரவப்பண் னாரவம் பணிபாத
கோட்டரவ மின்னிறை தாங்குமும்—கோட்டரவ
மருதரங் கொண்டோங்க லென்ன மகர் கய
திந்திரன்போல் வந்தா னிடத்து. (௨௨)

௧௪௬ மண்கிடந்த வையு..... மற்றிப் பெரியரா
பெண்கிடந்த நாவா னிகழ்த்தொழுகப்—பெண்கிடந்த
தன்மை யொழியத் தரவ முலைநாண்
மென்மைசெய் திட்டாண் மிக. (௨௩)

௧௪௭ செங்கட் கருங்கோட் டெருரை சிறுகனையா
லங்கட் கழனிப் பழனம்பாய்ந்—தங்கட்
குவனையம் பூவொடு செங்கயன்மீன் கூடித்
தவனையுபேற் கொண்டு வருந். (௨௪)

* ‘இது தோழி செவ்வணியுணைந்துவட்டமை தலவண பாங்காயுறா
கூறியது’ என்றார் நச்சினூக்கினியா (தொல்-பொ-சுந்-சஎ).

க௧௮ இந்நாடத் தன்ன விருங்கோட டெருமை
மருநாடத் மாயமுன மாகிப் — பொருநாடத்
கற்போந் கோட்டாற் களைத்துத் தங்கு மன் னி
கெற்றே பிடி நடி வரும. (௨௫)

க௧௯ புகங்கடத் புகம் னுந் வீததொழி வாழினும
பெங்கடத் தனமை பிறிகரோ — ....கடத்து
செய்யாத மாததிறையே செங்கயல்போற் கண்ணின
ணைய துதானு மாறு. (௨௬)

க௨௦ கண்ணுங்கா லென்சொல் கலவையாழ்ப் பாந்மகனே
பெண்ணுங்காந் மருநின் திவனொடுகே — லொண்ணிற்
கடவமா த திலையாற் கற்பெயர் சேரா
மடல்வட்டத் தாநுமே லாம. (௨௭)

க௨௧ லேந்நிங் கிங்கணிகாற் செம்பொன்றாய் பட்டத்து
ந்நி மாயகிவ ின்புண — லேநய
மகையபி ன்றே மாகமோல்பாழ்ப் பாந்மகனே
யெங்கயரி ன்ற லாமின்று. (௨௮)

க௨௨ தலைபா லும பண்ணு *முன் டா ட் சேர்ந்த
விலைபா லுமிட — குறியை — லுலையாது
நிசுநகககும வாப்புகவ வ ிற்கு முனை முலைபா
ந்சிநகககும மேன்டா தந் (௨௯)

க௨௩ துளிபுலி யுடலி னோககென் டெடர்ந்த
கலிகலி காதலினுங் கானேவ — மரணிமர,ரி
னாறு ரிகு ரிவப லுரநிக
கானெப லோ துமே கண். (௩௦)

மருதம் முற்றியது.

முனிதகர் முனிவொழியர் செய்யுட்கண் முத்தக
புனிதகர் கவனியக் கொன் னக — கணிதகர்
திணைமாலே யிடுவ ின்றபுட ல யாத்
திணைமாலே கவரத் தேய்நது.

திணைமாலே நூற்றைம்பது மூலமும் உரையும்
முற்றின.

திணைமாலே நூற்றைம்பது மூலமும் உரையும்.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
க௧	க-அ	வைத்தாரி	வைத்தார்
க௧	உ.க	வரவின	வரைவின
,,	உ.ச	பாக்கத்தாரி	பாக்கத்தாரி
க௧	உ.உ	ஒப்பிவரை	ஒப்பிவரை
க௧	௧.க	அடுமபெல்லாம	அடுமபெல்லாம
உ.க	க.க	க.க	க.க
உ.க	க.௦	மலைநாடு தலால்	மலைநாடு: ஆதலால்
,,	உ.அ	குருந்தே:	குருந்தே
க.க	௧.௧	ஒன்ன	ஒன்ன
க.க	உ.அ	முக்க	முக்க
க.க	க.௧	நீட்டேதன்	நீட்டேதன்
க.அ	க.௧	தொன்றெயர்	தொன்றெயர்
ச.௦	அ	நொற்றி	நொற்றி
,,	க.உ	தானக	தானக
ச.க	உ.க	பிரித்தற்கு	பிரித்தற்கு
,,	க.௦	பாழை	பாழை
ச.உ	அ	தலைநன்	தலைநன்
,,	க.௧	விர் திற	விர் திற
ச.ச	௧	வெங்குதிரி	வெங்குதிரி

